

WSTĘP

1. PODSTAWY FORMALNO - PRAWNE OPRACOWANIA

Zmianę studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz opracowano na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów prawnych:

- Uchwała nr XVIII/112/12 Rady Miejskiej Wąsosza z dnia 18 września 2012 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany istniejącego Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego;
- Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003 r. (t.j. Dz. U. z 24 kwietnia 2012 r., poz. 647 ze zm.);
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy z dnia 28 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 118, poz. 1233);
- Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r. Nr 162 poz. 1568);
- Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (j. t. Dz. U. z 2008 Nr 25, poz. 150 z póź. zm.);
- O wprowadzeniu ustawy - Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085 z 2001 r. z póź. zm.);
- Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 28 września 2004r., w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220 poz. 2237);
- Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 9 lipca 2004r., w sprawie gatunków dziko występujących roślin objętych ochroną (Dz. U. Nr 168 poz. 1764);
- Ustawa o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. (t.j. Dz. U. Nr 92, poz. 880 z póź. zm.);
- Ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 3 lutego 1995 r. (t.j. Dz. U. Nr 121 z 2004 r., poz. 1266 z póź. zm.);
- Ustawa o rolnictwie ekologicznym z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 93 z 2004 r., poz. 898
- Ustawa o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich ze środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej z dnia 28 listopada 2003 r. (Dz. U. Nr 229 z 2003 r., poz. 2273 z późn. zm.);
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na wspieranie działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz. U. Nr 73 z dnia 2004 r., poz. 657 z późn. zm.);
- Ustawa o lasach z dnia 28 września 1991 r. (t.j. Dz. U. Nr 45 z 2005 r., poz. 435 z póź. zm.);
- Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 27 lipca 2011r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych (Dz. U. Nr 165, poz. 987);
- Rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa w sprawie szczegółowych zasad i trybu uznawania lasów za ochronne oraz szczegółowych zasad prowadzenia w nich gospodarki leśnej z dnia 25 sierpnia 1992 roku (Dz. U. Nr 67 poz. 337);
- Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie szczegółowych warunków i trybu sporządzania planu urządzenia lasu, uproszczonego planu urządzenia lasu oraz inwentaryzacji stanu lasu z dnia 20 grudnia 2005 r. (Dz. U. Nr 256 z 2005 r., poz. 2151)
- Ustawa prawo wodne z dnia 18 lipca 2001 r. (j.t. Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 z póź. zm.);
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. (Dz. U. z 2010 Nr 213, poz. 1397);

- Ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko z dnia 3 października 2008 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 z późn. zm.);
- Ustawa prawo geologiczne i górnicze z dnia 9 czerwca 2011 roku (Dz. U. z 2011 r. Nr 163, poz. 981 z późn. zm.);
- Ustawa prawo energetyczne z dnia 10 kwietnia 1997 roku (j. t. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 z późn. zm.);
- Ustawa o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 roku (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.);
- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie z dnia 2 marca 1999 roku (Dz. U. Nr 43, poz. 430);
- Ustawa prawo lotnicze z dnia 3 lipca 2002 roku (j.t. Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696 z późn. zm.);
- Ustawa o samorządzie gminnym z dnia 8 marca 1990 roku (t.j. Dz. U. Nr 142, poz. 1591 z 2001 późn. zm.);
- Ustawa o odpadach z dnia 27 kwietnia 2001 roku (Dz. U. Nr 39 z 2007r., poz. 251.);
- Ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych z dnia 7 maja 2010r. (Dz. U. Nr 106, poz. 675);
- Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów z dnia 30 października 2003 roku (Dz. U. Nr 192 poz. 1883);
- Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać sieci gazowe z dnia 30 lipca 2001 roku (Dz. U. Nr 97 poz. 1055);
- Rozporządzenie Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu w sprawie określenia wód powierzchniowych wrażliwych na zanieczyszczenie związkami azotu ze źródeł rolniczych oraz obszarów szczególnie narażonych, z których odpływ azotu ze źródeł rolniczych do tych wód należy ograniczyć z dnia 10 grudnia 2003 roku (zm. Dolno. 04.129.2219);
- Rozporządzenie Wojewody Dolnośląskiego Nr 35 w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu "Dolina Baryczy" z dnia 28 listopada 2008r.;
- Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe (Dz. U. z 1989r. nr 45 poz. 24);
- Rozporządzenie Ministra Górnictwa w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe (Dz. U. z 1978r. nr 21 poz. 94);
- Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie przeciwpożarowego zabezpieczenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. z 2009r nr 124 poz. 1030).

2. CEL I ZADANIA STUDIUM

„Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz” jest dokumentem planistycznym sporządzonym dla obszaru gminy Wąsosz zgodnie z Ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 – z późn. zm.)

Studium określa cele i kierunki polityki przestrzennej prowadzonej przez samorząd i jest tak zwanym aktem kierownictwa wewnętrznego gminy.

Podstawą prawną sporządzenia Studium jest Uchwała nr XVIII/112/12 Rady Miejskiej Wąsosza z dnia 18 września 2012 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany istniejącego Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego oraz Uchwała nr XXVI/174/2013 Rady Miejskiej Wąsosza z dnia 8 maja 2013 r. w sprawie zmiany Uchwały nr XVIII/112/12 z dnia 18 września 2012 r..¹

Celem studium jest uaktualnienie potrzeb polityki przestrzennej gminy Wąsosz wynikająca ze zmiany kierunków rozwoju (zmiana i aktualizacja Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Wąsosz przyjętego uchwałą Nr IX/55/2011 z dnia 23 sierpnia 2011 r).

Zadaniem „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz” jest:

- rozpoznanie aktualnej sytuacji obszaru studium, istniejących uwarunkowań oraz problemów, związanych z jej rozwojem,
- sformułowanie kierunków zagospodarowania przestrzennego i zasad polityki przestrzennej, w tym zasad ochrony interesu publicznego,
- stworzenie podstawy do koordynacji planów miejscowych i decyzji o warunkach zabudowy oraz lokalizacji inwestycji celu publicznego, wydawanych dla terenów nie posiadających miejscowych planów,
- promocja rozwoju gminy.

Studium po uchwaleniu przez Radę Miejską w Wąsoszu **nie jest przepisem gminnym i nie stanowi podstawy do wydawania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu**, lecz jest dokumentem planistycznym zawierającym normy określające kierunki i sposoby działania organów gminy.

¹ Zmiany w tekście Studium wprowadzono w kolorze niebieskim.

3. MATERIAŁY WEJŚCIOWE DO STUDIUM

W toku opracowania przeanalizowano i wykorzystano następujące materiały wyjściowe:

1. Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Dolnośląskiego zatwierdzony uchwałą Nr XLVIII/873/2002 Sejmiku Województwa Dolnośląskiego z dnia 30.08. 2002 r.;
2. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Wąsosz zatwierdzone uchwałą IX/55/2011 Rady Miejskiej Wąsosz z dnia 23 sierpnia 2011 r.;
3. Plan rozwoju lokalnego gminy Wąsosz, Wąsosz 2004 r.;
4. Rejestr zabytków archeologicznych województwa dolnośląskiego (część – Gmina Wąsosz). Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków we Wrocławiu;
5. Wojewódzka ewidencja zabytków - część archeologiczna (Archeologiczne Zdjęcie Polski), Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków we Wrocławiu;
6. Program Ochrony Środowiska Gminy Wąsosz na lata 2006-2009 z perspektywą na lata 2010-2013, Wąsosz 2006 r.;
7. Bilans zasobów kopalin i wód podziemnych w Polsce wg stanu na 31.12. 2004 Państwowy Instytut Geologiczny, Warszawa 2005 r.;
8. Raport o stanie środowiska województwa dolnośląskiego w 2004 r.;
9. Audyt Zrównoważonego Rozwoju Gminy Wąsosz, Warszawa 2000 r.;
10. Strategia Zrównoważonego Rozwoju Dolina Baryczy, 2002 r.;
11. Waloryzacja przyrodnicza użytku ekologicznego „Wiewierz”, Wołów 2001 r.;
12. Waloryzacja rolniczej przestrzeni produkcyjnej Polski wg gmin – Instytut Upraw Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach – Puławy 1994 r.;
13. Stan gleb w powiatach województwa dolnośląskiego – zakwaszenie – potrzeby wapnowania, zawartość metali ciężkich i siarki – Okręgowa Stacja Chemiczno – Rolnicza Oddział we Wrocławiu, Wrocław 1999 r.;
14. Plan Gospodarki Odpadami na lata 2006-2009, Wąsosz grudzień 2006;
15. Aktualizacja Wojewódzkiego Planu Gospodarki Odpadami Województwa Dolnośląskiego na lata 2008-2011 z uwzględnieniem lat 2012-2015, przyjęta Uchwałą Nr XL/650/09 Sejmiku Województwa Dolnośląskiego z dnia 30 kwietnia 2010 r.;
16. Powiatowy Plan Gospodarki Odpadami dla Powiatu Górowskiego; Góra 2003/2004.;
17. Rocznik statystyczny województwa dolnośląskiego – Urząd Statystyczny we Wrocławiu;
18. Materiały statystyczne dotyczące demografii, zatrudnienia, własności gruntów - zebrane przez zespół autorski w ramach inwentaryzacji pośredniej;
19. Materiały dotyczące użytkowania terenów i rodzajów działalności gospodarczej zebrane przez zespół autorski w ramach inwentaryzacji bezpośredniej;
20. Mapy sytuacyjno-wysokościowe w skali 1:5000, topograficzne w skali 1:10000, mapy ewidencyjne w skali 1:5000;
21. Materiały mapowe oraz opracowania branżowe w zakresie uzbrojenia technicznego;
22. Wnioski do Studium od osób fizycznych i instytucji;
23. Opracowanie ekofizjograficzne dla województwa dolnośląskiego, Zarząd Województwa Dolnośląskiego, WBU we Wrocławiu, 2005 r.;
24. Studium przestrzennych uwarunkowań rozwoju energetyki wiatrowej w województwie dolnośląskim przyjęte Uchwałą Nr 4857/III/10 Zarządu Województwa Dolnośląskiego z dnia 31 sierpnia 2010 r.;
25. Aktualizacja Studium przestrzennych uwarunkowań rozwoju energetyki wiatrowej w województwie dolnośląskim 2011, przyjęta Uchwałą Nr 2082/IV/12 Zarządu Województwa Dolnośląskiego dnia 3 kwietnia 2012 r.;
26. Wytyczne kierunkowe do kształtowania sieci drogowej i kolejowej w województwie dolnośląskim przyjęte przez Zarząd Województwa Dolnośląskiego Uchwałą Nr 4298/III/10 z 11 maja 2010 r.;

27. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego dotyczące gminy Wąsosz, uchwalone w latach 1997 - 2011.
28. Opracowanie ekofizjograficzne dla terenu inwestycji polegającej na budowie składowiska odpadów komunalnych w obrębie miejscowości Rudna Wielka na obszarze działek nr 131/1, 132/3dr, 132/1, 133, 134/1, 134/2, 228/2,
29. Wieloletni Program Inwestycyjny Gminy Wąsosz na lata 2006-2013, Uchwała Rady Miejskiej Wąsosza nr XXXVII/232/2009 z dnia 29 grudnia 2009 r.
30. Plan Odnowy Miejscowości Wąsosz, Uchwała Rady Miejskiej Wąsosza nr XLII/266/10 z dnia 29 czerwca 2010 r.
31. Prognoza oddziaływania na środowisko projektu zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Wąsosz, 2010r.

UWARUNKOWANIA ROZWOJU I ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO GMINY WĄSOSZ

1. STRUKTURA FUNKCJONALNO – PRZESTRZENNA I CHARAKTERYSTYKA ZAINWESTOWANIA

1.1. PODZIAŁ FUNKCJONALNO – PRZESTRZENNY GMINY WĄSOSZ

- **Powiązania z terenami otaczającymi**

Gmina Wąsosz położona jest w północnej części województwa dolnośląskiego. Od północy graniczy z gminą Bojanowo, od północnego wschodu z gminą Rawicz, od południowego wschodu z gminą Żmigród, od południa z gminą Wińsko, od zachodu z gminą Jemielno, od północnego zachodu z gminą Góra. Północno-wschodnia granica gminy jest jednocześnie granicą województwa dolnośląskiego. Wąsosz położony jest 67 km od Wrocławia, 16 km od stolicy powiatu oraz 12 km od Rawicza. Przez gminę z południowego zachodu w kierunku północnego wschodu przebiega droga krajowa nr 36 łącząca Prochowice przez Lubin, Rawicz z Ostrowem Wielkopolskim, przez północną część gminy przebiega droga wojewódzka nr 324 łącząca Szlichtyngową z drogą 36. Gmina posiada dogodne połączenia drogowe z Wrocławiem, Wołowem, Lubinem i Legnicą, Głogowem, Wschową, Rawiczem i Leszmem.

Wąsosz wraz z gminą miejsko-wiejską Góra oraz wiejskimi gminami Jemielno i Niechlów tworzy powiat Górowski. W 2010 r. gmina liczyła 7776 mieszkańców (na dzień 30.04.2010).

- **Sieć osadnicza - klasyfikacja**

Główną funkcją gminy jest produkcja rolna, mieszkalnictwo oraz usługi. W granicach gminy znajduje się jedno miasto oraz 32 wsie wraz z przysiółkami. Są to: Wąsosz, Baranowice, Bartków, Bełcz Górny, Bełcz Mały, Chocieborowice, Cieszkowice, Czarnoborsko, Czeladź Wielka, Dochowa, Drozdowice Małe, Drozdowice Wielkie, Gola Wąsoska, Górka Wąsoska, Kamień Górowski, Kąkolno, Kowalowo, Lechitów, Lubiel, Ługi, Ostrawa, Płoski, Pobiel, Rudna Mała, Rudna Wielka, Sułów Wielki, Wiewierz, Wiklina, Wodniki, Wrząca Śląska, Wrząca Wielka, Zbaków Dolny, Zbaków Górny i Zubrza. Największą miejscowością gminy jest Wąsosz (2922 mieszkańców na dzień 30.04.2010 r.).

Wąsosz jest starym, lokowanym na prawie niemieckim miastem średniowiecznym z zabytkowym układem urbanistycznym i licznymi zabytkami architektury. Pełni funkcję gminnego ośrodka usługowego w zakresie administracji, oświaty, kultury, służby zdrowia oraz sportu. W odniesieniu do obsługiwanego obszaru położony jest centralnie. Z obsługiwanymi miejscowościami połączone jest siecią dróg powiatowych i gminnych.

Odczuwalny jest brak jest wykształconego silnego ośrodka regionalnego, w którym skoncentrowane by były usługi właściwe dla poziomu powiatowego. Funkcje takie spełnia dzisiaj kilka miast sąsiednich, a mianowicie: Góra (właściwa siedziba powiatu), Rawicz, Leszno a nawet częściowo Głogów. Sytuacja taka jest konsekwencją sztucznego podziału administracyjnego w układzie dawnych województw, w wyniku którego dawny powiat Góra – wraz z miastem i gminą Wąsosz – przydzielone zostały do województwa leszczyńskiego. Z punktu widzenia obsługi ludności jest to zjawisko wysoce nieprawidłowe. W przyszłości należy dążyć do skoncentrowania jak największej ilości usług w mieście powiatowym. Pozostałe jednostki osadnicze na terenie gminy posiadają status wsi sołeckich lub przysiółków.

Jednostki osadnicze zlokalizowane są głównie w południowej, zachodniej i północnej części gminy. Sieć osadnicza gminy charakteryzuje się znacznym rozproszeniem i rozdrobnieniem, co z punktu widzenia technicznej obsługi wsi nie jest zjawiskiem zbyt korzystnym. Tylko 3 wsie (Czeladź, Lubiel i Pobiel) zaliczyć można do grupy wsi o średniej wielkości, mieszczących się w

przedziale 300-500 mieszkańców. Pozostałe, to wsie małe, o liczbie ludności nie przekraczającej 300, z tego 10 wsi mieści się w przedziale do 100 mieszkańców.

W zdecydowanej większości wsi, od lat notuje się ujemne saldo migracji, co mimo stosunkowo wysokiego przyrostu naturalnego powoduje stałe zmniejszenie się liczby ludności wiejskiej.

Na terenie gminy wyróżnić można następujący system hierarchii ośrodków :

- Wąsosz - ośrodek gminny poziomu II obejmujący zasięgiem oddziaływania obszar gminy spełniający funkcję administracyjną i usługowo-handlową
- wieś Pobiel – ośrodek poziomu I o poszerzonym programie usług
- wsie Czarnoborsko, Kamień Górski, Płoski, Rudna Wielka, Czeladź Wielka – ośrodki poziomu I

Pozostałe wsie dysponują elementarnym poziomem obsługi

Na terenie gminy istnieją miejscowości wzajemnie powiązane z racji położenia i dobrej komunikacji. Są to :

- Kamień Górski – Wrząca Wielka
- Drozdowice Wielkie – Drozdowice Małe - Wrząca Śląska
- Wiewierz – Zbaków Dolny
- Rudna Mała – Rudna Wielka – Sułów Wielki
- Czarnoborsko – Zbaków Górny – Wiklina.

1.2. CHARAKTERYSTYKA UKŁADU OSADNICZEGO - STAN ŁADU PRZESTRZENNEGO

Wąsosz – główna funkcja: administracyjno-usługowa, mieszkaniowa, produkcyjna, rolnicza

W chwili obecnej Wąsosz posiada czytelny średniowieczny układ. W rynku zachowały się dwie pierzeje: południowa i zachodnia. Cennymi zabytkami są pałac i zlokalizowane po jego obu stronach, kościoły. Elementem dysharmonii są uzupełnienia zabudowy w pierzei północnej i wschodniej rynku. Nie odtworzono, zniszczonego w czasie II wojny światowej, stojącego w centrum rynku, ratusza.

Baranowice – główna funkcja: rolnicza

Mała wieś, położona na zachodnim krańcu gminy, przy granicy z gminą Jemielno. Zabudowa wsi zwarta, budynki pochodzące w większości sprzed 1945 roku, parterowe z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką ceramiczną i cementową. W jednym z budynków położonych przy drodze, ślady dawnej niemieckiej karczmy (ślady szyldu i napisów w języku niemieckim). Charakterystyczne są drewniane stodoły, zbudowane z poziomo ułożonych desek. Ogrodzenia zagród drewniane. Malownicza wieś sąsiadująca bezpośrednio z lasem.

Bartków - główna funkcja: rolnicza

Mała wieś o bardzo rozproszonej zabudowie. Położona na wschodnim krańcu gminy. Zagrody rozlokowane bardzo rzadko, wzdłuż dwóch prostopadłych do siebie dróg, przylegające do dużego kompleksu leśnego. Budynki parterowe z dachami stromymi, dwuspadowymi, krytymi dachówką.

Bełcz Górny – główna funkcja: rolnicza

Niewielka wieś, leżąca przy północno-zachodniej granicy gminy z gminą Góra. Układ zabudowy ulicowy, wzdłuż głównej drogi. Zabudowa rozproszona. Zwraca uwagę duża ilość zieleni towarzyszącej zabudowaniom. Budynki przeważnie sprzed 1945 roku, parterowe, często z czerwonej cegły, nieotynkowane. Ogrodzenia zagród drewniane i metalowe.

Bełcz Mały – główna funkcja: rolnicza

Niewielka wieś położona bezpośrednio nad Baryczą, w małej odległości na zachód od Wąsosza. Zabudowania miejscowości oddalone są od drogi głównej prowadzącej do Wąsosza, ok. 500 m. Dominantę w krajobrazie wsi stanowią zabudowania dużego folwarku, ze spichlerzem z 1920 r. wpisanym do rejestru zabytków. Historyczne zabudowania wykorzystywane są zgodnie ze swoją

tradycyjną funkcją. Wśród poniemieckiej zabudowy usytuowano dwa niewielkie, dwukondygnacyjne wielorodzinne budynki. Swoją formą architektoniczną nie zostały one dostosowane do historycznego krajobrazu wsi, jednak dzięki niewielkiej skali zabudowy nie stanowią drastycznej dysharmonii. Należy unikać tego typu zabudowy na terenach wiejskich z zachowaną historyczną zabudową.

Chocieborowice – główna funkcja: rolnicza

Dość duża wieś położona na zachodnim krańcu gminy, w pobliżu dużego kompleksu leśnego, przy drodze wiejskiej, w odległości ok. 0,5 km. od drogi głównej Wińsko-Wąsosz. Zabudowa zwarta, gniazdowa. W centrum miejscowości znajduje się zespół dworsko-pałacowy, z którego dwór, oficyna oraz relikw parku zostały wpisane do rejestru zabytków. Obecnie teren podworski jest nieurządzony, a budynki folwarczne nieużytkowane. Bardzo malownicza wieś z zabudową przedwojenną w większości parterową. Budynki z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką ceramiczną i cementową. Szczególną uwagę zwraca okazały, ozdobny budynek o konstrukcji ścian z muru pruskiego, położony w centrum wsi, w sąsiedztwie zespołu pałacowego, obecnie pełniący funkcję sklepu. Elementem dysharmonii w krajobrazie wsi, jest budynek po byłej szkole podstawowej, usytuowany przy drodze dojazdowej do miejscowości.

Cieszkowice – główna funkcja: rolniczo - usługowa

Wieś o rozproszonej dość charakterystycznej zabudowie. Budynki w większości sprzed 1945 roku, parterowe z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką ceramiczną i cementową. Bardzo okazały jest dwukondygnacyjny budynek byłej szkoły oraz budynek mieszkalny w jednej z zagród, zbudowany z czerwonej cegły, nieotynkowany.

Czarnoborsko – główna funkcja: rolniczo - usługowa

Wieś o zwartej zabudowie, o układzie ulicowym (wzdłuż drogi). Budynki sprzed 1945 roku, jednokondygnacyjne z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką ceramiczną i cementową. Budynki gospodarcze często są zbudowane z czerwonej cegły, nieotynkowane. Ogrodzenia zagród drewniane lub metalowe, spotkać można ceglane słupy akcentujące wejście w ogrodzeniu. Zwraca uwagę okazały dwukondygnacyjny budynek szkoły, usytuowany na dużej działce, z brukowanym, kamiennym placem. Na północnym krańcu wsi znajduje się niewielki trójkątny plac utworzony przez rozwidlenie dróg.

Czeladź Wielka – główna funkcja: rolniczo - usługowa

Wieś na zachodnim krańcu gminy. W południowej części znajduje się duży folwark ze spichlerzem z IV ćwierci XIX wieku, wpisany do rejestru zabytków. Część północną stanowi zwarta zabudowa zagrodowa skupiona wokół placu utworzonego przez rozwidlenie dróg, na którym usytuowany jest zabytkowy kościół z XIV wieku. Budynki sprzed 1945 roku, parterowe, z dwuspadowymi dachami krytymi dachówką ceramiczną. Zabudowania folwarczne, zarówno gospodarcze – nieużytkowane, jak i mieszkalne, (zamieszkałe) są w złym stanie technicznym. Teren folwarku jest nieurządzony, niezagospodarowany. Przy południowej granicy historycznego układu, postawione zostały dwa budynki wielorodzinne, niedostosowane do tradycyjnej zabudowy (płaskie dachy).

Dochowa – główna funkcja: rolnicza

Wieś o bardzo zwartej zabudowie, rozlokowanej wzdłuż drogi wiejskiej i jej odgałęzień, w odległości ok. 600 m od głównej drogi Wąsosz-Góra Śląska. Ulice wiejskie utwardzone są brukiem kamiennym. Kilka budynków gospodarczych posiada konstrukcję „*muru pruskiego*”. Większość budynków, zarówno gospodarczych jak i mieszkalnych zbudowano z czerwonej, nieotynkowanej cegły. W kilku budynkach gospodarczych można zauważyć podmurówkę z bloków kamiennych. W ogrodzeniach charakterystyczne są duże, ceglane słupy. Budynki mieszkalne często posiadają zaakcentowane wejście za pomocą ozdobnego szczytu.

Drozdowice Małe – główna funkcja: rolnicza

Niewielka wieś o rozproszonej zabudowie rozciągającej się przy jednej z bocznych dróg. Budynki parterowe z dachami dwuspadowymi, krytymi najczęściej dachówką ceramiczną. Ogrodzenia zagród drewniane.

Drozdowice Wielkie – główna funkcja: rolnicza

Niewielka wieś, położona z dala od głównych szlaków komunikacyjnych. Zabudowa zwarta, rozlokowana wzdłuż drogi. Budynki parterowe, często nieotynkowane z czerwonej cegły, z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką ceramiczną i cementową. Ogrodzenia tradycyjne, drewniane. Miejscowość posiada dwa przysiółki: Jawor składający się z kilku zagród położonych przy głównej drodze Wińsko-Wąsosz i Marysin usytuowany ok. 200 m od tej drogi, z kilkoma zagrodami usytuowanymi po jednej stronie drogi wiejskiej. Oba posiadają tradycyjną wiejską zabudowę.

Gola Wąsoska – główna funkcja: rolnicza

Mała wieś położona w pobliżu Wąsosza oraz głównej drogi Wąsosz-Góra Śląska. W skład miejscowości wchodzi kilka domów, o charakterze jednorodzinnych. W centrum miejscowości znajduje się zwarta grupa wysokich drzew liściastych, wokół której są zabudowania. W południowej części miejscowości znajduje się ferma hodowlana. Zabudowania sąsiadują z dużymi kompleksami leśnymi. Do wsi należy przysiółek Cegielnia zlokalizowany przy drodze krajowej nr 36.

Górka Wąsoska – główna funkcja: rolnicza

Bardzo mała wieś, granicząca od południa bezpośrednio z Wąsoszem. Cała miejscowość to duży folwark, kilka zagród i jeden nowy budynek jednorodzinny. Zespół pałacowy, z pałacem, oficyną, parkiem krajobrazowym i zabudowaniami folwarcznymi, został wpisany do rejestru zabytków. Pałac obecnie jest ruiną, a zachowane pozostałości grożą w każdej chwili zawaleniem. Park jest zarośnięty, a jego historyczny układ mało czytelny. Zaniedbane i w złym stanie znajdują się również zabudowania folwarczne.

Kamień Górski – główna funkcja: rolniczo - usługowa

Wieś o zwartym układzie zabudowy, położona na skrzyżowaniu dwóch dróg gminnych. W północno-zachodnim narożniku wsi ulokowany duży folwark z pałacem i parkiem. Całe założenie dworskie zaniedbane, teren niezagospodarowany, budynki w złym stanie. Budynek dworski jest zamieszkały. Spichlerz z końca XIX wieku został wpisany do rejestru zabytków. Zabudowa wiejska zagrodowa, zwarta. Budynki poniemieckie, parterowe z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką ceramiczną, cementową i blachą dachówkową. Na południe od wsi, zlokalizowano dużą fermę hodowlaną.

Kąkolno – główna funkcja: rolnicza

Malutka wieś położona przy samej granicy z gminą Rawicz, w otoczeniu dużych kompleksów leśnych. Zabudowa zagrodowa rozlokowana po jednej stronie drogi, zwarta.

Kowalowo – główna funkcja: rolnicza

Wieś położona na południowy-zachód od Wąsosza, w jego bezpośrednim sąsiedztwie. Mała miejscowość o rozproszonej zabudowie. Na zachodnim krańcu wsi usytuowane duże gospodarstwo rolne, na podbudowie starej historycznej zabudowie folwarcznej, stworzono PGR, uzupełniając i rozwijając zabudowę współczesnymi budynkami gospodarczymi, obecnie część budynków jest nieużytkowana. Spichlerz z 1895 r. wpisany jest do rejestru zabytków. Budynki mieszkalne, to jeden powojenny, wielorodzinny budynek oraz przedwojenne budownictwo zagrodowe.

Lechitów – główna funkcja: rolnicza

Niewielka wieś położona przy zachodniej granicy gminy. Zabudowa dość rozproszona, rozlokowana wzdłuż drogi lokalnej Wąsosz-Góra. Zagrody przedwojenne, budynki parterowe z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką ceramiczną i cementową. Na zachodnim krańcu wsi ruiny folwarku oraz parku podworskiego. Całe założenie dworskie w złym stanie, niezagospodarowane. Dawny układ parku mało czytelny. Wokół parku zachowane jest ceglane ogrodzenie, a główna aleja kryta brukiem kamiennym. Przysiółkiem Lechitowa jest Sądowel, pierwsza kasztelania, której funkcję przejął później Wąsosz (w końcu XIII w.). Obecnie jest to mała osada, składająca się z kilku zagród rozlokowanych wokół zabytkowego kościoła. Są to budynki przedwojenne, parterowe, z dachami dwuspadowymi krytymi dachówką ceramiczną i blachą

dachówkową. Niektóre z nich posiadają konstrukcję „*muru pruskiego*”. Miejscowość leży w zakolu Baryczy, w miejscu gdzie zachowało się starorzecze.

Lubiel – główna funkcja: rolniczo - usługowa

Dość duża wieś, położona na południowym krańcu gminy, nad ciekim Graniczna Woda i Łacha. Zabudowa wsi zwarta, o układzie ulicowym, budynki najczęściej usytuowane są kalenicami wzdłuż drogi. Droga główna w części wschodniej utwardzona jest granitową kostką, w pozostałej części posiada nawierzchnię asfaltową. W zachodniej części wsi usytuowany jest duży folwark (były PGR), przy którym wybudowano 3 budynki wielorodzinne, dwukondygnacyjne, kryte płaskim stropodachem. Często spotykane są budynki z czerwonej cegły, nieotynkowane. W niewielkim oddaleniu od miejscowości, przy drodze prowadzącej do Wąsosza, znajduje się zwarta grupa sześciu zagród. Jest to kolonia Lubiel. Budynkom mieszkalnym, parterowym towarzyszą drewniane stodoły. Wszystkie zagrody mają ten sam układ i formę budynków. Przysiółkiem Lubieli jest miejscowość Czaple, usytuowana w odległości ok. 1 km od wsi. Jest to grupa kilku zagród położonych w samym zakolu rzeki Łachy.

Ługi – główna funkcja: rolnicza

Wieś usytuowana we wschodniej części gminy. zabudowa bardzo rozproszona, kilka zagród tworzy zwartą grupę razem z centralnie usytuowanym kościołem. Pozostałe zagrody oddalone są od tej zabudowy oraz od siebie. Wieś otoczona jest dużymi kompleksami leśnymi oraz od południa podmokłymi łąkami rozciągającymi się od rzeki Baryczy do miejscowości. W odległości ok. 0,5 km na północ znajduje się przysiółek Unisławice o podobnym układzie bardzo rozproszonej zabudowie rozlokowanej wzdłuż jednej drogi. Budynki w obu miejscowościach pochodzą sprzed wojny. Są to parterowe zabudowania z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką. Kościół oraz budynek dawnej plebani w Ługach zostały wpisane do rejestru zabytków.

Ostrawa – główna funkcja: rolnicza

Miejscowość położona w rozwidleniu rzeki Baryczy i Łachy, w sąsiedztwie niewielkiego kompleksu leśnego. Z kilku zagród w chwili obecnej większość jest opuszczona lub rozebrana.

Płoski – główna funkcja: rolniczo - usługowa

Duża wieś usytuowana w niewielkiej odległości na południe od Wąsosza. Zabudowa zwarta rozlokowana wzdłuż dwóch dróg tworzących kształt wrzeciona. Budynki poniemieckie, parterowe z dachami dwuspadowymi krytymi dachówką, usytuowane kalenicą lub szczytem do drogi. Przy ogrodzeniach zagród często spotyka się ozdobne słupy ceglane. Na południe od miejscowości przysiółek Kobylniki ze szkołą podstawową.

Pobiel – główna funkcja: usługowo - rolnicza

Największa wieś w gminie położona w niewielkiej odległości na wschód od Wąsosza. Do miasta prowadzi droga brukowana z kostki granitowej, której po stronie południowej towarzyszy aleja topolowa. Zabudowa zwarta, o układzie ulicowym rozlokowana wzdłuż dwóch równoległych do siebie dróg, posiadających w trzech miejscach łączniki. Budynki przedwojenne, parterowe z dachami dwuspadowymi krytymi dachówką ceramiczną. Kilka budynków gospodarczych posiada konstrukcję „*muru pruskiego*”, niestety wszystkie są w złym stanie technicznym. W północnej części wsi, przy rozwidleniu dróg znajduje się zabytkowy młyn, z pierwszego dwudziestolecia XX wieku, obecnie nie użytkowany. Rozwidlenia dróg wiejskich zaakcentowane są, pierwsze krzyżem, drugie kapliczką. Na zachód od wsi usytuowane są cztery, oddalone od siebie zagrody. Jest to przysiółek Młynary.

Rudna Mała – główna funkcja: rolnicza

Mała wieś położona w północnej części gminy, przy głównej drodze Wąsosz-Góra. Zabudowa luźna, rozlokowana wzdłuż kilku dróg, u zbiegu których znajduje się niewielki staw otoczony drzewami. Jest to zapewne pozostałość parku będącego częścią założenia pałacowo-parkowego. Obecnie zachowany jest duży przedwojenny folwark z budynkami tworzącymi układ czworoboku. Większość budynków folwarku posiada jedną kondygnację, dwuspadowy dach, kryty dachówką. Dwa potężne budynki mieszkalne oraz jeden gospodarczy mają wysokość dwóch kondygnacji. Folwark jest w złym stanie technicznym, obecnie nie użytkowany. Zabudowa zagrodowa to

poniemieckie, parterowe budynki, budynki gospodarcze przeważnie z czerwonej cegły, nieotynkowane.

Rudna Wielka – główna funkcja: rolniczo - usługowa

Niewielka wieś położona w północnej części gminy, przy głównej drodze Góra-Rawicz. Zabudowa o charakterze ulicowym, budynki w większości sprzed 1945 roku, rozlokowane po obu stronach, kalenicami lub szczytami zwrócone w stronę drogi. Zabudowania parterowe z dwuspadowymi dachami krytymi dachówką. Część budynków zbudowana z czerwonej cegły, nieotynkowanej.

Sułów Wielki – główna funkcja: rolnicza

Mała wieś na północnym krańcu gminy, przy granicy z gminą Góra. Zabudowa luźna, nieregularna. Większość zagród położona przy wiejskiej drodze przebiegającej równoleżnikowo. W centrum wsi znajduje się niewielkie oczko wodne urozmaicające krajobraz wiejski. Budynki w większości sprzed 1945 roku, parterowe z dachami dwuspadowymi krytymi dachówką ceramiczną. Budynki gospodarcze mają najczęściej ściany nieotynkowane, zbudowane z czerwonej cegły. W zachodniej części wsi znajduje się zabytkowy kościół z XVIII wieku o konstrukcji „*muru pruskiego*”, z dachem pokrytym drewnianym gontem. Do kościoła prowadzi droga utwardzona kamiennym brukiem.

Świniary – główna funkcja: rolnicza

Wieś usytuowana we wschodniej części gminy, zabudowa bardzo rozproszona o wyraźnej formie rzędówki, zagrody oddalone od siebie. Wieś otoczona jest dużymi kompleksami leśnymi. Na wschód od wsi znajduje się przysiółek Borowna (praktycznie połączony ze wsią Świniary) o podobnym układzie rozproszonej zabudowy rozlokowanej wzdłuż jednej drogi. Budynki w obu miejscowościach pochodzą sprzed wojny. Są to parterowe zabudowania z dachami dwuspadowymi, krytymi dachówką.

Wiklina - główna funkcja: rolnicza

Niewielka wieś położona na północ od Wąsosza, w otoczeniu dużych kompleksów leśnych. Sąsiedztwo terenów podmokłych sprzyjało uprawie wikliny, której plantacje znajdowały się na wschód od miejscowości. W południowej części wsi znajduje się zabytkowy zespół dworsko-parkowy oraz nieduże oczko wodne. Droga wiejska utwardzona jest kamiennym brukiem. Budynki gospodarcze, pałac a także park są w złym stanie. Układ parkowy nie jest czytelny, a pałac znajduje się w ruinie. Większość zabudowy zagrodowej składa się z budynków przedwojennych o ścianach ceglanych, często nieotynkowanych. Dachy dwuspadowe kryte dachówką ceramiczną lub cementową. Ogrózenia zagród są proste drewniane lub metalowe. W samej miejscowości i w jej otoczeniu zwraca uwagę duża ilość zieleni.

Wodniki – główna funkcja: rolnicza

Wieś położona na północny-wschód od Wąsosza, przy głównej drodze Wąsosz-Rawicz, w otoczeniu dużych kompleksów leśnych. Zabudowa o charakterze ulicowym, rozproszona. Większość budynków pochodzi z okresu przed 1945 rokiem, są to parterowe budynki z dwuspadowymi dachami krytymi dachówką ceramiczną lub cementową. Drodze w stronę Rawicz towarzyszy aleja topolowa.

Wrząca Śląska – główna funkcja: rolnicza

Mała wieś położona na południowo-zachodnim krańcu gminy. Zabudowa o charakterze gniazdowym. Zagrody rozlokowane są wokół centralnie położonego zespołu dworsko-parkowego. Pałac i towarzysząca mu zabudowa folwarczna, obecnie nie użytkowana, są w złym stanie technicznym, wymagają remontów. Budynki w zagrodach rolniczych pochodzą sprzed 1945 roku i mają charakterystyczny wygląd: niskie budynki, kryte stromymi, dwuspadowymi dachami.

Wrząca Wielka – główna funkcja: rolnicza

Mała wieś na południowym krańcu gminy. Zabudowa o charakterze ulicowym pochodząca sprzed 1945 roku. Budynki parterowe, z dachami dwuspadowymi. W jednej z zagród przy ogrodzeniu znajdują się stare betonowe słupy z ozdobnymi głowicami. Na południe od zabudowy zagrodowej znajduje się duży, niemiecki folwark. Budynki posiadają ściany ceglane, często nieotynkowane, niektóre o konstrukcji „*muru pruskiego*”. Część budynków folwarcznych jest obecnie nieużytkowana. Większość budynków wymaga remontu ze względu na zły stan.

Zbaków Dolny – główna funkcja: rolnicza

Mała wieś położona przy głównej drodze Góra-Rawicz. Zabudowa o charakterze ulicowym, rozlokowana została wzdłuż bocznej, wiejskiej drogi, biegnącej do Zbakowa Górnego. Drodze tej towarzyszy aleja klonowo-jesionowa. Budynki pochodzące sprzed 1945 roku, parterowe z dachami dwuspadowymi krytymi dachówką ceramiczną lub cementową. Można zauważyć budynki o konstrukcji „*muru pruskiego*”. Część budynków zbudowana z czerwonej cegły jest nieotynkowana.

Zbaków Górny – główna funkcja: rolnicza

Dość duża wieś położona na północ od Wąsosza, z dala od głównych dróg. Zabudowa o charakterze ulicowym rozlokowana po obu stronach drogi biegnącej na południowy-wschód do Wodnik i rozgałęziającej się na północnym krańcu wsi na dwa kierunki: do Czarnoborska i do Zbakowa Dolnego. W centrum wsi niewielki plac zorganizowany jako teren zabaw dla dzieci. Budynki w zagrodach są parterowe z dachami dwuspadowymi krytymi dachówką ceramiczną. Budynki gospodarcze o ścianach z czerwonej cegły, są często nieotynkowane. W jednej z zagród znajduje się budynek o konstrukcji „*muru pruskiego*”.

2. OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA GMINY, STAN I FUNKCJONOWANIE ŚRODOWISKA

2.1. POŁOŻENIE, UKSZTAŁTOWANIE I RZEŻBA TERENU

Obszar opracowania Studium o powierzchni 19 359 ha obejmuje teren gminy Wąsosz w granicach administracyjnych. Gmina Wąsosz położona jest w północnej części województwa dolnośląskiego, w odległości 67 km od Wrocławia. Graniczy od północy z gminą Bojanowo (woj. Wielkopolskie), od północnego wschodu z gminą Rawicz (woj. Wielkopolskie), od południowego wschodu z gminą Żmigród, od południa z gminą Wińsko, od zachodu z gminą Jemielno, od północnego zachodu z gminą Góra.

Gmina pod względem liczby ludności należy do gmin niedużych, licząc w dniu 30.04.2010 r. 7776 mieszkańców. Podstawową funkcją miasta jest funkcja rolna oraz administracyjno-usługowa dla wschodniej części powiatu górowskiego.

Podział kraju na jednostki fizyczno-geograficzne (J. Kondracki, W. Walczak) lokalizuje omawiany teren w obrębie Pradoliny Głogowskiej i Kotliny Żmigrodzkiej, które stanowią rozległe obniżenie z płynącą w nim rzeką Baryczą. Od północy i południa otaczają je wzniesienia Wysoczyzny Leszczyńskiej i Wzgórz Trzebnickich - pochodzenia polodowcowego.

Pod względem morfologicznym obszar gminy położony jest w obrębie jednostki o charakterze dolinnym, którą stanowi rozległa Dolina Baryczy. Dno doliny położone jest na wysokości ok. 85 m n.p.m. Najwyżej położone tereny to wysoczyzny otaczające dolinę, z zespołem wzgórz morenowych (100-130 m n.p.m.). Najwyżej położony punkt znajduje się na południowy zachód od wsi Rudna Mała (157 m n.p.m.)

Samo miasto Wąsosz położone jest w widłach rzeki Baryczy i Orli a w granicach administracyjnych miasta spotykają się dwie jednostki morfologiczne:

- Dolina Baryczy : obszar teras nadzalewowych i terasy zalewowej, niskiej
- Wysoczyzna, z zespołem wzgórz morenowych.

Taka lokalizacja miasta wiąże się z licznymi ograniczeniami w jego rozwoju, wynikającymi z warunków przyrodniczych: rzeźby terenu, warunków gruntowych, warunków wodnych, glebowych i klimatycznych

2.2. BUDOWA GEOLOGICZNA

Warunki geologiczno-gruntowe na terenie gminy Wąsosz są zróżnicowane i uzależnione od położenia w jednej z wyżej wymienionych jednostek morfologicznych:

- wzgórza morenowe i wysoczyzny (południowo-zachodnia i północno-zachodnia część gminy), charakteryzują się występowaniem w podłożu glin, glin piaszczystych i piasków gliniastych o konsystencji twardeplastycznej i półzwartej; są to tereny dogodne dla użytkowania rolniczego i osadnictwa
- doliny rzek (północno-wschodnia część gminy i dolina Baryczy-Orli), posiadają grunty piaszczyste i żwirowe, niespoiste; w części stanowiącej terasę niską i zalewową przeważają piaski z domieszką części organicznych i mułków; jedynie obszary terasy nadzalewowej posiadają warunki korzystne dla osadnictwa

2.3. WARUNKI WODNE

• Wody powierzchniowe

Główna rzeka w gminie to prawobrzeżny dopływ Odry rzeka Barycz i jej dopływ rzeka Orla oraz mniejsze ciekі takie jak Łacha, Masłówka, Czarny Bór i Grobelka. Ponadto na terenie gminy znajdują się liczne drobniejsze ciekі i rowy melioracyjne. Barycz jest rzeką uregulowaną, chociaż miejscami meandrująca, zbliżoną do rzeki naturalnej.

Monitoring jakości wód powierzchniowych na terenie gminy jest prowadzony przez WIOŚ we Wrocławiu dla rzeki Baryczy i Orli. Dla Baryczy monitoring diagnostyczny w 2004 r. prowadzony był w 6 punktach pomiarowo-kontrolnych.

Badania jakości wód wykazały, że rzeka prowadzi wody IV i V klasy w punktach pomiarowych poniżej rzeki Orli, natomiast powyżej jej ujścia do Baryczy osiąga nawet III klasę czystości a ilość wskaźników w klasie I i II dochodzi do 70 %. Wpływ na stan czystości wód Baryczy mają przede wszystkim zanieczyszczenia z jej dwu prawobrzeżnych dopływów – Orli i Polskiego Rowu, będących odbiornikami ścieków z woj. wielkopolskiego. Świadczą o tym wielkości miarodajne dla V klasy uzyskane w przypadku większości badanych wskaźników.

Rzeka Orla wpływa na teren gminy już mocno zanieczyszczona. Źródła tych zanieczyszczeń znajdują się na terenie woj. wielkopolskiego i pochodzą z terenów rolniczych. Na terenie woj. dolnośląskiego głównym źródłem zanieczyszczeń rzeki jest miasto Wąsosz. Badania poszczególnych wskaźników wykazały silne zanieczyszczenie wód ściekami bytowo-komunalnymi.

Rozporządzeniem dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu zlewnia rzeki Orli została uznana za obszar wrażliwy na zanieczyszczenia związkami azotu pochodzenia rolniczego i w tym celu ustanowiony został na obszarze zlewni monitoring związków azotu. Zgodnie z rozporządzeniem za wody zanieczyszczone azotanami uznaje się wody, w których zawartość azotanów wynosi od 40 do 50 mg NO₃/l i wykazuje tendencje wzrostową. We wszystkich punktach pomiarowych wskazanych przez RZGW w ramach w/w monitoringu wystąpiło zjawisko eutrofizacji wód; stwierdzono ponadto, że dopływ Orli powoduje wzrost wartości średniorocznych stężeń azotanów w Baryczy.

• **Wody podziemne, zbiorniki wód podziemnych**

Ze względu na dużą różnorodność ukształtowania terenu i budowy geologicznej na terenie gminy wyróżnić można trzy obszary zróżnicowanego występowania wody gruntowej:

- obszary dolinne, tereny terasy zalewowej i nadzalewowej niskiej: pierwszy poziom wód gruntowych, o zwierciadle swobodnym, występuje na głębokości 0,0 – 1,0 m p.p.t.
- Obszary pozadolinne, tereny terasy środkowej i wysokiej: niektóre partie wzgórz morenowych : woda gruntowa o zwierciadle swobodnym, utrzymująca się na głębokości 1,5 – 2,5 m p.p.t., lokalnie na terenach wzgórz oraz na obszarach wydmych do głębokości 3,0 m p.p.t.
- Obszary pozadolinne, tereny wzgórz morenowych, wysoczyzny morenowej i niektórych partii terasy wysokiej, woda gruntowa o zwierciadle napiętym, występującym pod ciśnieniem hydrostatycznym utrzymuje się na głębokości 1,5 – 2,0 m p.p.t.

Charakterystyczne dla tych terenów jest okresowo płytkie występowanie wody, często na powierzchni terenu w okresach wiosennych roztopów i zwiększonych opadów.

Główne zasoby wód piętra użytkowego występują w utworach czwartorzędu. Poziomy trzeciorzędowe występują na znacznej głębokości i wykorzystywane są rzadziej.

W obrębie utworów czwartorzędowych występują dwa poziomy wodonośne: gruntowy i wgłębny.

- Poziom gruntowy: występuje głównie w obrębie dolin rzecznych, pradolin. W rejonie miasta Wąsosz oraz południowo-zachodniej części gminy poziom gruntowy związany jest z Pradolina Barycko-Głogowską, jakość wody uzależniona od wód opadowych oraz jakości wód cieków.

- Poziom wgłębny: - posiada korzystne parametry hydrogeologiczne i jakościowe, jest ujmowany do zaopatrzenia miast, wsi i przemysłu.

- Piętro trzeciorzędowe - wody tego piętra z powodu dużej zawartości cząstek węgla brunatnego mają znaczne zabarwienie, są mętne, odznaczają się dużą ilością substancji organicznych. Pod względem bakteriologicznym są czyste, to jednak wymagają uzdatnienia. Charakteryzują się również małą wydajnością

Na terenie gminy znajduje się Główny Zbiornik Wód Podziemnych (GZWP) Pradolina Barycz-Głogów nr 303, stanowiący obszar najwyższej i wysokiej ochrony (ONO,OWO).

Na terenie gminy Wąsosz prowadzone są badania jakości wód podziemnych (stanowisko badawcze w miejscowości Płoski). Na podstawie badań przeprowadzonych w II półroczu 2004 r. stwierdzono:

- typ wody – HCO₃-CA
- przekroczenia dop. wartości – Mn, NPL, bakt. Coli
- klasa wody – II, (w klasie III – MN)
- azotany [mg/dm³] – poniżej 0,44

2.4. SUROWCE NATURALNE

• Złoża kopalin – udokumentowane obszary

Zasady ochrony złóż kopalin określają zapisy „Prawo ochrony środowiska” oraz Ustawy „Prawo geologiczne i górnicze”, mówiące m.in. o racjonalnym gospodarowaniu ich zasobami oraz kompleksowym wykorzystaniu kopalin, w tym również kopalin towarzyszących. Granice występujących na terenie opracowania udokumentowanych złóż kopalin oraz terenów i obszarów górniczych oznaczono na rysunku „Uwarunkowania środowiska przyrodniczego”.

Udokumentowane złoża kopalin

1. „WIEWIERZ E” i „WIEWIERZ W”

Kopalina – gaz ziemny, związany ze stropową partią czerwonego spągowca, gaz o wysokiej kaloryczności nie zawiera siarkowodoru

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy „Załącznik - Wiewierz” utworzony dla złóż gazu ziemnego: „Wiewierz E”, Wiewierz W” i „Załącznik” Zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki nr 18 z dn. 28.08.1984r., GW/3347/84

Koncesja – „Wiewierz E” koncesja Nr 144/93 z dnia 21.06.1993 r., wydana przez Ministra OŚZNiL ważna do 21.06.2018 r.

Koncesja – „Wiewierz W” Nr 145/93 z dnia 21.06.1993 r., wydana przez Ministra OŚZNiL ważna do 21.06.2018 r.

Stan – eksploataowane

2. „ZAŁĘCZNIK”

Kopalina – gaz ziemny związany ze stropową partią czerwonego spągowca, gaz o wysokiej kaloryczności nie zawiera siarkowodoru

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy „Załącznik - Wiewierz” utworzony dla złóż gazu ziemnego: „Wiewierz E”, Wiewierz W” i „Załącznik” Zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki nr 18 z dn. 28.08.1984r., GW/3347/84

Koncesja – wydana przez Ministra OŚZNiL nr 143/93 z dnia 21.06.1993 r. ważna do 21.06.2018 r. i decyzją zmieniającą koncesję Ministra OŚZNiL i L Nr BKGo/MN/566/95 z dnia 03.04.1995 r.

Stan – eksploataowane

3. „ŚLUBÓW”

Kopalina – gaz ziemny

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy „Ślubów” utworzone decyzją Nr GO/2040/C/91/92 ministra OŚZNiL i L z dnia 10.04.1992 r.

Koncesja – Nr 142/93 z dn. 21.06.1993 r. na wydobywanie gazu ziemnego, wydana przez Ministra OŚZNiL ważna do 21.06.2018 r.

Stan – eksploataowane

4. „KOWALOWO” i „KOWALOWO I”

Kopalina – kruszywo naturalne, piasek ze żwirem i piasek dla celów budowlanych

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy „Kowalowo” ustanowiony decyzją Urzędu Wojewódzkiego w Lesznie, OS-IV-7512/51/96/28 z dnia 11.07.1996r.

Koncesja – wydana decyzją OS-IV-7512/51/96/28 Urzędu Wojewódzkiego w Lesznie z dnia 11.07.1996r., dla Wielkopolskich Kopalni Sp. z o.o. „Kruszgeo”, Poznań, ul. Grunwaldzka 21; ważna do 31.12.2012r.

Decyzja Marszałka Województwa DM-G/MT/7514-22/2010 z dnia 12.04.2010r.

Zasoby – geologiczne bilansowe, 4277 tys. ton

Stan - złoża eksploatowane okresowo

5. „GÓRNA WROŃCZA”

Kopalina – surowce ilaste ceramiki budowlanej

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy „Górna Wrończa” ustanowiony decyzją OS-IV-7512/6/97 Urzędu Wojewódzkiego w Lesznie z dnia 01.09.1997r.

Koncesja - wydana decyzją OS-IV-7512/6/97 Urzędu Wojewódzkiego w Lesznie z dnia 01.09.1997r. dla Stanisława Wysockiego; ważna do 31.12.2011r.

Zasoby – geologiczne bilansowe, 175 tys. m³

Wydobycie – 2 tys m³

Stan – eksploatowane

6. „ZAŁĘCZE – WODNIKI”

Kopalina – piaski kwarcowe do produkcji cegły wapienno – piaskowej

Obszar i teren górniczy – brak

Koncesja – brak

Zasoby – geologiczne bilansowe 3390 tys. m³

Stan – nie eksploatowane

7. „MARYSIN”

Kopalnia – kruszywo naturalne

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy "Marysin" ustalony decyzją ROŚ-VIII-751/15/04 Starosty Górowskiego z dnia 28.09.2004r. (Sprostowanie Starosty Powiatowego w Górze: ROŚ-VIII-751/17-1/04 z dn. 18.11.2004 r. - dot. term. ważności koncesji)

Koncesja – wydana decyzją ROŚ-VIII-751/15/04 Starosty Górowskiego z dnia 28.09.2004r. ważna do 31.12.2019r.

Zasoby – geologiczne bilansowe 128406 ton.

Stan – złoża zagospodarowane.

8. „CZARNOBORSKO”

Kopalnia – kruszywo naturalne

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy ustalony decyzją OŚ.le.IV.7412-6/2000 z dnia przez Wojewodę Dolnośląskiego

Koncesja – nr 5/E/2000 wydana przez Wojewodę Dolnośląskiego w dniu 08.09.2000 ważna do 08.09.2020 dla Olearczyk Sylwia,

Stan – złoża eksploatowane okresowo.

9. „ZUBRZA”

Kopalnia – kruszywa naturalne

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy "Marysin" ustalony decyzją DM-G/MT/7512-114/2009

Koncesja – nr 13/E/2009 z dn. 08.12.2009r wydana przez Marszałka Województwa Dolnośląskiego,

Stan – złoża rozpoznane szczegółowo.

10. „GÓRNA WROŃCZA II”

Kopalina – surowce ilaste ceramiki budowlanej

Obszar i teren górniczy – obszar i teren górniczy „Górna Wrończa II” ustanowiony decyzją BO-OŚ-VIII-751/19/08/KF Starosty Powiatowego w Górze z dnia 14.04.2008r.

Koncesja - wydana decyzją BO-OŚ-VIII-751/19/08/KF Starosty Powiatowego w Górze z dnia 14.04.2008r. dla Stanisława Wysockiego ważna do 31.12.2022r.

Stan – złoża zagospodarowane.

Teren gminy Wąsosz znajduje się poza obszarem koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego.

• **Obszary prognostyczne występowania kopalin**

- A. CHOCIEBOROWICE – kruszywo naturalne, złożę wytypowane na podstawie badań kartograficznych i zwiadu terenowego, przypuszczalne zasoby – 1,2 mln ton

2.5. SZATA ROŚLINNA

Szczególnie cennymi obszarami w gminie są, związane z licznymi ciekami oraz doliną Baryczy, łąki i pastwiska. Tego typu obszary wymagają szczególnej troski ze względu na zanikanie ich naturalnego charakteru, a także przekształcaniem w grunty orne. Sąsiadujące użytki zielone, zwłaszcza łąki zalewowe, z dużymi kompleksami leśnymi, są ostojami ptactwa. Półnaturalny charakter użytków zielonych sprzyja występowaniu rzadkich i chronionych gatunków roślin. Szczególnie cenne przyrodniczo obszary łąkowe:

- łąki pomiędzy Wrzącą Wielką, a Wrzącą Śląską
- łąki w okolicach miejscowości Ługi, stanowią obszar występowania wawrzynka wilczyko, a lasy – konwalii majowej
- łąki w okolicach Goli Wąsoskiej są miejscem występowania śniadka baldaszkowatego
- łąki na północ od Belcza Górnego, przy granicy z gminą Góra, są siedliskiem śniadka baldaszkowatego
- teren wzdłuż drogi Wińsko-Wąsosz, na południu gminy, pomiędzy Drozdowicami Wielkimi a Chocieborowicami, to obszar występowania pierwiosnki lekarskiej

Zróżnicowane typy siedlisk wpływają na urozmaicony i atrakcyjny turystycznie i przyrodniczo charakter lasów na terenie gminy, dużą wartością są dodatkowo stare drzewostany. Wschodnie rejony gminy, w obniżeniu Masłówki, a także w części zachodniej na tarasie nadzalewowej Baryczy, gdzie spotykamy ubogie siedliska wydmy opanowane zostały przez bory, głównie sosnowe. Lasy na północy i południu gminy cechują się dużym udziałem kompleksów liściastych z dębem, brzozą, olchą i jesionem, oraz robinia akacjową. Największym zróżnicowaniem, a jednocześnie największą wartość przyrodniczą mają lasy związane z terenami podmokłymi (olsy), a zwłaszcza obszarami zlewowymi Baryczy (lasy łęgowe). Większość takich obszarów leśnych leży w międzyrzeczu Baryczy i Orli.

Ważnym uzupełnieniem kompleksów leśnych i elementem krajobrazu gminy są liczne zadrzewienia śródpolne i przydrożne, oraz parki podworskie:

Park zamkowy w Wąsoszu z przewagą klonów i jaworów położony w najstarszej części miasta.

Park podworski w Cieszkowicach, w którym zachowały się wiekowe zadrzewienia pierwotne z cennymi jesionami wyniosłymi, dębami szypułkowymi, grabami pospolitymi, kasztanowcami białymi, lipami drobnolistnymi i topolami białymi.

Park dworski w Czeladzi Wielkiej z starym drzewostanem, wśród których są drzewa pomnikowe: buk pospolity, klon pospolity i dęby szypułkowe.

Park pałacowy w Górcie Wąsoskiej gdzie wśród starodrzewia rośnie: buk pospolity, dąb szypułkowy, lipy drobnolistne, oraz obce gatunki: sosna czarna i sosna wejmutka

Park dworski w Lechitowie z pomnikowym platanem klonolistnym o obwodzie 720 cm.

Park dworski w Wiklinie z drzewostanem pierwotnym sprzed 170 lat głównie dębowym i bukowym, wśród których jest 26 drzew uznanych za pomniki przyrody

Park dworski we Wrzącej Wielkiej z niewielką ilością starodrzewia, wśród którego wyróżniają się dwa platany.

Na terenie gminy występują także aleje o charakterze zabytkowym:

Aleja dwurzędowa 150-180 letnia (lipa, klon i jesion) w Wąsoszu, prowadząca z centrum miasta w kierunku dworca kolejowego o długości 0,50 km (ulica Kolejowa)

Aleja robiniowa (120 lat) dwurzędowa, a fragmentami jednorzędowa w Belczu Małym wzdłuż drogi prowadzącej z folwarku do głównej drogi z Wąsosza.

Aleja dwurzędowa prowadząca od Czeladzi Wielkiej do Baranowic (fragment 0,7 km drogi) składająca się ze 130-letnich robinii z dodatkiem topoli.

2.6. WARUNKI KLIMATYCZNE, ZANIECZYSZCZENIE POWIETRZA

Zgodnie z regionalizacją klimatyczną Polski opracowaną dla obszarów nizinnych przez A. Wosia (1999) omawiany obszar należy do Regionu Południowowielkopolskiego. Najczęściej w roku występuje tu pogoda umiarkowanie ciepła (132 dni) i pogoda bardzo ciepła (88) dni. Znacząca jest częstość pogody przymrozkowej (78 dni) i mroźnej (30 dni). Średnia temperatura roczna powietrza wynosi 7,7°C, okres wegetacji trwa około 220 dni. Warunki klimatyczne w gminie są zróżnicowane ze względu na duże urozmaicenie w ukształtowaniu powierzchni terenu, pokryciu roślinnością, zaleganiem wód gruntowych. Opady charakteryzują się znacznym wahaniami miesięcznych sum opadów w okresie od maja do września, oraz występowaniem okresów suszy na początku okresu wegetacyjnego roślin. Suma rocznych opadów wynosi 500-550 mm.

Na terenie Gminy Wąsosz jest zlokalizowany jeden punkt kontrolny monitoringu pasywnego (Wąsosz, Ul. Pocztowa) który prowadzi pomiary dwutlenku siarki i dwutlenku azotu. Badania prowadzone za pomocą metody pasywnej stosowane są w rejonach, gdzie czynniki techniczne lub ekonomiczne uniemożliwiają zastosowanie bardziej złożonych metod pomiarowych.

Na podstawie badań przeprowadzonych przez WIOŚ We Wrocławiu w 2005 r. nie stwierdzono przekroczeń wartości dopuszczalnych badanych zanieczyszczeń powietrza.

Na terenie gminy nie zlokalizowano żadnego zakładu przemysłowego będącego emitorem istotnego ładunku zanieczyszczeń do atmosfery. Gmina Wąsosz nie stanowi również zagrożenia dla sąsiednich gmin ze względu na emisję zanieczyszczeń, natomiast ze względu na przeważające w regionie wiatry zachodnie (50%), można się spodziewać emisji zanieczyszczeń pochodzących z rejonu Legnicko-Głogowskiego Zagłębia Miedziowego.

Obecnie najpoważniejszymi źródłami zanieczyszczeń do powietrza na terenie gminy są paleniska domowe, pyły z obróbki drewna oraz transport drogowy. Wszystkie jednostki oświatowe jak również budynek Urzędu Gminy wyposażone są w nowoczesne, ekologiczne kotłownie. W szkołach w Czarnoborsku i Pobielu są to kotłownie na biomasę, natomiast szkoły w Wąsoszu (szkoła podstawowa i gimnazjum) oraz Urząd Gminy, wyposażone są w kotłownie gazowe.

2.7. OBSZARY I OBIEKTY CHRONIONE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW SZCZEGÓLNYCH

• Obszary Natura 2000

Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk Natura 2000 "Dolina Dolnej Baryczy" - PLH020084

Zachodnia część terenu gminy Wąsosz położona jest w granicach projektowanego Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Natura 2000 "Dolina Dolnej Baryczy" (przesłany do Komisji Europejskiej przez Ministra Środowiska w dniu 29 października 2009 r. do akceptacji).

Dolina Dolnej Baryczy, typ ostoi B o powierzchni 3165,8ha. Ostoja obejmuje fragment doliny dolnej Baryczy wraz z jej dopływami - Dzikim (na południe od Góry) i Rowem Śląskim (na północ od Góry). Ciepłolubne dąbrowy (*91I0) występują tu na naturalnych stromych skarpach pradoliny Baryczy, dodatkowo interesującym jest obfite występowanie w nim gatunku z Czerwonej Księgi - *Rosa gallica*. Lasy łęgowe i nadrzeczne zarośla wierzbowe (*91E0), pokrywają czwartą część powierzchni ostoi. Szczególnie dobrze zachowane są rozległe łęgi jesionowe nad Rowem Śląskim, które charakteryzują się obfitym runem z *Corydalis cava*. Cenne są również tutejsze lasy łęgowe dębowo-wiązowo-jesionowe (91F0) i grądy (9170). Lasy ostoi są miejscem występowania gatunku chrząszcza - pachnica *Osmoderma eremita*. Bardzo ważnym siedliskiem w ostoi są liczne starorzecza (3150) leżące w dolinie niemal naturalnie płynącej i meandrującej tu rzeki Baryczy. W jej wodach i na starorzeczach żyją cenne gatunki ryb - *Cobitis taenia*, *Misgurnus fossilis*, *Rhodeus sericeus*, ptaków - *Alcedo atthis*, *Merus merganser* oraz ssaków - *Castor fiber* i *Lutra lutra*. W ostoi zachowały się łąki trzęślicowe (6410) z populacjami takich rzadkich gatunków roślin jak: *Iris sibirica* i *Lathyrus palustris*. Na łąkach tych występuje motyl z Aneksu II - *Maculinea nausithous*. Różnorodność biologiczna w ostoi podnoszą dwa inne typy siedlisk (siedliska "nieaneksowe") - olsy (44.9) i turzycowiska (53.21).

Obecnie w ostoi istnieją 3 użytki ekologiczne: "Łąka trzęślicowa" o pow. 3,20 ha, "Żurawie pierzowisko" o pow. 1,85 ha oraz "Szczec" o pow. 0,15 ha. Południowa część ostoi znajduje się na Obszarze Chronionego Krajobrazu Dolina Baryczy, natomiast jej część północna - na obszarze OChK Krzywińsko-Osiecki.

W strukturze powierzchniowej dominują: łąki i pastwiska 30 % lasy liściaste 24 % oraz lasy mieszane 20 %.

Projektowany Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk Natura 2000 "Ostoja nad Baryczą" - PLH020041

Część terenu gminy Wąsosz (południowo - wschodni fragment) znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie projektowanego Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Natura 2000 "Ostoja nad Baryczą" (został zatwierdzony w drodze decyzji przez Komisję Europejską).

Ostoja nad Baryczą, typ ostoi K o powierzchni 82026,4ha. Obszar obejmuje rozległe bagniste obniżenie doliny Baryczy. Jest to typowa rzeka nizinna z wieloma dopływami, fragmentami terenów zalewanych i dobrze zachowanymi starorzeczami. Dolina jest wyścielona utworami glacialnymi, fluwioglacialnymi i współczesnymi aluwiami rzeczonym. W południowo-zachodniej części obszaru znajdują się zalesione morenowe Wzgórza Twardogórskie z najwyższym wzniesieniem - Wzgórzem Joanny (219 m n.p.m.), dominującym nad szeroką i płaską doliną Baryczy. Obszar obejmuje kompleks łąk zalewowych, stawów rybnych (z najbardziej znanymi Stawami Milickimi), pól uprawnych i rozległych terenów leśnych (z wyłączeniem miasta Milicz). O specyfice terenu decyduje bogata sieć hydrograficzna z licznymi kanałami, naturalnymi i sztucznymi ciekami wodnymi, stawami i mokradłami. Lasy tworzą dwa większe kompleksy - Lasy Milickie na zachodzie i Lasy Ostrzeszowskie na wschodzie. W pobliżu cieków wodnych zachowały się cenne fragmenty łągów i olsów, a na wyżej położonych terenach - cenne buczyny i grądy. Uboższe siedliska porastają bory sosnowe i bory mieszane.

Obszar w granicach Parku Krajobrazowego Dolina Baryczy (87 040 ha; 1996) z rezerwatami przyrody: Stawy Milickie (5 324,31 ha; 1973), Radziądz (6,83 ha; 1954), Olszyny Niezgodzkie (74,28 ha; 1987), Wzgórze Joanny (24,23 ha; 1962), Wydmacz (45,93 ha; 1987). Fragment obszaru należy do Leśnego Kompleksu Promocyjnego Lasy Rychtańskie (46 481,8 ha). Na terenie obszaru znajduje się Ostoja Ramsar Stawy Milickie (5324,3 ha; 1995).

W strukturze powierzchniowej dominują: lasy iglaste 26 % oraz grunty orne 25 %.

• **Obszar chronionego krajobrazu "Dolina Baryczy"**

Obszar chronionego krajobrazu „Dolina Baryczy” został ustanowiony w 1992 roku na mocy Rozporządzenia nr 82/92 Wojewody Leszczyńskiego z dnia 1 sierpnia 1992 roku obecnie Rozporządzenie Wojewody Dolnośląskiego Nr 35 w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu "Dolina Baryczy" z dnia 28 listopada 2008r (Dz. Urz. Woj. Doln. Nr 317, poz. 3934). Stanowi on element Regionalnego Systemu Obszarów Chronionych i korytarzy ekologicznych województwa dolnośląskiego, a jednocześnie istotny element korytarza Doliny Baryczy. Obszaru chronionego krajobrazu "Dolina Baryczy" został powołany ze względu na wyróżniający się krajobraz o zróżnicowanych ekosystemach oraz tereny wartościowe pod kątem zaspokojenia potrzeb związanych z turystyką i wypoczynkiem lub pełniące funkcje korytarzy ekologicznych.

• **Użytki ekologiczne**

Użytek ekologiczny „Wiewierz”

Na obszarze użytku obowiązują zakazy zawarte w Rozporządzeniu Wojewody Dolnośląskiego z dnia 22 sierpnia 2002r. w sprawie uznania za użytki ekologiczne i zespół przyrodniczo krajobrazowy (Dz. U nr 185 poz. 2615). Za użytek ekologiczny „Wiewierz” uznano kompleks łąk o powierzchni 160 ha w rejonie Wiewierza. Użytek ekologiczny „Wiewierz” obejmuje obszar podmokłych łąk, z kępami niewielkich zadrzewień, leżący w zlewni Orli - prawego dopływu Baryczy. Teren jest poprzecinany siecią kanałów prowadzących wody do Masłówki – dopływu Orli. Większość obszaru Użytku poddawana jest okresowym wylewom kanałów. Powstające wówczas rozlewiska zasiedlane są przez cenną awifaunę łągową i przelotną.

Na terenie użytku ekologicznego stwierdzono występowanie:

- Następujących gatunków roślin rzadkich i chronionych: kalina koralowa, kruszczyk szerokolistny, kruszyna pospolita, nasieźrzał pospolity, okrzężnica bagienna, podkolan biały, porzecza czarna, potocznik wąskolistny, rutewka żółta, selernica żyłkowana, stoplamek (storczyk) szerokolistny, turzycza dwustronna, wilczomlec błotny.
- Następujących zagrożonych i rzadkich gatunków motyli dziennych i kraśników: czerwoczyk nieparek, dostojka selene, kosternik leśniak, kosternik palemon, powszelatek malwowiec, przeplatka diamina, rojnik morfeusz, wietek gorczycznik, kraśnik nostrykowicz
- Następujących rzadkich gatunków prostoskrzydłych: napierśnik, świerszcz polny, złotawek, złotawiec
- Następujących zagrożonych i rzadkich gatunków ptaków: bekas, bielik, błotniak zbożowy, cyranka, derkacz, gąsiorek, samotnik, strumieniówka, świergotek łąkowy, świerszczak, wodnik, żuraw
- Inne gatunki rzadkie lub interesujące: pająk tygrzyk paskowany, rzekotka drzewna, jeleń europejski.

Użytek ekologiczny „Wiklina”

Na obszarze użytku obowiązują zakazy zawarte w Uchwale Rady Miejskiej Wąsosza Nr XXIV/123/04 z dnia 10 listopada 2004r. Za użytek ekologiczny "Wiklina" uznano kompleks o powierzchni 35,64ha. Użytek ten położony jest 2 km na wschód od wsi Wiklina. Obszar użytku należy do Nadleśnictwa Góra Śląska i znajduje się w obrębie leśnym Załącze w Leśnictwie Załącze. Użytek ekologiczny "Wiklina" obejmuje obszar podmokłych i bagiennych łąk, turzowisk, wikliniska oraz niewielkich zadrzewień. Ten bagienno-łąkowy kompleks otoczony jest zwartym kompleksem leśnym. Teren użytku poprzecinany jest siecią rowów, które toczą swe wody do cieku Grobelka - dopływu Masłówki (prawego dopływu Orli). Hipsometrycznie obszar ten leży na wysokości ok. 89 m n.p.m. Dominuje tu płaska rzeźba terenu. Teren użytku charakteryzuje się wysokim poziomem wód gruntowych, z wyraźnie zaznaczonymi wylewami wiosennymi. Użytek ten leży w Obszarze Chronionego Krajobrazu Dolina Baryczy. Rośliny rzadkie i chronione, które można spotkać na użytku to np. fiołek mokradłowy, kruszyna pospolita, nasieźrzał pospolity i rutewka wąskolistna. Faunę stanowią natomiast takie zwierzęta jak np. bezkręgowce: kosternik palemon (motyl) i świerszcz polny, a z kręgowców np.: rzekotka drzewna, błotniak stawowy, kropiatka (ptak), lerka, świerszczak, trzciniak, żuraw i jeleń europejski.

• **Kompleksy gleb chronionych (w tym organiczne)**

Podlegają ochronie zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Ich ewentualne przeznaczenie na cele nierolnicze, może nastąpić jedynie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego po uzyskaniu zgody właściwego Ministra (dotyczy kompleksów gleb I - III klasy bonitacyjnej).

• **Grunty leśne w tym lasy ochronne**

Podlegają ochronie zgodnie z *Ustawą z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych* regulującej zasady ochrony gruntów leśnych oraz poprawiania ich wartości użytkowej. Wszystkie grunty leśne występujące na obszarze objętym opracowaniem oznaczono na rysunku „Uwarunkowania przestrzenne gminy Wąsosz”.

Lasy ochronne podlegają one ochronie zgodnie z art. 15 ustawy o lasach z dnia 28. 09. 1991r. Szczegółowe zasady ochrony tych lasów określa Rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa w sprawie szczegółowych zasad i trybu uznawania lasów za ochronne oraz szczegółowych zasad prowadzenia w nich gospodarki leśnej z dnia 25 sierpnia. 1992 r.

• **Pomniki przyrody**

Podlegają ochronie zgodnie z „Ustawą o ochronie przyrody”. Na rysunku „Uwarunkowania przestrzenne gminy Wąsosz” oznaczono występujące na terenie opracowania drzewa - pomniki przyrody, posiadające numer w rejestrze wojewódzkim.

Czterdzieści drzew w większości rosnących w parkach podworskich, bądź w otoczeniu obiektów zabytkowych uznanych za pomniki przyrody na podstawie rozporządzenia nr 9/98 Wojewody Leszczyńskiego z dnia 8 grudnia 1998 roku.

- 26 drzew w parku podworskim w Wiklinie (4 buki pospolite, 12 dębów szypułkowych, sosna wejmutka, wiąz szypułkowy, lipa drobnolistna, 4 jesiony wyniosłe, 2 graby pospolite, żywotnik zachodni)
- 8 drzew w parku podworskim w Czeladzi Wielkiej (3 dęby szypułkowe, płatan klonolistny, lipa drobnolistna, 2 buki pospolite, klon pospolity)
- 1 drzewo w Lechitowie (płatan klonolistny)
- 2 drzewa w parku podworskim w Wodnikach (jesion wyniosły, dąb szypułkowy).
- Dąb szypułkowy w Wąsoszu, przy ul. Parafialnej
- Topola biała w Wąsoszu, przy dworcu kolejowym
- Lipa drobnolistna w Czeladzi Wielkiej, obok kościoła.

• **Wody powierzchniowe**

Zgodnie z ustawą „Prawo ochrony środowiska” wody powierzchniowe podlegają ochronie, polegającej na zapewnieniu ich jak najlepszej jakości, w tym utrzymywaniu ilości wody na poziomie zapewniającym ochronę równowagi biologicznej. Na rysunku „Uwarunkowania przestrzenne gminy Wąsosz” oznaczono główne ciek i większe zbiorniki wodne występujące na terenie opracowania wraz z ich obudową biologiczną (ciągi ekologiczne).

• **Wody podziemne**

Wody podziemne i obszary ich zasilania podlegają szczególnej ochronie zgodnie z ustawą „Prawo ochrony środowiska”, polegającej szczególnie na zmniejszaniu ryzyka zanieczyszczenia tych wód poprzez ograniczenie oddziaływania na obszary ich zasilania oraz utrzymywanie równowagi zasobów tych wód. Znaczna część opracowania leży w granicach zbiornika międzymorenowego nr 303 Pradolina Barycz – Głogów (E); jest to Główny Zbiornik Wód Podziemnych – Obszar Wysokiej i Najwyższej Ochrony.

• **Źródła i ujęcia wód**

Podlegają ochronie zgodnie z ustawą „Prawo wodne”, polegającej na konieczności ustanawiania wokół nich stref ochronnych. Na terenie gminy znajdują się m.in. strefy ochronne ujęć wody: "Załącze" (ustanowione Rozporządzeniem Dyrektora RZGW we Wrocławiu 2/2008 z dnia 6.8.2008 r.). Szczegółowe zasady ochrony źródeł i ujęć wody określają przepisy ustawy.

• **Inne obszary i obiekty chronione**

Na terenie opracowania ochronie podlegają ponadto: walory krajobrazowe oraz drzewa i krzewy zgodnie z ustawą „Prawo ochrony środowiska”, a także cmentarze i zielen cmentarna zgodnie z „Ustawą o cmentarzach i chowaniu zmarłych”. Na rysunku „Uwarunkowania przestrzenne gminy Wąsosz” oznaczono występujące na terenie opracowania cmentarze oraz tereny zieleni urządzonej podlegającej ochronie.

Z uwagi na fakt, iż teren objęty zmianą studium położony jest w bezpośrednim sąsiedztwie Specjalnego Obszaru Ochrony siedlisk Natura 2000 „Ostoja nad Baryczą”, a realizacja niektórych założeń studium może znacząco oddziaływać na ten obszar – ich realizacja wymagać będzie przeprowadzenia postępowania w sprawie oddziaływania na środowisko na zasadach określonych w ww. ustawie Prawo ochrony środowiska (art. 33 ustawy o ochronie przyrody).

2.8. ZAGROŻENIA ŚRODOWISKA NATURALNEGO

• Zagrożenia zewnętrzne

- Zanieczyszczenie powietrza – położenie gminy w otoczeniu obszarów leśnych i podlegających ochronie prawnej, powodują, że na omawianym terenie nie notuje się znaczących ilości zanieczyszczeń pochodzących z zewnątrz;
- Lokalizacje uciążliwych inwestycji przemysłowych i komunikacyjnych o znaczeniu ponadlokalnym w otoczeniu gminy – nie występują;
- Zagrożenie powodzią – zabezpieczenie przeciwpowodziowe na terenie gminy należy uznać za niewystarczające ze względu na występujące corocznie wylewy rzek i podsiąkanie terenów. Ochrona przeciwpowodziowa wymaga opracowania strategii i stosowania wspólnej polityki przez wszystkie gminy położone w dolinie Baryczy i Odry. Na mapie „Uwarunkowania przestrzenne gminy Wąsosz” pokazano tereny zalewowe (woda Q 1%), na których niewskazane jest inwestowanie, z wyjątkiem obiektów hydrotechnicznych związanych z ochroną przeciwpowodziową oraz obiektów infrastruktury technicznej. Preferowany sposób użytkowania terenów zalewowych to kompleksy łąk o naturalnej roślinności. Ponadto naniesiony został zasięg powodzi z lipca 1997 roku, w wyniku której zalana została tylko jedna miejscowość – Sądowel. Zalane zostały również łąki w dolinie Baryczy – Orli wokół Wąsosza, Bělca Małego, Ostrowy, pomiędzy Lubielem a Kamieniem Górskim oraz na południe od Bartkowa.
- Zanieczyszczenie wód wpływających do gminy Wąsosz – źródła zanieczyszczeń zlokalizowane powyżej miasta i gminy Wąsosz mają znaczący wpływ na zanieczyszczenie rzek na terenie gminy. Należą do nich przede wszystkim źródła odprowadzające ścieki do Baryczy i jej dopływów: Miasto Syców, Miasto Międzybórz wraz z mleczarnią i gorzelnią w Graninie, Miasto Twardogóra, Miasto Milicz, Miasto Sułów, Miasto Góra, Wojewódzki Szpital dla Nerwowo i Psychicznie chorych w Krośnicach,

Źródłami tymi są głównie oczyszczalnie ścieków, które podlegają stałej modernizacji i z każdym rokiem zmniejszają ładunek zanieczyszczeń. Ponadto bardzo znaczący wpływ na zanieczyszczenie wód Baryczy mają jej dopływy Prądnia, Sásiecznica i Orla. Zlewnia rzeki Orli uznana została za obszar wrażliwy na zanieczyszczenia związkami azotu pochodzenia rolniczego, a główne źródła zanieczyszczeń tej rzeki znajdują się na terenie województwa wielkopolskiego. Są to miasta: Koźmin, Krotoszyn, Miejska Górka i Jutrosin oraz Rawicz przez dopływ Maśłówka.

• Zagrożenia lokalne

Bariery ekologiczne

Pojęcie to obejmuje szereg elementów fizycznych i środowiskowych, które ograniczają możliwości przemieszczania się osobników, populacji i biocenoz i mogą stanowić zagrożenie dla organizmów żywych.

- Drogi krajowe i wojewódzkie, eksploatowane, tak w ruchu lokalnym, jak i tranzytowym
 - droga krajowa nr 36 relacji Prochowice – Ostrów Wlkp
 - droga wojewódzka nr 324 relacji Szlichtyngowa – dr nr 36
- Linia kolejowa pierwszego rzędu zelektryfikowana jednotorowa – ruch zawieszony Jej uciążliwość zwiększają nasypy i strome wąwozy po których biegnie linia kolejowa.

Oprócz zagrożeń dla środowiska przyrodniczego elementy infrastruktury technicznej stanowią uciążliwość dla ludzi ze względu na: zwiększoną emisję spalin (komunikacja drogowa), hałas (komunikacja drogowa i kolejowa), promieniowanie elektromagnetyczne (linie elektroenergetyczne).

Hałas i pole elektromagnetyczne

Jedynym źródłem hałasu w Gminie Wąsosz jest transport drogowy (emisja liniowa). Badania WIOŚ we Wrocławiu przeprowadzone w 2004 r. na terenie powiatu górowskiego wykazały nieznaczne przekroczenia równoważnego poziomu dźwięku L_{Aeq} w mieście Wąsosz. W porze dziennej poziom ten mieścił się w granicach 62,2 – 69,1 dB (za wartość dopuszczalną przyjmuje się 60 dB). Na terenie Gminy nie odnotowano emisji z zakładów przemysłowych.

Na terenie Gminy zlokalizowano trzy stacje bazowe sieci telefonii komórkowej należące do wszystkich występujących na rynku operatorów. Obiekty swym zasięgiem obejmują obszar całej Gminy. Maszty umiejscowione są w pobliżu miasta Wąsosza poza zabudowaniami mieszkalnymi.

Rolnictwo

Używanie pestycydów oraz nawozów sztucznych z zawartością związków azotu i fosforu ma negatywny wpływ na retencję i jakość wód powierzchniowych i podziemnych. Zwiększony dopływ substancji chemicznych i ścieków gospodarczych prowadzi do zachwiania równowagi biologicznej cieków rzecznych i zbiorników wodnych. Na terenie gminy (zlewnia rzeki Orli) ze względu na znaczny napływ zanieczyszczeń pochodzenia rolniczego z terenu województwa wielkopolskiego, decyzją dyrektora RZGW we Wrocławiu, ustanowiono obszar wrażliwy na zanieczyszczenia związkami azotu. W związku z tym na obszarze zlewni obowiązuje szczegółowy monitoring tych zanieczyszczeń.

Stosowane powszechnie wypalanie łąk w okresie jesiennym lub wczesną wiosną ma bardzo niekorzystny wpływ na różnorodność gatunkową traw, jak też na różnorodność fauny. Większość gatunków ginie podczas wypalania (pozostają monokultury gatunków najbardziej odpornych).

Zagrożenie gleb erozją

Dotyczy wzgórz morenowych posiadających duże spadki terenu, a także występujących na terenie gminy obszarów wydumowych. Są to jednocześnie obszary, na których występują liczne zadrzewienia, co zapobiega erozji. Prowadzenie gospodarki rolnej na takich terenach wymaga prowadzenia zabiegów przeciwoerozyjnych.

Degradacja terenów po eksploatacji surowców

Poza powierzchniową eksploatacją kopalin, prowadzoną na podstawie koncesji, na terenie gminy występuje wiele punktów eksploatacji kruszywa, prowadzonej bez koncesji, dla potrzeb lokalnych. Zarówno w pierwszym jak i w drugim przypadku bardzo ważne dla środowiska jest przeprowadzenie rekultywacji terenów, które zostały zdegradowane w wyniku eksploatacji. Pozostawienie nieczynnych wyrobisk sprzyja powstawaniu dzikich wysypisk śmieci.

Mieszkalnictwo

Zagrożenia dla środowiska związane z rozwojem bazy mieszkaniowej w gminie są spowodowane zwiększeniem zapotrzebowania na energię cieplną, a co za tym idzie zwiększeniem emisji zanieczyszczeń do atmosfery (kotłownie i paleniska na paliwo stałe) oraz zwiększonym zapotrzebowaniem na wodę, której nadmierne zużycie powoduje zwiększanie się ilości ścieków. Wzrost ilości mieszkańców pociąga za sobą również wzrost ilości odpadów, w tym tworzyw sztucznych, które często spalane są w piecach węglowych i uwalniają do atmosfery rakotwórcze dioksyny oraz tlenki metali ciężkich.

Zagrożenie mogą stanowić dzikie, nielegalne wysypiska śmieci, szczególnie niebezpieczne w przypadku składowania odpadów zawierających związki organiczne, metale ciężkie, amoniak i inne. Potencjalne zagrożenie stanowią również: istniejące cmentarze oraz tereny nieużytków poeksploatacyjnych, które wymagają rekultywacji lub zalesienia.

Zakłady produkcyjno-usługowe

Gmina Wąsosz nie posiada obecnie na swoim terenie dużych zakładów produkcyjnych mających negatywny wpływ na środowisko i stanowiących uciążliwości dla mieszkańców. Zagrożenie mogą stanowić małe zakłady usługowo-rzemieślnicze zlokalizowane w zabudowie

mieszkaniowej (np.: lakiernictwo, blacharstwo, mechanika pojazdowa itp.). Liczba zarejestrowanych w ewidencji podmiotów gospodarczych w roku 2010 wynosiła 376.

2.9. PODSUMOWANIE

Analiza stanu środowiska na obszarze objętym studium pozwala na identyfikację słabych i mocnych stron rozwoju Gminy. Wskazują one na elementy (obszary problemowe), które w dalszym działaniu na rzecz zrównoważonego rozwoju Gminy powinny być szczególnie wzięte pod uwagę:

Słabe strony

- Duża ilość wytwarzanych ścieków komunalnych i przemysłowych (oczyszczonych i nieoczyszczonych) w stosunku do ludności ogółem, zanieczyszczenie wód gruntowych przez nieszczelne szamba
- Mały udział ludności korzystającej z sieci wodociągowej i kanalizacyjnej
- Brak gazyfikacji gminy
- Niewykorzystywane odnawialne źródła energii
- Słabo rozwinięty system selektywnej zbiórki odpadów
- Spalanie odpadów
- Mały udział odnowień leśnych i zalesień do powierzchni lasów ogółem
- Wypalanie łąk i nieużytków
- Zaśmiecanie lasów
- Niedostateczny poziom świadomości ekologicznej mieszkańców gminy, brak edukacji ekologicznej mieszkańców
- Niestosowanie „dobrych praktyk” w rolnictwie

Mocne strony

- Dobre zaopatrzenie w wodę z sieci wodociągowej w gminie
- Niskie emisje zanieczyszczeń pyłowych i gazowych
- Wysokie walory środowiska przyrodniczego i krajobrazowego - duża ilość terenów atrakcyjnych przyrodniczo, krajobrazowo, turystycznie i rekreacyjnie (Rzeka Barycz i Orla, Obszar Chronionego Krajobrazu Dolina Baryczy, parki i zieleń publiczna)
- Mała gęstość zaludnienia - stwarza dogodne warunki dla mieszkańców i znacznie mniejszą presję osadnictwa na środowisko.

3. STAN I FUNKCJONOWANIE ŚRODOWISKA KULTUROWEGO

3.1. ZARYS HISTORII GMINY WĄSOSZ

Gmina Wąsosz z uwagi na swe peryferyjne położenie w pasie przygranicznym – północne rubieże historycznego Śląska, na styku z ziemiami dawnej Rzeczypospolitej – pozostająca poza siecią głównych traktów handlowych, o średnio urodzajnych glebach, dużych kompleksach leśnych, jak również towarzyszących im rozległych terenach podmokłych łąk i bagien, nie stanowiła atrakcyjnych terenów dla rozwoju osadnictwa. Brak silnego ośrodka władzy lokalnej na tym obszarze, czy też dobrze rozwiniętego miasta, przyczyniły się do słabszego rozwoju gospodarczego gminy i zadecydowały o jej wyraźnym rolniczym charakterze. Najintensywniejszy rozwój osadnictwa na tym terenie przypada na okres kultury łużyckiej, a zwłaszcza jej środkowej fazy, a następnie w okresie wczesnośredniowiecznym z ciągłością dającą się zaobserwować w niektórych przypadkach poza wiek X. Późniejsza średniowieczna i nowożytna sieć osadnicza jest tutaj słabiej rozwinięta niż np. w sąsiednich gminach położonych na zachodzie i południu. Liczne przysiółki, które ostatecznie nie przekształciły się w większe organizmy wiejskie, świadczą o tym, że historia osadnictwa na tym obszarze natrafiała na duże trudności. Przyczyniły się do tego wspomniane wyżej warunki geograficzno - środowiskowo – historyczne, których peryferyjne położenie, warunki glebowe, przesądziły ostatecznie o rolniczym charakterze nie tylko gminy Wąsosz, ale całego powiatu górowskiego.

3.2. POPRZEDNIE NAZWY, HISTORIA WSI I DÓBR, UKŁAD PRZESTRZENNY

• Wąsosz

Informacje dotyczące historii miasta oraz jego rozwoju przestrzennego zawiera Studium historyczno – urbanistyczno – konserwatorskie miasta Wąsosz, autorstwa A. Koniecznej i J. Piotrowskiego, opracowane w 1987 r. przez Biuro Projektów i Realizacji Inwestycji “Budoprojekt”. Wąsosz położony jest nad rzeką Barycz przy odgałęzieniu od dawnego szlaku handlowego z Góry. Działania ostatniej wojny zniszczyły w znacznym stopniu układ przestrzenny oraz dużą część zabytkowej architektury, a lokalizowanie nowych inwestycji w bezpośrednim sąsiedztwie historycznego centrum naruszyło zabytkowy charakter miejscowości.

Miasto otrzymało prawa miejskie w 1290 roku od księcia Henryka III Głogowskiego. Lokowane było na prawie magdeburskim i rozwijało się jako osada targowa, przejmując pierwszeństwo po podupadającej w XIII wieku kasztelani w Sądowlu. Podległość miasta zmieniła się na przestrzeni lat, przechodząc kolejno pod panowanie księstwa śląskiego, księstwa głogowskiego (do 1437 roku), Czech (do 1526 roku), księstwa legnicko-brzeskiego (do 1675 roku), ponownie Czech (do 1742 roku), Prus.

W roku 1759, podczas wojen śląskich drewniana zabudowa miasta została spalona. Kolejne, liczne klęski żywiołowe, epidemie, hamowały rozwój Wąsosz, a sprzyjały przejęciu prymatu przez rozwijającą się Górę. W końcu XIX wieku uruchomiono linię kolejową, co jednak nie wpłynęło znacząco na rozwój miasta.

Liczba ludności przed drugą wojną światową rosła od 400 mieszkańców w 1557 roku, stopniowo do 2 530 mieszkańców w 1933 roku. Podczas II wojny światowej miasto straciło znaczną część zabudowy i przez wiele lat, bez praw miejskich, pełniło rolę lokalnego ośrodka usługowego. Ponownie prawa miejskie uzyskał Wąsosz w 1984 roku.

Średniowieczne miasto założone zostało w widłach Orli i Baryczy, które z trzech stron broniło dostępu do miasta. Od strony wschodniej, otwartej, usytuowany został zamek otoczony fosą. Centralną część miasta stanowił prostokątny rynek przecięty z północnego wschodu na południowy-zachód, główną osią komunikacyjną. Brak murów obronnych sprawił, że zabudowa nie ma charakteru zwartego i wokół rynku występowały tereny słabiej zainwestowane. Na początku XIX wieku, Wąsosz, tak jak większość miast rozwija się bardziej intensywnie, a zabudowa rozprzestrzenia się w kierunku północno-wschodnim, przekraczając rzekę Orłę. Po uruchomieniu

linii kolejowej, zabudowa rozwija się również wzdłuż głównego szlaku komunikacyjnego, w kierunku dworca kolejowego.

- **Baranowice**

Baranowo (ok. 1300), Brennowitz, Brenowitz (1787, 1845).

Baranowice pierwotnie były niewielką osadą leśną o rodowodzie średniowiecznym. Wieś w 2 poł. XVIII w. posiadała folwark, wiatrak, 7 zagrodników, 1 chałupnika i 103 mieszkańców. Dobro stanowiło wówczas własność potomków majora von Seidel. Około poł. XIX w. w Baranowicach wzmiankowano 17 domów, folwark pański, cegielnię i wiatrak. Ogólna liczba mieszkańców w tym czasie wynosiła 177 osób, w tym 4 rzemieślników. U schyłku XIX w. dobra przechodziły następujące zmiany własnościowe: von Festenberg - Packisch (1873), spadkobiercy Bernharda von Rieben (1891, 1894), Paul Rieger z Naratowa (1909). Od 90 - tych lat XIX w. Baranowice wchodziły w skład majątku w Czeladzi Wielkiej. Ostatnią właścicielką była Therese Schack z domu Rieger (1930).

Miejscowość położona jest przy lokalnej drodze prowadzącej z Kowalowa do Daszowa, czytelny jest pierwotny układ przestrzenny w formie rzędówki.

- **Bartków**

Bartschdorf (1787, 1845).

Osada została założona podczas kolonizacji fryderycjańskiej w latach 1776 - 1786. Do Bartkowa należała kolonia *Wirsebinge* położona na wschód od wsi. Obie osady tworzyły jedną gminę wiejską stanowiącą własność królewską. Zimmermann (1787) określa je jako dwie nowo powstałe kolonie olenderskie. W 2 poł. XVIII w. liczyły 19 działek i 139 mieszkańców. Około poł. XIX w. na terenie wsi wzmiankowano 19 domów oraz królewskie podleśnictwo. Liczba mieszkańców wynosiła 180 osób. Leśnictwo w Bartkowie w 1937 r. podlegało pruskiemu nadleśnictwu w Wodnikach.

Bartków, położony pomiędzy miejscowościami Lubiel - Ługi, zachował pierwotny układ zabudowy w formie rzędówki.

- **Bełcz Górny**

Beltacewo (XIV), Hochbeltsch (1787, 1845).

Najwcześniejsza informacja o wsi dotyczy obowiązku płacenia dziesięciny biskupstwu wrocławskiemu (XIV). Pierwszym znanym właścicielem dóbr była rodzina von Haugwitz wzmiankowana w 1618 r., w jej rękach dobra zostały utrzymane do lat 40 - tych XVIII w. Kolejnymi właścicielami byli: radca Böhm (1765), Axthausen (1787), Bernhard von Rieben (1886), Heinrich hrabia Finck von Finckenstein z Sądowla (1894), który utrzymał majątek do 1937 r. W latach 1765 - 1787 na terenie miejscowości odnotowano 5 kmieci, 9 - 13 zagrodników, 5 wolnych (od pańszczyzny), 3 - 2 chałupników oraz 2 rzemieślników. Ponadto młyn wodny, wiatrak, 2 domy gminne oraz folwark *Kaltvorwerk* należący do generała von Schlichting. Liczba mieszkańców wynosiła 186 osób. Około poł. XIX w. była to niewielka wieś o charakterze rolniczo - hodowlanym. Wzmiankowano tu pałac, folwark pański, 31 domów, browar, gorzelnię, wiatrak, młyn wodny oraz niewielką winnicę. Bełcz Górny w tym czasie zamieszkiwało 227 osób. Podstawę utrzymania ludności stanowiły gospodarka rolna, przemysł browarniano - gorzelniany, hodowla owiec, uprawa winnicy i w niewielkim stopniu rzemiosło.

Zabudowa Bełcza Górnego w układzie ulicówki koncentruje się przy lokalnej drodze ze Ślubowa do Cieszkowic.

- **Bełcz Mały**

Belischowo (ok. 1300, 1490), Klein Beltsch (1787, 1845).

Miejscowość o rodowodzie średniowiecznym wymieniona w wykazie wsi czynszowych biskupstwa wrocławskiego (XIV). W 2 poł. XVIII w. na terenie miejscowości odnotowano folwark pański, dom gminny, wiatrak i 142 mieszkańców. Ponadto 11 zagrodników, 4 wolnych (od pańszczyzny), 3 chałupników i 2 rzemieślników. Około 1845 r. Bełcz Mały posiadał folwark pański, szkołę ewangelicką, wiatrak, 19 domów i 177 mieszkańców. Wieś rozwijała się w oparciu o gospodarkę rolno - hodowlaną oraz w niewielkim stopniu rzemiosło i handel. W 2 poł. XVIII w. właścicielem dóbr był radca Fischer, kolejnymi posiadaczami majątku byli: rodzina von Rieben z Czeladzi (1873), Friedrich von Ravenstein z Górki (1886 - 1894), von Schweinichen (1898) oraz Heinrich hrabia Finck von Finkenstein, major Friedrich von Mauwe zw. von Schmidt (1902). Ostatnią właścicielką Bełcza Małego była Ruth von Waldow z domu Mauve, zwana von Schmidt (1937).

Obecny zespół folwarczny ukształtowany został w 2 poł. XIX i w 1 poł. XX w., założenie składało się z części reprezentacyjnej i gospodarczej. W tym czasie prowadzono tu uprawę buraka cukrowego. Miejscowość o układzie ulicówki rozwinęła się przy odgałęzieniu drogi Wąsosz – Sądowel, zespół dworsko – folwarczny usytuowany jest na zachodnim krańcu wsi.

• Chocieborowice

Choceborowitz (1301), Kotscheborwitz (1566), Kutscheborwiz (1787), Birkenhöhe (1937).

Według autorów Słownika nazw geograficznych Śląska pierwotna nazwa miejscowości ma charakter patronimiczny i została utworzona od staropolskiego imienia Chociebor. Obecna nazwa nawiązuje do lokalnej tradycji.

Pierwsza informacja o miejscowości pochodzi z 1301 r. i dotyczy sprzedaży 3 łanów ziemi pomiędzy Chocieborowicami a Płoskami. Najwcześniej wzmiankowanym właścicielem majątku w Chocieborowicach był niejaki Thomas von Pfar. W 1507 r., ówczesny właściciel Hans Dyhr uzyskał prawo wzniesienia w miejscowości gospody, słodowni, browaru i gorzelni. W XVI w. tutejsze dobra kilkakrotnie zmieniały właścicieli. W 1581 nabył je Alexander von Portugall, który w 1593 majątek powiększył o Kowalowo (Kodelewe). Rodzina von Portugall utrzymała posiadłość do 1614 r. Kolejnymi właścicielami byli: Araham von Schweinitz (1614), Christian von Hofmann (1663), Christina von Nickisch i Stotzeneck, Maria Elisabeth Frankenberg z domu Nickisch (1699), Friedrich Oswald von Tschammer, baronowa von Rechenberg z domu Prittwitz (1719), niejaki von Rothe (po 1726), który w 1746 r. sprzedał posiadłość rodzinie von Seidel z Wąsosz. Ostatni właściciel z rodu von Seidel zmarł w 1806 r., wówczas Chocieborowice przeszły na owdowiałą hrabinę Christiane Wilhelmine z domu Richthofen. Ta w 1818 r. sprzedała posiadłość Bernardowi von Rieben, rodzina von Rieben zarządzała dobrami do 60 - tych lat XIX w. Kolejnymi posiadaczami byli: dr Kühne (1873), mieszczańska rodzina Friese (1879 - 1898), Arthur Weissleder (1922, 1926). Około 1926 r. dobra zostały podzielone na kilka małych części, w tym jedną z siedzibą pańską. Wówczas Chocieborowicami zarządzało Niemieckie Stowarzyszenie dla Wspierania Kolonizacji w Berlinie. Ostatnim właścicielem, wymienionym w 1937 r., był kapitan Kurt Schilke. W 1787 r. na terenie miejscowości odnotowano folwark pański, szkołę, wiatrak, 2 domy gminne. Do miejscowości należał folwark *Waldforwerk* - z 3 działkami zagrodniczymi. W latach 1765 - 1787 wzmiankowano: 13 - 24 zagrodników, 16 wolnych (od pańszczyzny), 3 chałupników oraz 3 rzemieślników. Liczba mieszkańców wynosiła 245 osób. Wówczas w skład dóbr wchodziły: Czeladź, Bieniowice i Kowalowo. Około poł. XIX w. Chocieborowice posiadały 36 domów, pałac z folwarkiem, wiatrak, browar, gorzelnię oraz folwark - *Waldvorwerk* położony na południowy wschód od wsi. Liczba mieszkańców wynosiła 264 osoby, ponadto wymieniono 3 rzemieślników i 4 kupców. Dwór stanowiący część założenia folwarcznego został wzniesiony w 4 ćw. XVIII w., późnobarokowy z wpływami neoklasycyzmu, rozbudowany na pocz. XX.

Miejscowość o układzie placowym rozwinęła się przy odgałęzieniu od drogi Wińsko – Wąsosz. W centrum znajduje się zespół dworsko - folwarczny, dwór usytuowany jest w pn. części założenia, na skraju reliktu parku.

• Cieszkowice

Tczansowa (1145/50), Tessech (1193), Cescouici (ok. 1193, 1223), Thescouice 1250, das Stiftsgut Ceskovicz (1252), Cestowiczi (ok. 1300), Stressowicz (1310), Czieschkwitz (1490), Tcesskowicz (1583), Tscheschkowitz (1787), Eichenhag (1937).

Przysiółek: Bieniowice – Bienowitz (1787, 1845).

Miejscowość o rodowodzie średniowiecznym, najwcześniejsza informacja (1305) została zamieszczona w spisie wsi czynszowych biskupstwa wrocławskiego. Cieszkowice ok. 1787 r., wg opisu Zimmermanna, składały się z dwóch części; królewskiej i prywatnej - należącej do porucznika Hoffmanna. Odnotowano tu folwark, szkołę, wiatrak, 2 domy gminne oraz 135 mieszkańców. Ponadto w latach 1765 - 1787 na terenie miejscowości wzmiankowano 8 kmieci, 5 - 9 zagrodników, 4 wolnych oraz 2 - 8 chałupników. Około poł. XIX w. we wsi znajdował się folwark pański, szkoła ewangelicka, browar, gorzelnia i 35 domów mieszkalnych. Cieszkowice zamieszkiwało 211 osób, w tym 3 rzemieślników. Wówczas miejscowości została podzielona na dwie części: królewską wchodzącą w skład domeny w Wąsoszu i prywatną w posiadaniu rodu Lichtenstein, liczącą 14 małych gospodarstw. W 1859 r. majątek nabyła rodzina Mayer, kolejnymi właścicielami byli: August Zinnemann (1873 - 1891, Max Mayer i Georg Hoffmann (1909) oraz Max Mayer (1894 - 1922). W 1937 r. dobra były podzielone pomiędzy: Elisabeth Fiedler z domu Wegener, Gottloba Wuy oraz Romana Fiedlera - dziedzicznego posiadacza gospodarstwa (Erbhof). Przysiółek Bieniowice w 2 poł. XVIII w. był w posiadaniu porucznika v. Festenberg - Pakisch, wcześniej stanowił siedzibę hrabiny von Koschebar. W tym czasie odnotowano folwark pański, wiatrak, 4 zagrodników i 58 mieszkańców. Około poł. XIX w. Bieniowice posiadały 12 domów, folwark, wiatrak, cegielnię i 105 mieszkańców. Ostatnim właścicielem przysiółka był Albert Kiene (1937).

Miejscowość o układzie w formie wielodrożnicy położona jest przy lokalnej drodze prowadzącej z Wąsosza do Bělca Górnego.

• Czarnoborsko

Zarnoborsco (ok. 1300), Zarnoborsce (1490), Szarnoborsko (1503), Saderborske (1787, 1845), Quelledorf (1937).

Najwcześniejsza wzmianka o wsi dotyczy obowiązku opłacania dziesięciny na rzecz biskupstwa wrocławskiego (pocz. XIV). W 2 poł. XVIII w. Czarnoborsko posiadało folwark, młyn wodny, wiatrak i dwa domy gminne. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 5 - 7 kmieci, 15 - 13 zagrodników, 4 - 1 chałupników, 7 wolnych i 5 rzemieślników. Ogólna liczba mieszkańców w tym czasie wynosiła 217 osób. Do Czarnoborska należał folwark *Wehrse* (Wiewierz) z 9 zagrodnikami. W tym okresie Czarnoborsko wchodziło w skład domeny królewskiej w Wołowie. Około 1845 r. w miejscowości wzmiankowano folwark pański, 2 młyny wodne, wiatrak, szkołę ewangelicką, 43 domy. Liczba mieszkańców wynosiła 356 osób. Podstawę utrzymania ludności stanowiła gospodarka rolna, hodowla owiec i bydła oraz w niewielkim stopniu rzemiosło.

Wieś o układzie wielodrożnicy położona jest przy lokalnej drodze w kierunku na Wodniki, biegnącej na wschód od traktu Rudna Wielka – Wąsosz.

• Czeladź Wielka

Dorf Tscheletz (1288), Czhelacz (ok. 1300), allodium in Selescowic (1328), in Tschelazen (1332), pago Schelassen (1670), Tschelesen (1687/88), Tschilesen (1787), Gepidau (1937).

Przysiółek: Stefanów – Friedrichshof

Wieś o rodowodzie średniowiecznym wymieniona w wykazie miejscowości obowiązanych do opłacania dziesięciny biskupstwu wrocławskiemu (XIV). Niemniej jednak najwcześniej znanym właścicielem majątku w Czeladzi Wielkiej jest rodzina von Schier wzmiankowana w 2 poł. XVI i 1 poł. XVII w., po niej dobro przeszło na Albrechta Wengierskiego. W XVII - XVIII w. jako właściciel wymieniony jest Adam von Stossel z Głobic, w latach 80 -tych XVIII w. - major von Seidel, zaś w latach 1891 - 1906 - Gottlieb Walter. W 1906 r. majątność kupił Paul Rieger z Naratowa, w rękach

tej rodziny Czeladź pozostała do 1945 r. Ostatnią właścicielką była Therese Schack z domu Rieger (1937). W opisie Zimmermanna (1787) Czeladź była średniej wielkości wsią z folwarkiem, kościołem ewangelickim, szkołą i plebanią. W okresie 1775 – 1804 przy drodze w kierunku Baranowic funkcjonowała winnica Christopha Rausera. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 10 kmieci, 13 - 16 zagrodników, 2 wolnych (od pańszczyzny), 6 - 12 chałupników oraz 4 rzemieślników. Ogółem liczba mieszkańców wynosiła 272 osoby. W 1845 r. na terenie miejscowości znajdował się pałac z folwarkiem, kuźnia, wiatrak, gorzelnia, browar, młyn konny i 43 domy. Ogólna liczba mieszkańców w tym czasie wynosiła 340 osób, w tym 2 szewców. W skład majątku wchodziły folwarki Stefanów (*Friedrichshof*) i *Kruste* z owczarnią oraz wieś Baranowice. Podstawę utrzymania stanowiła gospodarka rolna, hodowla owiec i bydła, przemysł browarniano - gorzelniany oraz w niewielkim stopniu rzemiosło. Obecny zespół folwarczny został ukształtowany w 2 poł. XIX w.. Pierwotnie składał się z części gospodarczej i rezydencjonalnej, po której pozostałością jest park ze stawem. Lokalizacja dworu nie jest znana. Czeladź Wielka położona jest przy lokalnej drodze, ok. 4 km na północny zachód od Kowalowa. Zespół folwarczny usytuowany jest na zachodnim krańcu wsi, w łuku drogi Wąsosz - Jemielno. Pozostała zabudowa miejscowości o charakterze mieszkalno – gospodarczym pochodzi ze schyłku XIX i pocz. XX. w.

Czytelny jest pierwotny układ przestrzenny w formie ulicówki.

• **Dochowa**

Dochowa, Dothowa (ok. 1300); Dochau (1490), Duchaw (1504), Duchen (1736, 1787); Duchen (1845).

Wieś o rodowodzie średniowiecznym założona na polskim prawie czynszowym przed 1300 r., wymieniona w wykazie czynszowych biskupstwa wrocławskiego (XIV).

W 2 poł. XVIII w. była to niewielka wieś z folwarkiem, szkołą i 2 wiatrakami. Ponadto odnotowano tu 9 kmieci, 8 zagrodników, 3 chałupników i 2 rzemieślników. Ogólna liczba mieszkańców w tym czasie wynosiła 180 osób. W 1845 r. w miejscowości wzmiankowano folwark, wolne sołectwo, 2 wiatraki, 21 domów i 205 mieszkańców. Podstawę utrzymania ludności stanowiła gospodarka rolna oraz hodowla owiec i wołów.

Dochowa położona jest ok. 1 km na zachód od lokalnej drogi łączącej Wąsosz z Rudną Wielką, obok nieczynnej obecnie linii kolejowej Rawicz - Wąsosz - Wińsko. Obecnie wieś o wrzecionowatym kształcie cechuje zwarty układ zabudowy, pierwotnie była to prawdopodobnie ulicówka.

• **Drozdowice Małe**

Drozdowitz (ok. 1300), Tschudra (1502), Klein Tschuder (1736, 1787).

Niemiecka nazwa miejscowości Tschuder, Tschudi jest przekształceniem łacińskiego słowa sędzia - judex.

Miejscowość o rodowodzie średniowiecznym. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 5 kmieci, 6 zagrodników, 3 - 5 chałupników. Ponadto we wsi znajdowały się 2 domy gminne. Liczba mieszkańców wynosiła 90 osób. Około poł. XIX w. miejscowość posiadała kuźnię, wiatrak, szkołę ewangelicką, 19 domów i 124 mieszkańców, w tym 2 kupców.

Zabudowa wsi o układzie ulicówki koncentruje się przy lokalnej drodze łączącej Wrząca Śląską z Płoskami, tuż obok nieczynnej linii kolejowej Rawicz - Wąsosz – Wińsko.

• **Drozdowice Wielkie**

Gross Tschuder (1736), Tschuder Gross (1787).

Przysiółki: Jawor - Tänzerei (1787); Marysin - Marienruh (1845, 1887, 1908, 1941).

Najwcześniej znanym właścicielem Drozdowic Wielkich był wzmiankowany w 1676 r. von Luck, kolejnymi posiadaczmi majątku byli: Schwartz (1765), von Zychlinsky (1787), Schneider (1873), Paul Cogni (1886), Richard Glosser (1891), Karl Mir (1894, 1898), Hugo Göke (1902), Marie Frieese

z Chocieborowic (1909), Arthur Weissleder (1921), Niemieckie Stowarzyszenie dla Wspierania Kolonizacji - Berlin (1930). Według opisu Zimmermanna (1787) była to niewielka wieś z folwarkiem, domem gminnym i młynem wodnym. Na jej terenie odnotowano 13 zagrodników, 10 chałupników i ogółem 140 mieszkańców. W 1845 r. miejscowość posiadała pałac z folwarkiem, młyn wodny, wiatrak, browar, kuźnię oraz 35 domów. Liczba mieszkańców w tym czasie wynosiła 224 osoby, w tym 5 kupców. Do Drozdowic należała kolonia Marysin (*Marienruh*) oraz osada Jawor (*Tänzerrei*). Przysiółek Jawor, składający się z 5 działek zagrodniczych, w 2 poł. XVIII w. należał do Piotrowic Małych stanowiących własność baronowej von Haugwitz z domu von Johnston.

Wieś o układzie rzędówki położona jest przy lokalnej drodze łączącej Wrząca Śląską z Płaskami, przy obecnie nieczynnej linii kolejowej Rawicz - Wąsosz – Wińsko. Na północny zachód od miejscowości rozlokowany jest przysiółek Marysin.

• **Gola Wąsoska**

Gohle (1787), Gahle, Gohle (1845).

Przysiółek: Podmieście - Stadtvorwerk (1787).

Gola Wąsoska jest osadą o rodowodzie nowożytnym. W latach 1765 - 1787 odnotowano na jej terenie: 5 - 8 kmieci, 3 - 8 zagrodników oraz 1 chałupnika. Wówczas na terenie wsi funkcjonował dom gminny. Liczba mieszkańców wynosiła 85. Gola wchodziła w skład domeny królewskiej w Wąsosz. Około poł. XIX w. we wsi znajdowało się 20 domów, wiatrak i cegielnia dominialna. Ogólna liczba ludności w tym czasie wynosiła 151 osób. Przysiółek – Podmieście (*Stadtvorwerk*) w okresie 1830 - 1845 posiadał 40 domów, 2 folwarki – zwane dużym i małym, 6 wiatraków, dominialny browar, gorzelnię oraz 344 mieszkańców. Poza hodowlą owiec i bydła rozwój Podmieścia przebiegał w oparciu o lokalny przemysł browarniano - gorzelniany oraz rzemiosło i handel.

Gola Wąsoska o luźnym układzie zabudowy rozwinęła się przy lokalnej drodze Wąsosz – Sułów Wielki.

• **Górka Wąsoska**

Gorke (1504), Gorckau (1670), Gorckaw (1687/88).

Mimo wczesnego rodowodu wsi nie posiadamy informacji aż do 2 poł. XVIII w., kiedy właścicielem tutejszego majątku był pułkownik von Goltz (1765). Następnie dobra przechodziły następujące zmiany własnościowe: von Gillern (1787), Friedrich von Ravenstein (1886, 1894), von Schweinichen (1898), major Friedrich Karl Mauwe zwany von Schmidt (1902). Ostatnią właścicielką była Ruth von Waldow z domu von Mauve (1937). W 2 poł. XVIII w. była to średniej wielkości wieś z folwarkiem, którą zamieszkiwało 49 osób, w tym 4 zagrodników. Na terenie miejscowości ok. poł. XIX w. znajdował się folwark pański, kuźnia, gorzelnia, wiatrak, 10 domów i 76 mieszkańców. Rozwój wsi przebiegał w oparciu o gospodarkę rolno - hodowlaną oraz przemysł gorzelniany na lokalne potrzeby. Obecny zespół folwarczny został ukształtowany u schyłku XIX i na pocz. XX w. W skład założenia wchodziła część gospodarcza i rezydencjonalna z pałacem otoczonym parkiem. Pałac powstał w 1 ćw. XIX w, następnie został rozbudowany w 3 ćw. XIX i na pocz. XX w. Jest założeniem na planie litery L, otoczony murem, zaś od strony pd. - zach. i pn. - wsch. - parkiem krajobrazowym typu swobodnego.

Miejscowość położona jest ok. 2 km na północ od Wąsosza, przy lokalnej drodze łączącej Wąsosz z Górą. We wsi czytelny jest pierwotny układ przestrzenny typu ulicowego, w kierunku północno - wschodnim od drogi, przy której rozwinęła się osada usytuowany jest zespół pałacowo - folwarczny.

• **Kamień Górski**

Kamin (1289), Chomma (ok. 1300), Chomin und Chomyn (1490), Camin (1787).

Wieś o rodowodzie średniowiecznym wzmiankowana w wykazie dziesięcin biskupa Galhardusa (pocz. XIV).

W 2 poł. XVIII w. właścicielem majątku w Kamieniu Górowskim wraz z kolonią *Zweckfronze* była rodzina von Czischwitz. W tym czasie miejscowość posiadała folwark pański, szkołę, wiatrak i 2 domy gminne. Ponadto w latach 1765 - 1787 na jej terenie odnotowano: 7 kmieci, 10 - 16 zagrodników, 6 wolnych od pańszczyzny, 4 chałupników, 6 rzemieślników i ogółem 192 mieszkańców. Kolonię *Zweckfronze*, w której funkcjonował folwark, zamieszkiwało 56 osób, w tym 5 zagrodników. Około poł. XIX w. w Kamieniu Górowskim znajdował się pałac z folwarkiem, kuźnia, cegielnia, wiatrak, 38 domy i 240 mieszkańców. W 2 poł. XIX w. właścicielami majątku w Kamieniu Górowskim byli: Heinrich Hoffmann (1886 - 1891), Franz Hoffmann (1898 -1902), Albert Bitter (1909, 1917), Maria Bitter z Żołędnicy (1930).

Obecny zespół dworsko - folwarczny ukształtowany został na przełomie XIX i XX oraz na pocz. XX w. W skład założenia wchodzi część reprezentacyjna z dworem i parkiem oraz gospodarcza z budynkiem spichlerza.

Kamień Górowski położony jest przy drodze gminnej z Wrzący Wielkiej do Płosek i dalej do Wąsosza. Układ przestrzenny wsi w formie wielodrożnicy. Zespół folwarku rozlokowany jest w północnej części wsi, po zachodniej stronie drogi w kierunku Wąsosza.

• Kąkolno

Herrndorff (1540), Herrndorf (1787, 1845).

Pierwotna nazwa miejscowości Herrndorf została utworzona od słów Herr i dorf, co można tłumaczyć jako "pańską wieś". Obecna nazwa nie nawiązuje do lokalnej tradycji.

Według opisu Zimmermanna z 1787 r. była to mała, nowo wybudowana wieś, licząca 10 domów i 47 mieszkańców. Około poł. XIX w. miejscowość w dalszym ciągu była niewielką osadą, wzmiankowano tu 11 domów, szkołę ewangelicką i 97 mieszkańców. Rozwój wsi przebiegał w oparciu o uprawę roli, hodowlę i gospodarkę leśną. Kąkolno wchodziło w skład domeny królewskiej w Wąsoszu.

Wieś o układzie typu ulicowego rozwinęła się przy odgałęzieniu w kierunku północno - wschodnim od lokalnej drogi Wąsosz - Zubrza.

• Kowalowo

Kodelewa, Kodolewa (1593), Kattlewe (1765), Kottlewe, Kadlewe (1845), Kadlewe, Kodlewa (1934, 1935), Fallbach (1937).

Najwcześniej wzmiankowanym właścicielem majątku w Kowalowie był niejaki von Lane. W 1593 r. Kowalowo nabył Alexander von Portugall - właściciel Chocieborowic, od tej pory wieś została przyłączona do majątku rodziny von Portugall i przechodziło zmiany własnościowe znane z historii Chocieborowic. W 1909 r. jako właściciel tutejszego majątku wymieniony jest Paul Rieger z Naratowa, który włączył Kowalowo do swej majątności z siedzibą w Czeladzi Wielkiej. W 1937 r. dobra były rozparcelowane pomiędzy kilku właścicieli, część o powierzchni 262 ha należała do Magdaleny Bautz z domu Rieger. Była to nieduża wieś posiadająca w 2 poł. XVIII w. pałac z folwarkiem, młyn wodny, wiatrak oraz 2 domy gminne. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 9 kmieci, 5 - 12 zagrodników, 4 wolnych (od pańszczyzny) i 3 chałupników. Około poł. XIX w. na terenie miejscowości wzmiankowano 20 budynków mieszkalnych, folwark pański, szkołę ewangelicką, browar, gorzelnię i młyn wodny. Liczba mieszkańców wynosiła 144 osoby. Rozwój gospodarczy Kowalowa przebiegał w oparciu o uprawę roli, hodowlę owiec, rzemiosło oraz przemysł browarniano – gorzelniany na lokalne potrzeby.

Kowalowo o układzie ulicówki rozwinęło się przy odgałęzieniu od drogi Wińsko – Wąsosz, tuż przy linii nieczynnej obecnie kolei. W zachodnim krańcu miejscowości droga rozwidła się w kierunku Czeladzi Wielkiej i Baranowic. Zespół folwarczny usytuowany jest po północnej stronie drogi Kowalowo - Czeladź Wielka.

• Lechitów

dreyhäuser, Dreihäuser (1887), Lechów (1941).

Przysiółek: Sądowel - Zandouel (1203), Sandelwalde, Tschistey.

Pierwotna nazwa Lechitowa - Dreihäuser oznacza "trzy domy". Historyczna nazwa przysiółka wywodzi się z języka starostwianńskiego i oznacza miejsce, w którym mieścił się sąd.

Pierwotnie Lechitów był kilkudomową osadą, która rozwinęła się pod grodem w Sądowlu. Najwcześniej znanym jej właścicielem około 1765 r. była rodzina von Stosch. Według opisu Knie z 1845 r. istniała tu zagroda rybacka oraz leśniczówka należące do Grabowna (*Graben*) w powiecie Góra.

Wieś o układzie typu ulicowego położona jest przy lokalnej drodze prowadzącej z Wąsosza do Wierzowic Wielkich. Najwcześniejsza wzmianka o Sądowlu pochodzi z bulli Hadriana IV z 1155r. Mieścił się tutaj jeden z pierwszych grodów kasztelańskich należących do biskupstwa wrocławskiego. Kolejne informacje związane są z zawarciem pokoju w 1217 r., który zakończył wojnę pomiędzy Władysławem Laskonogim a Henrykiem I Brodatym, w 1245 r. Sądowel wymieniony został w bulli Innocentego IV. Założenie Wąsosza w 1290 r. przez Henryka III spowodowało przeniesienie tam kasztelani i stopniowy upadek Sądowla. Wojna w 1319 r., w której książę brzeski Bolesław III zdobył grody w Pobielu, Wasoszu i Sądowlu, doprowadziła do zniszczenia i opuszczenia miejscowości. Jeszcze raz dawną kasztelanię wymieniono w 1329 r. w dokumencie, na mocy którego książę Konrad I Oleśnicki otrzymał zwierzchnictwo na księstwie. W 2 poł. XVIII w. w Sądowlu wzmiankowano kościół ewangelicki, plebanię i szkołę. Miejscowość zamieszkiwało 90 osób, w tym 9 chałupników. Około połowy XIX w. Sądowl posiadał folwark, 10 budynków mieszkalnych, kościół ewangelicki, gospodarstwo oraz 73 mieszkańców, w tym 5 rzemieślników i 1 kramarza. Była to wówczas niewielka osada, której rozwój przebiegał w oparciu o uprawę zbóż i w niewielkim stopniu rzemiosło na lokalne potrzeby. Majątek w Sądowlu przechodził następujące zmiany własnościowe: rodzina von Haugwitz, radca von Fischer (1765, 1787), Bernhard Rieben (1886 – 1894) i Heinrich hrabia Finck von Finckenstein (1894 – 1937). Sądowel położony jest nad Baryczą, na północny zachód od Wąsosza, przy drodze do Góry. Na lewym i prawym brzegu Baryczy zlokalizowane są grodziska wczesnośredniowieczne, we wsi kilka domów konstrukcji szachulcowej oraz kościół z XIX w.

• Lubiel

Leubel (1787, 1845, 1941).

Przysiółek: Czaple - Tschipkei (1787, 1845), Grohsau (1934).

W sześćdziesiątych latach XVII w. w Lubielu osiadł płk. "Freiherr" Johann Adam von Garnier - właściciel majątku w Trzcinicy Wielkiej, który nabył wraz z 12 okolicznymi folwarkami dzięki sumom otrzymanym w nagrodę za zasługi wojenne pod sztandarami Habsburgów. Po śmierci von Garnier, w 1680 r., posiadłość w Lubielu wraz z kilkoma innymi dobrami przeszła w ręce jego bratanka, następnie - w 1721 r. dostał się w spadku wrocławskim jezuitom. Ci z kolei sprzedali majątek panu Giller, kolejnymi właścicielami byli hr. von Sinzendorf (1739), a od 1848 r. rodzina von Pourtales. Ostatecznie w 1937 r. dobra znalazły się pod zarządem fundacji Jamesa hr. von Pourtalesa, powołanej dla wspierania kolonizacji. W 2 poł. XVIII w. Lubiel wraz z kolonią Czaple posiadał 2 szkoły, 2 domy gminne i 73 budynki mieszkalne. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 21 - 16 kmieci, 10 - 39 zagrodników, 29 wolnych od pańszczyzny, 2 - 7 chałupników oraz 11 rzemieślników. Ogólna liczba mieszkańców w tym czasie wynosiła 525 osób. W 1845 r. na terenie miejscowości wzmiankowano folwark pański, wolne sołectwo, szkołę ewangelicką i katolicką, 2 wiatraki, gorzelnię, 80 domów oraz 553 osoby. Była to średniej wielkości wieś o charakterze rolniczo - rzemieślniczym, ponadto prowadzono tu hodowlę wołów i owiec. Do miejscowości należały folwark - (*Schanzvorwerk*) oraz kolonia Czaple (*Tschipkei*). Obecny zespół folwarczny został ukształtowany w 2 poł. XIX w., pierwotnie założenie składało się z części rezydencjonalnej,

gospodarczej oraz kolonii mieszkaniowej. Pierwotna struktura części reprezentacyjnej niestety nie zachowała się, zatem lokalizacja dworu nie jest znana.

Wieś rozwinęła się przy lokalnej drodze ok. 2 km na północ od miejscowości Białawy Wielkie, położonej przy dawnym trakcie Wińsko - Żmigród, tuż przy południowo - wschodnim krańcu granicy powiatu Góra. Lubiel prezentuje układ wielodrożnicy, w zachodniej części wsi, po pn. i wsch. stronie drogi prowadzącej z Wąsosza, usytuowany jest zespół folwarczny.

- **Ługi**

Königsbruch (1787, 1845, 1941).

Przysiółek: Unisławice – Wilhemsbruch (1787, 1845).

Według autorów Słownika etymologicznego nazw geograficznych Śląska historyczna nazwa miejscowości ma charakter topograficzny i została utworzona od słów – König i bruch. Całość można tłumaczyć jako królewskie bagno (bagno na polach królewskich). Pochodzenie nazwy przysiółka Wilhemsbruch analogiczne do nazwy Ługi, oznacza bagno Wilhelma. Ługi powstały w okresie kolonizacji fryderycjańskiej. Według opisu Zimmermanna, który został sporządzony w tym czasie, była to kolonia licząca 2 wolne dobra, zamieszkiwana przez 94 mieszkańców. W 1845 r. wieś posiadała folwark pański i 24 domy. Liczba mieszkańców wynosiła 203 osoby. Kościół ewangelicki w Ługach powstał w latach 1787 – 1788 z fundacji Fryderyka Wilhelma II. Świątynia obsługiwała okoliczne kolonie Bartków i Unisławice. Ługi i Unisławice wchodziły w skład domeny królewskiej w Wąsoszu. Przysiółek Unisławice w 2 poł. XVIII w. liczył 13 działek i 92 mieszkańców. W 1845 r. wzmiankowano tu 15 domów, młyn wodny i ogółem 127 mieszkańców. Rozwój wsi i przysiółka przebiegał w oparciu o gospodarkę rolną, hodowlę bydła oraz w niewielkim stopniu rzemiosło i handel. W latach 30 -tych XX w. dobra były rozparcelowane pomiędzy 7 prywatnych właścicieli.

Wieś położona jest w niewielkim zagłębieniu, na skraju lasu, przy lokalnej drodze łączącej Lubiel z przysiółkiem Unisławice; w odległości ok. 0,5 km od drogi prowadzącej z Wąsosza do Korzeńska. Wieś posiada układ rzędówki.

- **Ostrawa**

Ostrawe (XVI), Wallheim (1937).

Według źródeł w 2 poł. XVIII w. Ostrawa była kolonią należącą do Płosek. W tym czasie znajdował się tu folwark oraz 11 domów mieszkalnych, ponadto odnotowano 9 zagrodników i 2 chałupników. Rozwój osady i zmiany własnościowe przebiegały analogicznie do miejscowości Płoski. W 1937 r. Ostrawa była podzielona pomiędzy prywatnych właścicieli: jedna część znalazła się w posiadaniu Paula i Kurta Acktun, druga - dziedziczne gospodarstwo (Erbhof) - Antona Westermanna (53,6 ha).

Ostrawa położona jest pomiędzy miejscowościami Płoski - Lubiel, obecnie układ przestrzenny w formie ulicówki.

- **Płoski**

Pluske (1525), Pluskau (1787, 1845).

Przysiółek: Kobylniki – Hengwitz (1787, 1845).

Według opisu Zimmermanna z 1787 r. w Płoskach znajdował się folwark pański, szkoła, młyn wodny, wiatrak i 2 domy gminne. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 20 kmieci, 10 - 15 zagrodników, 17 wolnych od pańszczyzny, 5 - 6 chałupników i 6 rzemieślników. Miejscowość, wraz z kolonią Ostrawa, zamieszkiwało 386 osób. Około poł. XIX w. wzmiankowano folwark pański, szkołę ewangelicką, młyn wodny, 3 wiatraki i 67 domów. Liczba mieszkańców wynosiła 483. Podstawę utrzymania stanowiła hodowla owiec i bydła oraz w niewielkim stopniu rzemiosło i handel. Najwcześniej wymienionym właścicielem wsi w 1656 r. był von Dombrowski. Kolejnymi znanymi posiadaczami majątku byli: pułkownik von Wechmar (1765), radca von Müttschefahl

(1787), Towarzystwo Pożyczkowe w Lubiążu (1873), Oskar von Wenzel (1898), berliński Landbank (1909). W 1937 r. dobra były rozparcelowane pomiędzy 6 prywatnych właścicieli, w tym na dziedziczne sołectwo w posiadaniu Hugo Wende. Kobylniki w 2 poł. XVIII w. były niewielką osadą zagrodniczą, która posiadała folwark pański, młyn wodny oraz dom gminny. W latach 1765 - 1787 na jej terenie odnotowano: 5 - 9 zagrodników, 3 wolnych od pańszczyzny, 3 - 1 chałupników oraz 1 rzemieślnika. Ogólna liczba mieszkańców w tym czasie wynosiła 91 osób. Około poł. XIX w. wzmiankowano tu 11 domów, siedzibę pańską z folwarkiem, młyn wodny, gorzelnię i 85 mieszkańców. Ostatnim właścicielem w 1937 r. był Richard Niemeyer.

Układ przestrzenny wsi jest odmianą ulicówki o kształcie wrzecionowatym. Od wschodniego krańca miejscowości odchodzą dwie drogi na południe do Kamienia Górskiego i Lubieli; od zachodu Płoski przylegają do traktu Drozdowice Wielkie – Wąsosz.

• **Pobiel**

Pobil (1418), Bobiele, Bobile (1787), Wandelheim (1937).

Przysiółek: Młynary - Nieder und Ober Struppemühle (1787, 1845).

Najwcześniejsza informacja o wsi pochodzi z 1319 r. i dotyczy wojny, w której Bolesław III - książę brzeski zdobył grody w Pobielu, Wąsoszu i Sądowlu. Kolejna wzmianka pochodzi z dokumentu (1329), w którym Jan Luksemburski nadał Konradowi I Oleśnickiemu zwierzchnictwo nad księstwem. W 2 poł. XVIII w. była to dużej wielkości wieś licząca 2 folwarki, jeden z nich zwany *Schuberse* (Zubrza), szkołę, 4 młyny wodne, 2 wiatraki i 2 domy gminne. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 34 kmieci, 10 - 24 zagrodników, 21 wolnych od pańszczyzny, 6 - 12 chałupników i 8 rzemieślników. Miejscowość zamieszkiwały 562 osoby. Pobiel wraz z Zubrzą wchodziły w skład domeny królewskiej w Wąsoszu. W 1845 r. w Pobielu wzmiankowano folwark pański, wolne sołectwo, szkołę ewangelicką, 3 młyny wodne, 5 wiatraków, królewską bielarnię, 100 budynków mieszkalnych i 829 mieszkańców. Była to dość duża wieś o charakterze rolniczo - hodowlano - rzemieślniczym. Rzemiosło było reprezentowane przez tkactwo, w 1845 r. odnotowano 5 krosien tkactwa lnianego.

Wieś o układzie ulicowo - placowym położona jest przy lokalnej drodze z Wąsosza do Kąkolna, przysiółek Młynary rozlokowany jest na zachód wsi.

• **Rudna Mała**

Reudichen (1507), Klein Raudchen (1787, 1830, 1845).

W 2 poł. XVIII w. Rudna Mała była wsią o charakterze zagrodniczym liczącą folwark pański, wiatrak i 2 domy gminne. Liczba mieszkańców wynosiła 202 osoby, w tym 17 zagrodników i 1 chałupnik. Około poł. XIX w. wieś posiadała folwark pański, wiatrak, browar, gorzelnię i 24 domy. Liczba ludności wynosiła 197, w tym 2 krawców, kowal i kramarz. Obecny zespół pałacowo - folwarczny został ukształtowany w 1 poł. XIX w. Pałac położony w obrębie folwarku jest założeniem 2 - kondygnacyjnym z pozornymi ryzalitami od strony południowej i wschodniej, układ wnętrza 2 traktowy z sienią na osi. U schyłku XIX w. na terenie folwarku funkcjonowała fabryka krochmalu, ponadto hodowano tu bydło i konie. W 2 poł. XVIII w. właścicielami majątku w Rudnej Małej byli: von Stosch, von Berg (1765), von Debitsch (1787), Samuel Jaffe (1873 - 1886), Gustav Jankovius (1891). W 1893 r. dobro przeszło na rodzinę Trog, która utrzymała je do 1937 r.

Zabudowa wsi typu ulicowego koncentruje się przy dwóch drogach odchodzących od traktu Wąsosz - Sułów Wielki. Zespół pałacowo - folwarczny usytuowany jest w pd. zach. krańcu wsi, na zachód od drogi prowadzącej z Rudnej Wielkiej do Wąsosza.

• **Rudna Wielka**

Reudichen (1507), Gross Raudchen (1787, 1830, 1845).

W 2 poł. XVIII w. Rudna Wielka należała do rodziny von Tschammer. Funkcjonował tu folwark pański, wiatrak oraz dom gminny. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 2 kmieci, 8 - 12 zagrodników, 9 chałupników oraz 6 rzemieślników. Wieś zamieszkiwało w tym czasie 159 osób.

Okolo poł. XIX w. miejscowość dzieliła się na dwie części: królewską i prywatną, będącą w posiadaniu porucznika Schlipaliusa. Wówczas na jej terenie wzmiankowano folwark, 2 wiatraki, browar, gorzelnię, 34 domy i 188 mieszkańców. Rozwój wsi przebiegał w oparciu o hodowlę owiec lokalny przemysł browarniano - gorzelniany. Obecny zespół dworsko - folwarczny ukształtował się w 2 poł. XIX w. W 1886 r. jako właściciel wymieniony jest Samuel Jaffe, w 1891 - dr Julius Haehnel i Robert Haehnel, w 1909 - Otto Schröer, Alexander von Winterfeld (1912). Ostatnią właścicielką była Else von Winterfeld (1937).

Wieś o układzie ulicówki rozwinęła się przy drodze Szlichtyngowa – Załęcze, wschodni kraniec Rudnej Wielkiej przecina droga łącząca Wąsosz z Sułowem Wielkim. Folwark usytuowany jest w południowo - zachodniej części wsi.

• **Sułów Wielki**

Gross Saul (1490, 1787, 1845).

Historyczna nazwa miejscowości ma charakter patronimiczny i została utworzona od staropolskiego imienia Suła.

Najwcześniejsza wzmianka o Sułowie Wielkim pochodzi z 1490 r., z dokumentu wystawionego przez księcia Konrada Białego, który podarował braciom Albrechtowi i Baltazarowi Sobke z Sułowa Wielkiego w dziedziczne posiadanie miasto Wąsosz. Nie posiadamy informacji do kiedy miejscowość należała do rodziny Sobke. Jednak po jej wygaśnięciu Sułów stał się własnością książęcą. Wzmianka z 1490 r. mówi o tym, że dobra były już podzielone na Sułów Mały i Sułów Wielki. W 2 poł. XVIII w. miejscowość wchodziła w skład domeny królewskiej w Wąsoszu. Na jej terenie odnotowano kościół ewangelicki z plebanią, szkołę, 2 domy gminne. Ponadto 10 kmieci, 1 zagrodnika, 2 wolnych od pańszczyzny, 5 chałupników, 5 rzemieślników oraz 163 mieszkańców. Okolo poł. XIX w. Sułów Wielki posiadał 27 domów, wolne sołectwo, szkołę i kościół ewangelicki z dobrami parafialnymi, 2 wiatraki, 166 mieszkańców, w tym 4 rzemieślników i 1 kramarza. Rozwój wsi przebiegał w oparciu o gospodarkę rolno - hodowlaną oraz w niewielkim stopniu rzemiosło na lokalne potrzeby. Kościół został wzniesiony w latach 1656 - 1673 w dawnym centrum wsi, na miejscu poprzedniego, jako protestancki dom modlitwy. Jest założeniem opartym na planie krzyża greckiego z kwadratową wieżą przylegającą do korpusu od zachodu, konstrukcji szachulcowej. W 1937 r. dobra były podzielone pomiędzy 4 prywatnych właścicieli: Gustava Franzke, Wilhelma Graeser, Paula Schwenber i Kurta Remmler, do którego należała największa część o powierzchni 107,5 ha.

Miejscowość położona jest pomiędzy Górą a Wąsoszem, przy odgałęzieniu drogi łączącej Górę Śląską z Rawiczem. Pierwotnym rozplanowaniem miejscowości był układ placowy. Centrum stanowił plac, na którym usytuowany był kościół otoczony cmentarzem oraz budynek plebani. Rozwój przestrzenny miejscowości postępował w kierunku wschodnim.

• **Świniary**

Sweyner (1496), Schwinaren (1845), Altring (1937).

Przysiółek: Borówno – Heidchen, Heidichen (1845).

Nazwa, etymologicznie wywodzi się prawdopodobnie od służebnego charakteru osady powstałej w średniowieczu.

Miejscowość o wczesnym, słowiańskim rodowodzie, prawdopodobnie XII - XIII -wiecznym. Wymieniona w spisie wsi czynszowych biskupstwa wrocławskiego (XIV). W 2 poł. XVIII w. Świniary posiadały szkołę, wiatrak i dwa domy gminne. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 16 kmieci, 17 zagrodników, 17 wolnych od pańszczyzny, 5 chałupników oraz 3 rzemieślników. Wówczas do Świniar należała mała osada Borówno (*Heidichen*) z 15 działkami zagrodniczymi, założona w okresie kolonizacji fryderycjańskiej. W tym czasie ogólna liczba mieszkańców wynosiła 201osób.

Okolo poł. XIX w. na terenie miejscowości wzmiankowano 24 domy mieszkalne, wolne sołectwo, młyn wodny, wiatrak, szkołę ewangelicką, 246 mieszkańców, w tym 3 rzemieślników i 3 kupców. Borówno liczyło wówczas 22 budynki mieszkalne, 1 młyn wodny oraz 154 mieszkańców, w tym 7 rzemieślników i 1 kupiec. Była to średniej wielkości wieś wraz z Borównem tworząca jedną gminę wiejską. Rozwój jej przebiegał w oparciu uprawę roli, hodowlę bydła oraz w niewielkim stopniu rzemiosło na lokalne potrzeby.

Miejscowość wykształciła się na bazie osady łąnowo - leśnej, obecnie o wyraźnej formie rzędówki o długości ok. 3 km; od zachodu skraj wsi dochodzi do przysiółka Borówno.

- **Wiewierz**

Wehrse (XVIII - XX).

Pierwotnie niewielka osada leśna, później włączona jako folwark do wsi Czarnoborsko. W 1787 r. odnotowano 9 zagrodników. Obecny zespół folwarczny ukształtowany został w 2 poł. XIX w. Założenie poza częścią gospodarczą składało się z części rezydencjonalnej – 1 - kondygnacyjnego dworu otoczonego parkiem. U schyłku XIX i na pocz. XX w. prowadzono tu hodowlę koni wojskowych. W latach 1886 -1922 Wiewierz wraz ze Zbakowem i Dochową stanowił własność Skarbu Państwa. Po 1930 r. dobra były już znacznie rozparcelowane, ostatecznie w 1937 r. majątek w Wiewierzy został podzielony pomiędzy 6 prywatnych właścicieli, w tym dziedziczne gospodarstwo, które od 1921 r. stanowiło własność Johanna Grahlmanna.

Wiewierz, pierwotnie folwark, obecnie rozwinął się w formę wielodrożnicy, przy drodze Szlichtyngowa – Góra – Załęcze. Zespół dworsko – folwarczny położony jest na wschodnim krańcu wsi, po północnej stronie drogi Rawicz – Rudna Wielka. Park w zespole dworsko - folwarcznym jest obecnie mocno zaniedbany, układ alei nieczytelny, a większość drzewostanu wycięta.

- **Wiklina**

Wyclyn (1488), Wickelin (1525), Wikoline (1937).

Staropolska nazwa miejscowości - Wyclyn wiąże się z założeniem wsi na surowym korzeniu.

Miejscowość powstała jako niewielka osada leśna w okresie późnego średniowiecza. W opisie Zimmermanna (1787) Wiklina jest już podzielona na dwie części: górną i dolną. W tym czasie w Wiklinie Górnej znajdował się pałac, folwark, wiatrak i dom gminny. Ponadto odnotowano 13 zagrodników i 1 chałupnika. Natomiast część dolna posiadała folwark oraz 10 zagrodników i 2 chałupników. Ogólna liczba mieszkańców w tym okresie w obu częściach wynosiła 202 osoby. Okolo poł. XIX w. w Wiklinie Dolnej i Górnej wzmiankowano 34 domy, 2 folwarki pańskie, wiatrak, browar, gorzelnię oraz 256 mieszkańców. Ponadto do miejscowości należał folwark - *Waldvorwerk*. Podstawę utrzymania ludności stanowiła uprawa zbóż, gospodarka leśna oraz lokalny przemysł browarniano - gorzelniany. Majątek w Wiklinie przechodził następujące zmiany własnościowe: von Ferrentheil (1765), von Thierheim (1787); w 1814 r. posiadłość przeszła na rodzinę Frank, która utrzymała ją do 1937 r.

Pałac w Wiklinie powstał w XVIII w., następnie został przebudowany ok. 1800 r. Jest założeniem 2 - kondygnacyjnym na rzucie prostokąta, o trzytaktowym układzie wnętrza. Od strony północnej pałac otacza park krajobrazowo – leśny.

Wiklina rozwinęła się przy odgałęzieniu od drogi gminnej prowadzącej z miejscowości Wodniki w kierunku Zbakowa Górnego. Zabudowę wsi o układzie ulicówki otaczają zwarte kompleksy leśne; zespół pałacowo - folwarczny usytuowany jest na zachodnim krańcu miejscowości, tuż przy drodze do Zbakowa.

- **Wodniki**

Wodnig (1444), Woidnig (1845), Waldfriedeck (1937).

W 2 poł. XVIII w. Wodniki wchodziły w skład domeny królewskiej w Wąsoszu. Funkcjonował tu folwark, szkoła, 2 domy gminne oraz wiatrak. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 4 kmieci, 9 - 14

zagrodników, 5 wolnych od pańszczyzny, 3 - 6 chałupników i 2 rzemieślników. Liczba mieszkańców wynosiła 184 osoby. Około poł. XIX w. na terenie miejscowości wzmiankowano folwark pański, wolne sołectwo, szkołę ewangelicką, wiatrak, królewskie podleśnictwo, 33 domy. Ponadto 279 mieszkańców i 4 rzemieślników. Wodniki w latach 1917 - 1937 były siedzibą pruskiego nadleśnictwa, któremu podlegały leśnictwa w Baranowicach, Pobieli, Zbakowie i Zubrzy. Zabudowania pracowników nadleśnictwa mieściły się w leśnictwie w Zubrzy.

Zabudowa wsi o układzie typu ulicowego skupiona jest przy drodze krajowej Rawicz – Lubin.

- **Wrząca Śląska**

Akreschfronze (1787), Ackerfronze (1845), Akrau (1937).

W 2 poł. XVIII w. była to średniej wielkości miejscowość z folwarkiem pańskim, młynem wodnym i wiatrakiem. W latach 1765 - 1787 odnotowano: 3 kmieci, 9 - 2 zagrodników, 3 wolnych (od pańszczyzny), 3 - 1 chałupników oraz 3 rzemieślników. Liczba mieszkańców ogółem wynosiła 133. W 1845 r. w miejscowości znajdował się pałac z folwarkiem, młyn wodny, wiatrak oraz 27 domów. Wrzącę Śląską zamieszkiwały 192 osoby. W 2 poł. XVIII jako właścicieli majątku wymieniono: von Üchtritz (1765) i von Johnston (1787). Następnie majątek nabył Ernst Wilhelm Bähr (1839), kolejnymi posiadaczami byli August Kahle (1886) i E. Matchutschek (1894 – 1902). Około 1911 r. dobra przeszły na rodzinę Schrader, ostatnią właścicielką w 1937 r. była owdowiała Clara Schrader.

Miejscowość o układzie typu wielodrożnego położona jest przy drodze lokalnej łączącej Kamień Górski z Piskorzyną, tuż przy południowej granicy gminy Wąsosz.

- **Wrząca Wielka**

Wronnza (1498), Wehlenfronze (1845), Waldhagen (1937).

W 2 poł. XVIII w. występuje w źródłach jako niewielka wieś zagrodnicza posiadająca folwark, dom gminny i wiatrak. Wówczas jej właścicielem był baron von Scheidnitz (1765), następnie posiadłość przeszła na majora von Niebelschütz (1787). W latach 1765 - 1787 odnotowano: 6 - 9 zagrodników, 2 chałupników i 2 rzemieślników. Około 1845 na terenie wsi wzmiankowano siedzibę pańską z folwarkiem, wiatrakiem, 18 budynków mieszkalnych i 110 mieszkańców. Od 1870 r. majątek był w posiadaniu rodziny Seidlitz, która utraciła go po 1926 r. Ostatnim posiadaczem w okresie 1930 – 1937 był zarządca folwarku w Kamieniu Górskim - Franz Koch.

Wieś położona jest przy lokalnej drodze ok. 1 km na północ od Kamienia Górskiego. Rozplanowanie miejscowości w formie wielodroźnicy, zespół folwarku usytuowany w południowej części wsi.

- **Zbaków Dolny**

Zbaków Dolny - Nieder Backen (1787, 1845).

Wieś o układzie typu ulicowego rozlokowana jest na styku dróg prowadzących z południa z miejscowości Wodniki i Załęcze, tuż przy nieczynnej linii kolejowej Rawicz – Wąsosz – Wińsko.

- **Zbaków Górny**

Zbaków Górny - Ober Backen (1787, 1845).

W obu częściach miejscowości w 2 poł. XVIII w. wzmiankowano 2 folwarki, jeden z nich zw. *Steinvorwerk*, dom gminny i wiatrak. Ponadto w latach 1765 - 1787 odnotowano 12 - 26 zagrodników, 14 wolnych od pańszczyzny, 1 chałupnika oraz 2 rzemieślników. Miejscowość zamieszkiwało 229 osób. Około poł. XIX w. miejscowość w dalszym ciągu liczyła 2 dominialne folwarki, wiatrak, królewskie podleśnictwo, 36 domów i 291 mieszkańców.

Wieś rozwinęła się przy drodze gminnej prowadzącej z miejscowości Wodniki w kierunku Zbakowa Dolnego. Obecnie miejscowość rozwija się w formę wielodroźnicy.

- **Zubrza**

Szuzbrza (1367), Schubersee (1787).

Obecna nazwa Zubrza jest zaadoptowaniem pierwotnej formy Szuzbrza.

Pierwotnie niewielka osada leśna, później włączona jako folwark do miejscowości Pobiel, około 1787 r. licząca 4 zagrodników i 2 działki chałupnicze. Wraz z Pobielem folwark ten wchodził w skład domeny królewskiej w Wołowie. Obecne założenie folwarczne ukształtowane zostało w 2 poł. XIX i na pocz. XX w. Składało się z części gospodarczej i rezydencjonalnej, której pozostałością jest zachowana oficyna. Leśnictwo w Zubrzy w latach 1922 -1937 podlegało pruskiemu nadleśnictwu w Wodnikach, znajdowały się tu zabudowania dla pracowników nadleśnictwa.

Zubrza, posiadająca pierwotny układ osady folwarcznej, rozlokowana jest przy odgałęzieniu lokalnej drogi Wąsosz – Kąkolno.

3.3. UWARUNKOWANIA WYNIKAJĄCE ZE STANU ŚRODOWISKA KULTUROWEGO

Dla miasta Wąsosz, ze względu na zachowany średniowieczny układ urbanistyczny oraz wiele cennych obiektów, zarówno wpisanych do rejestru zabytków jak i zamieszczonych w konserwatorskim spisie obiektów o walorach kulturowych, wprowadzono strefy ochrony konserwatorskiej. Sposób zabudowy, układ i forma budynków muszą być ściśle określone w celu zachowania historycznego układu i klimatu miasta. Pozwoli to uniknąć sytuacji jaka zaistniała w rynku, gdzie poprzez usytuowanie obiektów o formie i skali obcej dla historycznego Wąsosza, zakłócona została harmonia i estetyka tego miejsca.

Cała gmina jest przykładem bardzo harmonijnego, posiadającego ogromne walory estetyczne, krajobrazu wiejskiego. Zabudowa wsi współgra z otaczającą ją przyrodą. Duża ilość zieleni: alei, zadrzewień śródpolnych, parków wiejskich, tworzy razem z budynkami urozmaicony krajobraz i wiąże zabudowę stworzoną przez człowieka ze środowiskiem przyrodniczym. Prawie cała zabudowa wiejska pochodzi z okresu przedwojennego. Typowy budynek jest parterowy, posiada dwuspadowy dach kryty czerwoną dachówką ceramiczną lub szarą cementową, posiada ściany otynkowane lub z czerwonej cegły, nie pokryte tynkiem. Można zauważyć pojedyncze budynki o konstrukcji *'muru pruskiego'*. W kilku miejscowościach w ogrodzeniach zagród zachowały się przedwojenne słupy ceglane, często z ozdobnymi „*głowicami*”, akcentujące wejście i wjazd na zagrodę. Wszystkie budynki cechuje skala i forma wpisana w krajobraz wiejski i otaczającą przyrodę.

Cennym, choć bardzo zaniedbanym elementem środowiska kulturowego są zachowane zespoły dworsko-parkowe. Pomimo, że mogłyby stanowić ozdobę miejscowości i świadczyć o jej przeszłości, w chwili obecnej wszystkie wymagają remontów, a często również odbudowy (np. pałac w Górcie Wąsoskiej). Budynki są w złym stanie, najczęściej nieużytkowane, a parki zaniedbane i zarośnięte przez samosiewy, przez co układ alejek staje się nieczytelny. Tylko szybka interwencja i znalezienie użytkownika mogłaby przywrócić ich dawną świetność.

Najcenniejsze obiekty zostały objęte rejestrem zabytków oraz konserwatorskim spisem obiektów o walorach kulturowych. Również najcenniejsze układy zabudowy powinny zostać objęte strefami ochronnymi, w granicach, których zabudowa podlega ścisłym zasadom. Pozwoli to zachować dotychczasowy charakter zabudowy oraz rozwijać zabudowę miejscowości w sposób nie zakłócający istniejących walorów.

3.4. TERENY I OBIEKTY CHRONIONE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW SZCZEGÓLNYCH

- **Obiekty, zespoły i założenia ujęte w rejestrze zabytków;**

Na obszarze gminy znajdują się obiekty o obszarach wpisane do rejestru zabytków. Objęcie ochroną konserwatorską poprzez wpis do rejestru zabytków nakłada na użytkownika i właściciela tych obiektów określone obowiązki, wynikające z zapisów Ustawy o ochronie zabytków i opiece

nad zabytkami. Mogą one stanowić ograniczenia w działalności dotyczącej tych obiektów i ich otoczenia, poprzez nadanie priorytetu działaniom rewaloryzacyjnym i odtworzeniowym, konieczność zastosowania historycznych materiałów lub ograniczenia w zakresie i formie prac budowlanych objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę lub zgłoszenia prac budowlanych, każdorazowo określone na wniosek właściciela, w formie wytycznych, przez Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, i dopuszczane przez wyżej wymieniony organ poprzez wydanie decyzji-pozwolenia konserwatorskiego na zamierzone, wnioskowane prace.

Rejestr zabytków dla gminy Wąsosz zawiera obiekty, objęte formą ochrony ze względu na ich wartości artystyczno-historyczne i kulturowe. W mieście Wąsosz wpisano do rejestru zabytków obiekty i obszary: historyczny układ urbanistyczny, katolicki kościół parafialny pod wezwaniem św. Józefa Oblubieńca NMP, dawny kościół ewangelicki, obecny kościół pomocniczy p.w. Niepokalanego Serca NMP, zamek, wodociągowa wieża ciśnień (nie istnieje, lecz decyzja o wpisie do rejestru zabytków pozostaje prawomocna) oraz Willę, ob. Ośrodek Zdrowia przy ul. Krzywej 7.

Na pozostałym terenie gminy do rejestru zabytków wpisane są obiekty: dawny spichlerz w Bęczu Małym, dwór, oficyna dworska, relikt parku podworskiego w Chocieborowicach, dawna kaplica pomocnicza, obecny kościół filialny p.w. św. Stanisława oraz dawny spichlerz w Czeladzi Wielkiej, zespół pałacowo-folwarczny (pałac, oficyna pałacowa, park krajobrazowy oraz zabudowania folwarczne : dom mieszkalny, obora, stodoła) w Górcie Wąsoskiej, spichlerz w Kamieniu Górskim, spichlerz w Kowalewie, kościół filialny p.w. Wniebowzięcia NMP wraz z dawną plebanią (obecnie szkoła) w Ługach, dawny młyn wodny w Pobielu, pałac w Rudnej Małej, kościół filialny p.w. Matki Boskiej Królowej Świata w Sądowelu, kościół parafialny p. w. św. Piotra i Pawła w Sułowie Wielkim, dwór i relikt parku krajobrazowego oraz zespół złożony ze spichlerza, garażu i wieży ciśnień we Wrzącej Śląskiej. Osobną grupę stanowią zabytki ruchome - w tym przypadku są to elementy wyposażenia pięciu świątyń.

Jak wynika z powyższego zestawienia, ochroną konserwatorską poprzez wpis do rejestru zabytków objęto obiekty o różnorodnym charakterze i funkcji, zarówno kościoły (wraz z częścią wyposażenia), jak i budynki gospodarcze (spichlerze), budowle użytkowe o charakterze przemysłowym (wieże ciśnień, młyn), zespoły pałacowo-folwarczne lub pojedyncze elementy zespołu (pałace, zabudowania folwarczne, oficyny) oraz parki. Obiekty te, zarówno wpisane do rejestru zabytków indywidualnie (np. po obrysie murów), jak i jako obszary, niezależnie od stanu zachowania podlegają rygorom przepisów Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568); we wszelkich działaniach inwestycyjnych z nimi związanych obowiązują priorytety działalności rewaloryzacyjnej, zaś podejmowanie jakichkolwiek czynności budowlanych oraz takich, które mogą naruszyć zabytkową substancję, poprzedzić należy uzyskaniem pisemnych wytycznych konserwatorskich, a następnie - pozwolenia konserwatorskiego dla zamierzonych prac.

Wykaz obiektów z terenu gminy Wąsosz wpisanych do rejestru zabytków województwa dolnośląskiego:

Tab. Obiekty wpisane do rejestru zabytków

L.p.	Miejscowość	Obiekt / lokalizacja	Nr rejestru
1.	Bęcz Mały	D. spichlerz, ob. paszarnia i zlewnia mleka	1428 z dn. 28.06.93
2.	Chocieborowice	Dwór	1459 z dn. 22.09.93
		Oficyna dworska	
		Park podworski (relikt)	
3.	Czeladź Wielka	Kościół fil. św. Stanisława, d. kaplica pomocnicza	810 z dn. 7.12.60
4.	Czeladź Wielka	Spichlerz, ob. magazyn i garaże	1429 z dn. 28.06.93
5.	Górka Wąsoska	Zespół pałacowo-folwarczny:	1171 z dn. 8.08.90
		Pałac	
		Park krajobrazowy	
		Zabudowania folwarczne:	

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz 2011

6.	Kamień Górski	Spichlerz	1426 z dn. 28.06.93
7.	Kowalowo	Spichlerz, ob. spichlerz i paszarnia	1425 z dn. 25.06.93
8.	Ługi	Kościół fil. Wniebowzięcia NMP	2052 z dn. 2.06.72
9.	Ługi	D. plebania, ob. szkoła	2053 z dn. 2.06.72
10.	Pobiel	D. młyn wodny	1170 z dn. 8.08.90
11.	Rudna Mała	Pałac	2054 z dn. 2.06.72
12.	Sądowel	Kościół fil. MB Królowej Świata	2056 z dn. 2.06.72
13.	Sułów Wielki	Kościół par. św. Piotra i Pawła	898 z dn. 30.06.61
14.	Wąsosz	Historyczny układ urbanistyczny	A/1016 z dn. 27.08.07
15.	Wąsosz	Kościół par. św. Józefa Oblubieńca NMP	A/1104/1374 z dn. 13.08.65
16.	Wąsosz	Kościół pom. Niepokalanego Serca NMP	A/1115/1374 z dn. 13.08.65
17.	Wąsosz	Zamek	967 z dn. 13.11.61
18.	Wąsosz	Wodociągowa wieża ciśnień (<i>nie istnieje</i>)	1416 z dn. 3.07.93
19.	Wąsosz	Willa, ob. Ośrodek Zdrowia	A/1045 z dn. 19.02.08
20.	Wiklina	Pałac	1956 z dn. 25.03.69
21.	Wiklina	Park pałacowy	1343 z dn. 15.12.92
22.	Wrząca Śląska	Dwór	A/3745/1458 z dn. 21.09.93
		Park krajobrazowy (relikt)	
23.	Wrząca Śląska	Spichlerz, garaż i wieża ciśnień	1427 z dn. 28.06.93

• Zespoły i obiekty ujęte w ewidencji zabytków

Ochrona konserwatorską objęte zostają obszary, zespoły i obiekty o istotnych, lokalnych walorach historycznych, kulturowych i krajobrazowych, ujęte w wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków.

Zgodnie z art. 21 i art. 22 ust. 4 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z 2003r.) ewidencja zabytków jest podstawą do sporządzania programów opieki nad zabytkami przez m.in. gminę, zaś burmistrz miasta prowadzi gminną ewidencję zabytków w formie zbioru kart adresowych zabytków nieruchomości z terenu gminy, objętych wojewódzką ewidencją zabytków.

W ewidencji zabytków na terenie Gminy Wąsosz pozostaje 474 obiekty, objęte tą formą ochrony konserwatorskiej ze względu na posiadane przez nie wartości kulturowe, historyczne, krajobrazowe i ich znaczenie w skali regionalnej. W mieście Wąsosz są to 152 obiekty lub ich zespoły (kościelny, zamkowo-folwarczny, kolejowy). Duży procent na liście stanowią elementy dawnych zespołów pałacowo-folwarcznych, jak też wiejska zabudowa mieszkalna lub mieszkalno-gospodarcza. Pozostałe to pałace, parki - najczęściej integralnie z nimi związane, budynki sakralne (plebanie, d. pastórków, kaplice, kapliczki), cmentarze, obiekty użyteczności publicznej (szkoły, d. hala sportowa, obiekty przemysłowe i techniczne (kominy, gorzelnia, kuźnie, gazownia, żuraw, remiza, stacje trafo, młyn, mosty, zespół wodociągów, żuraw). Zasób ewidencji zabytków podlega sukcesywnemu rozpoznaniu i jest aktualizowany. Zmiany te nie powodują zmian ustaleń niniejszego opracowania.

• Cmentarze i zieleń cmentarna

Podlegają ochronie zgodnie z art. 2. „Ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych”, polegającej na utrzymywaniu ich jako terenów zielonych o założeniu komponowanym i ochronie zieleni cmentarnej przed jej zniszczeniem. Szczegółowe zasady ochrony określają przepisy ustawy. Na rysunku „Uwarunkowania przestrzenne gminy Wąsosz” oznaczono wszystkie cmentarze występujące na terenie miasta.

• Stanowiska archeologiczne

Na terenie Gminy Wąsosz, w jego granicach administracyjnych występują 622 stanowiska archeologiczne; 33 spośród nich zostały wpisane do chwili opracowywania niniejszej zmiany „Studium.....” do rejestru zabytków archeologicznych.

Tab. Wykaz zabytków archeologicznych wpisanych do rejestru zabytków

I.p.	Miejsco- wość	Nr rejestru	Data wpisu	Nr AZP	Stanowi- sko	Chronologia, kultura	Uwagi
1.	Bartków	550/Arch/19 71	30.04.1971	Obszar 71-26 AZP - nie jest zrobiony w części dla byłego woj. leszczyńskiego	osada	mezolit, epoka brązu	Stan. 9,
2.	Bartków	556/Arch/19 71	30.04.1971	Obszar 71-26 AZP - nie jest zrobiony w części dla byłego woj. leszczyńskiego	osada	mezolit	Stan. 1
3.	Bartków	559/Arch/19 71	30.04.1971	Obszar 71-26 AZP - nie jest zrobiony w części dla byłego woj. leszczyńskiego	osada i cmentar- zysko	osada – mezolit; cmentarzysko – okres halsztacki	Stan. II
4.	Bełcz Mały	234/Arch/19 66	19.05.1966	1/54/70-25	grodzisk o	XIII-XIV wiek	
5.	Czeladź Wielka	97/Arch/196 5	03.02.1965	2/5/70-24	osada i cmentar- zysko	wczesne średniowiecze – VI – XII wiek	
6.	Czeladź Wielka	282/Arch/19 67	24.04.1967	24/24/70-25	osada	kultura łużycka AZP: +wczesne średniowiecze	
7.	Czeladź Wielka	288/Arch/19 67	24.04.1967	28/28/70-25	osada i cmentar- zysko	X – XI wiek	
8.	Gola Wąsows- ka	554/Arch/19 71	30.04.1971	5/75/70-25	osada	mezolit, epoka brązu	Stan. 5
9.	Lechitó- w – Sądowel , adm. Czeladź Wielka	289/Arch/19 67	24.04.1967	30/169/70-25	osada	dec. kultura łużycka i wczesne średniowiecze, AZP: tylko VII wiek	administrac- yjnie Czeladź Wielka w AZP nie uwzględnio- ny wpis do rejestru - „odkryte przy budowie wodociągu”
10.	Lubiel	579/Arch/19 71	03.12. 1971	Obszar 71-26 AZP - nie jest zrobiony w części dla byłego woj. leszczyńskiego	grodzisk o i podgrodz- ie	IX – XI wiek	
11.	Ługi	410/Arch/19 69	24.01.1969	Obszar 71-26 AZP - nie jest zrobiony w części dla byłego woj. leszczyńskiego	osada	kultura łużycka; epoka brązu	
12.	Ostrawa	48/Arch/196 4	21.09.1964	3/118/71-25	grodzisk o	XIV wiek	
13.	Ostrawa	552/Arch/19 71	30.04.1971	71-25	osada	mezolit i okres halsztacki	stan. I
14.	Ostrawa	557/Arch/19 71	30.04.1971	Obszar 71-26 AZP - nie jest zrobiony w części dla byłego woj. leszczyńskiego	osada	mezolit, wczesne średniowiecze	stan. 2
15.	Pobiel	525/Arch/19 70	15.12.1970	IV/8/70-26 i V/10/70- 26	osada	mezolit	.
16.	Pobiel	522/Arch/19	15.12.1970	7/11/70-26	osada	mezolit, okres	

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz 2011

		70				halsztacki	
17.	Pobiel	528/Arch/1970	15.12.1970	9/14/70-26	osada	mezolit, epoka brązu, AZP: mezolit, neolit, wczesne średniowiecze	
18.	Pobiel	527/Arch/1970	15.12.1970,	8/12/70-26	osada	paleolit, mezolit	stan. 14 wg decyzji
19.	Pobiel	524/Arch/1970	15.12.1970	nie ujęte w AZP (70-26)	osada	paleolit, mezolit	stan. 3 (III) wg decyzji
20.	Pobiel	523/Arch/1970	15.12.1970	10/70-26	osada	mezolit, neolit, okres wpływów rzymskich	
21.	Pobiel	374/Arch/1968	24.04.1968	Wg decyzji stan. 9 i 14 VIII/13/70-26 oraz 8/12/70-26 (już uwzględnione w dec.) 527/Arch/1970	osada	mezolit AZP: +epoka brązu	patrz poz. 18
22.	Pobiel	530/Arch/1970	20.12.1970	V/10/70-26	cmentarzysko		
23.	Płoski	571/Arch/1971	20.10.1971	2/37/71-25	osada	Decyzja: wczesne średniowiecze AZP: cmentarzysko i osada ludności kultury pomorskiej, osada wczesnośrednio-wieczna	AZP – znacznie większy zasięg
24.	Sądowel Adm. Lechitów	42/Arch/1964	25.11.1964	1/74/69-24	grodzisko	IX-XI wiek	
25.	Sądowel	324/Arch/1971	27.09.1971		osada	kultura łużycka, wczesne średniowiecze	
26.	Sądowel	340/Arch/1968	25.09.1968	5/65/69-24	cmentarzysko	kultura łużycka AZP: osada, epoka kamienia; cmentarzysko szkieletowe, kultura łużycka; cmentarzysko ciałopalne, okres lateński; osada, kultura przeworska; osada pradziejowa; osada wczesnośrednio-wieczna	administracyjnie Lechitów
27.	Sądowel	491/Arch/1970	30.10.1970	4/77/69-24	osada	wczesne średniowiecze	administracyjnie Wierzowice Małe
28.	Unisławice	153/Arch/1965	07.11.1965	Obszar 71-26 AZP - nie jest zrobiony w części dla byłego woj. leszczyńskiego	osada	kultura łużycka, epoka brązu	

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz 2011

29.	Wąsosz	132/Arch/19 65	06.12.1965	6/79/70-25	osada	kultura łużycka; AZP: +osada , kultura przeworska; cmentarzysko (1 grób) , VII-VIII wiek	
30.	Wąsosz	358/Arch/19 67	02.08.1967	21/23/71-25	cmentar zysko	kultura łużycka AZP: + osada, epoka kamienia	
31.	Wąsosz	531/Arch/19 70	29.12.1970	26/25/71-25	osada	mezolit, okres wpływów rzymskich AZP: epoka kamienia, kultura łużycka	
32.	Wąsosz	532/Arch/19 70	29.12.1970	139/71-25	osada	mezolit, neolit	
33.	Zubrza	553/Arch/19 71	.04.1971		osada	mezolit	

Klasyfikacja stanowisk archeologicznych przedstawia się następująco:

1. Ze względu na formę krajobrazową:

- stanowiska przestrzenne, tj. posiadające własną formę krajobrazową (np. grodziska, groble, kurhany, fortalicje);
- stanowiska płaskie, tzn. bez własnej formy krajobrazowej (np. pojedyncze ślady osadnictwa, osady, cmentarzyska). Granice stanowisk płaskich wyznacza się na podstawie rozrzutu znalezisk zabytków archeologicznych na powierzchni terenu. W związku z tym, przy zagłębianiu się w grunt podczas robót, granice te mogą ulec zmianie. Na mapie Studium, zasięgi wszystkich stanowisk archeologicznych oznaczone są jedynie w sposób schematyczno-orientacyjny.

2. Ze względu na zajmowaną powierzchnię:

- stanowiska punktowe (ślady osadnictwa, znaleziska luźne) o powierzchni do 1 ara;
- stanowiska o określonej powierzchni większej od 1 ara. Ich granice nanoszone są na mapę z dokładnością, na jaką pozwala jej skala.

3. Ze względu na czas odkrycia i istniejącą dokumentację:

- stanowiska archiwalne, tzn. znane z dokumentów i literatury sprzed 1945 roku, a zweryfikowane pozytywnie przez współczesnych archeologów w ramach Archeologicznego Zdjęcia Polski (AZP). Stanowiska takie na mapie Studium zaznaczono zaszafrutowanym trójkątem;
- stanowiska odkryte po 1945 r. podczas prac wykopaliskowych lub powierzchniowych w ramach AZP. Należy się liczyć z możliwością zwiększenia liczby stanowisk archeologicznych w wyniku nowych odkryć (np. w wyniku prowadzenia stałych nadzorów archeologicznych podczas realizacji inwestycji). Stanowiska takie na mapie Studium zaznaczono zaszafrutowanym owalem;
- odrębną kategorią są stanowiska archiwalne o nieokreślonej lokalizacji przestrzennej. Nie zostały one z oczywistych względów naniesione na mapę Studium. Uwzględnione natomiast zostały w części tekstowej.

Wszystkie stanowiska archeologiczne występujące na obszarze Studium zostały oznaczone na rysunku w sposób orientacyjno-schematyczny i wymienione w załączniku.

4. STAN I FUNKCJONOWANIE ROLNICZEJ PRZESTRZENI PRODUKCYJNEJ

4.1. UŻYTKOWANIE I WŁASNOŚĆ GRUNTÓW

Gmina Wąsosz zajmuje powierzchnię 19 607 ha, co stanowi 26,6 % powierzchni powiatu górowskiego, i ok. 1 % powierzchni województwa dolnośląskiego. Obszar wiejski gminy zajmujący powierzchnię 19 282 ha, stanowi 98,3 % jej terytorium.

W strukturze użytkowania terenu największy udział mają użytki rolne, stanowiąc 67,2 %, następnie lasy i grunty leśne – 26,6 %. Grunty zabudowane i zurbanizowane stanowią 3,6 %. Zalicza się do nich tereny: mieszkaniowe i przemysłowe, inne tereny zabudowane, zurbanizowane tereny niezabudowane, rekreacyjno – wypoczynkowe, komunikacyjne oraz tereny użytków kopalnych.

Tab. Użytkowanie gruntów w mieście i gminie Wąsosz

WYSZCZEGÓLNIENIE	POWIERZCHNIA OGÓŁEM		W TYM:	
			MIASTO	OBSZAR WIEJSKI
	ha	%	ha	
POWIERZCHNIA OGÓLNA GRUNTÓW	19 607	100,0	325	19 282
Użytki rolne	13 183	67,2	230	12 953
Grunty leśne i zadrzewione	5 221	26,6	1	5 220
w tym: - lasy	5 128	26,2	1	5 127
Grunty zabudowane i zurbanizowane	702	3,6	71	631
w tym: - tereny mieszkaniowe	15		12	3
- tereny przemysłowe	7		3	4
- tereny komunikacyjne	614		36	581
Grunty pod wodami	130	0,7	10	120
Użytki ekologiczne	122	0,6	0	122
Nieuzyski	161	0,8	6	155
Tereny różne	88	0,4	7	81

Wg sprawozdania z wykazu gruntów na 01.01.2006 r.

Największy procent w gminie stanowią grunty Skarbu Państwa, z tego ponad połowa, to grunty w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe. Stosunkowo duży jest również udział gruntów wchodzących w skład Zasobu Własności rolnej Skarbu Państwa, co jest dowodem na niedokończony proces restrukturyzacji sektora rolniczego.

Dużą grupą właścicieli są osoby fizyczne, głównie właściciele gospodarstw rolnych. Gmina dysponuje stosunkowo niedużym odsetkiem gruntów (patrz tabela poniżej).

Tab. Własność gruntów gminie Wąsosz

L.P.	WYSZCZEGÓLNIENIE	OGÓŁEM		w tym	
				MIASTO	OBSZAR WIEJSKI
		ha	%	ha	
1.	Grunty Skarbu Państwa	10 188	52,0	107	10 081
	- wchodzące w skład Zasobu WRSP	4 467		50	4 417
	- w zarządzie PGL LP	5 334		3	5 331
	- wchodzące w skład Zasobu nieruchomości SP	101		3	98
	- przekazane w wieczyste użytkowanie	24		13	11
	- pozostałe grunty Skarbu Państwa	262		38	224
2.	Grunty gminy	708	3,6	53	655
	- wchodzące w skład gminnego zasobu nieruchomości	338		39	299
	- przekazane w wieczyste użytkowanie	9		8	1
	- pozostałe grunty gminy	361		6	355
3.	Grunty osób fizycznych	7 993	40,8	150	7 843

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz 2011

4.	Grunty spółdzielni	5	0,0	4	1
5.	Grunty kościołów i związków wyznaniowych	161	0,8	5	156
6.	Grunty powiatu	68	0,3	0	68
	- wchodzące w skład powiatowego zasobu nieruchomości	68		0	68
7.	Grunty pozostałych właścicieli	484	2,5	6	478
	R A Z E M	19 607		325	19 282

Wg sprawozdania z wykazu gruntów na 01.01.2006 r.

4.2. STAN ŚRODOWISKA

• Gleby

Czynnikami glebotwórczym, który najsilniej wpływa na zróżnicowanie pokrywy glebowej, jest budowa geologiczna powierzchniowej warstwy litosfery.

W obszarze opracowania dominują gleby płowe, wytworzone z piasków oraz glin zwałowych – określane jako lekkie i średnie. Występują one w mozaice z glebami brunatnymi wylugowanymi i kwaśnymi oraz czarnymi ziemiami na piaskach gliniastych oraz glebami rdzawymi. W dolinach rzek Baryczy, Orlej i Łachy występują mady rzeczne. W północno – wschodniej części gminy na obszarach przylegających do występujących tam kompleksów leśnych oraz na południowy – wschód od Wąsosza, leżą płaty gleb bagiennych i murszowych.

Wartość użytkowa gleb (gruntów orných i użytków zielonych), na którą mają wpływ ich żyzność, stosunki wodne, trudność uprawy w powiązaniu z agroklimatem oraz rzeźbą terenu, określana jest poprzez klasyfikację bonitacyjną. Udział gruntów w klasach bonitacyjnych w gminie Wąsosz przedstawia poniższa tabela.

Tab. Udział gruntów w klasach bonitacyjnych

Grunty orne		Użytki zielone	
Klasa bonitacyjna	%	Klasa bonitacyjna	%
I	0,0	I	0,0
II	0,6	II	0,0
IIIa	6,6	III	8,6
IIIb	17,4	IV	53,8
IVa	15,3	V	28,5
IVb	17,4	VI	8,6
V	29,7	VIz	0,4
VI	12,6		-
VIz	0,3		-

Wg Instytutu Upraw nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach - 1994

Największy procent gruntów (29,7 %) orných znajduje się w klasie V. Grunty orne w klasach I – III stanowią 24,6 %, a w klasie IV – 32,4 %. Większe powierzchnie gleb klas II – III b oraz IV zlokalizowane są w północno – zachodniej części gminy. Wśród gleb użytków zielonych dominują gleby klasy IV (53,8 %) oraz V (28,5 %).

Zagrożenia gleb

Na obszarze gminy występuje niewielkie (w stopniu słabym) zagrożenie gleb erozją wietrzną. Dotyczy to obszaru wzgórz morenowych o większych spadkach terenu oraz obszarów wydmych. Występuje tu również, charakterystyczne dla obszaru całego Dolnego Śląska zjawisko nadmiernego zakwaszenia gleb. Ponad 60 % gleb gminy posiada kwaśny odczyn. Zagrożenie skażeniem gleb metalami ciężkimi występuje tu w stopniu bardzo nieznacznym.

• Lasy

Zgodnie z regionalizacją przyrodniczą – leśną lasy gminy Wąsosz położone są w głównie zasięgu Dzielnicy Wrocławskiej (V.2) Krainy Śląskiej (V), a bardzo mały obszar w północno - wschodniej części gminy – Dzielnicy Kotliny Żmigrodzko – Grabowskiej (III.9) Krainy Wielkopolsko – Pomorskiej (III).

W składzie siedliskowym występuje tu przewaga lasu mieszanego świeżego, a na obszarach wzdłuż granicy północno – wschodniej i zachodniej – występują siedliska borowe, głównie bór mieszany świeży.

W składzie gatunkowym przeważa sosna pospolita (szczególnie we wschodniej części gminy), w lasach północnej i południowej części gminy dominują dęby, brzozy, olchy, jesiony i akacje. Dużym zróżnicowaniem gatunkowym charakteryzują się lasy międzyrzecza Baryczy i Orli. Maleje tu udział sosny, a wzrasta udział drzew liściastych: dębu, buka, brzozy, olchy. Większość lasów na obszarze gminy to lasy ochronne, głównie z racji swego położenia – wodochronne.

Uzupełnieniem kompleksów leśnych są liczne zadrzewienia stref wododziałowych, zadrzewienia śródpolne i przydrożne, parki podworskie, zieleń łąkowa w dolinach rzek i cieków.

Zagrożenia lasów

Do największych zagrożeń lasów natury abiotycznej należą emisje przemysłowe. Obszar Nadleśnictwa Góra znajduje się w zasięgu oddziaływania zanieczyszczeń napływających z rejonu legnicko – głogowskiego. Cały obszar został zaliczony do I strefy uszkodzeń przemysłowych.

Duże zniszczenia w obszarach leśnych Nadleśnictwa powodują również powodzie i wichury. W lipcu 1997 roku ucierpiały znaczne obszary lasów w dolinie Baryczy i jej dopływów.

Istotnym zagrożeniem drzewostanów na terenie Nadleśnictwa Góra Śląska są pożary, w związku z czym cały jego obszar został zaliczony do pierwszej kategorii zagrożenia pożarowego.

Wśród zagrożeń biotycznych należy wymienić szkodniki owadzie i grzyby.

4.3. ROLNICTWO

• Struktura użytków rolnych

Użytki rolne zajmują w gminie miejsko - wiejskiej Wąsosz obszar 13 183 ha, stanowiąc 67,2 % jej powierzchni ogólnej. Na obszarze wiejskim gminy znajduje się 12 953 ha użytków rolnych, a pozostałe, czyli 230 ha – zlokalizowane jest w granicach miasta Wąsosz. Szczegółową strukturę użytków rolnych w mieście i gminie przedstawia poniższa tabela:

Tab. Struktura użytków rolnych

Wyszczególnienie	RAZEM		w tym	
			miasto	obszar wiejski
	ha	%	ha	ha
OGÓŁEM				
Użytki rolne	13 183	100,0	230	12 953
- grunty orne	9 129	69,2	160	8 969
- sady	18	0,2	0	18
- łąki trwałe	2 321	17,6	6	2 315
- pastwiska trwałe	1 212	9,2	24	1 188
- grunty rolne zabudowane	337	2,5	39	298
- grunty pod rowami i stawami	166	1,3	1	165
GOSPODARSTWA ROLNE				
Użytki rolne	7 326	100,00	80	7 246
- grunty orne	5 612	76,6	65	5 547

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz 2011

- sady	12	0,2	0	12
- łąki trwałe	976	13,3	3	973
- pastwiska trwałe	586	8,0	9	577
- grunty rolne zabudowane	125	1,7	3	122
- grunty pod rowami i stawami	15	0,2	0	15

Stan na 01.01.2006 wg sprawozdania z wykazu gruntów

Dominujący udział w strukturze użytków rolnych mają grunty orne, stanowiąc 69,2 % ich ogólnej powierzchni. Wyższy od średniej w województwie jest w strukturze UR udział trwałych użytków zielonych, stanowiący 26,8 %.

• Własność użytków rolnych

Największy w gminie procent użytków rolnych należy do osób fizycznych i wchodzi w skład gospodarstw rolnych. Dość duży odsetek użytków rolnych znajduje się jeszcze w Zasobie Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa (szczegóły patrz poniższa tabela).

Tab. Własność użytków rolnych

L.p.	Wyszczególnienie	Ogółem		w tym obszar wiejski	
		ha	%	ha	%
1.	Grunty Skarbu Państwa	4 604	34,9	4 532	
	- wchodzące w skład Zasobu WRSP	4 235		4 186	
	- w zarządzie PGL LP	302		299	
	- wchodzące w skład Zasobu nieruchomości Skarbu Państwa	46		43	
	- przekazane w wieczyste użytkowanie	14		2	
	- pozostałe grunty Skarbu Państwa	7		2	
2.	Grunty gminy	210	1,6	192	
	- wchodzące w skład gminnego zasobu nieruchomości	116		102	
	- przekazane w wieczyste użytkowanie	5		1	
	- pozostałe grunty gminy	89		89	
3.	Grunty osób fizycznych	7 754	58,9	7 620	
	- wchodzące w skład gospodarstw rolnych	7 326		7 246	
	- nie wchodzące w skład gospodarstw rolnych	428		374	
4.	Grunty spółdzielni	1	0,0	1	
5.	Grunty kościołów i związków wyznaniowych	151	1,1	150	
6.	Grunty pozostałych właścicieli	463	3,5	458	
	RAZEM UŻYTKI ROLNE	13 183	100,0	12 953	100,0

Wg sprawozdania z wykazu gruntów na 01.01.2006 r.

Na wniosek mieszkańców wsi Zbaków Dolny i Zbaków Górny oraz Starosty Górowskiego w roku 2010 przystąpiono do opracowania "Założeń do projektu scaleń gruntów wsi" w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 w zakresie działania "Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowaniem rolnictwa i leśnictwa, Schemat I - Scalanie gruntów".

• Gospodarstwa rolne

Zgodnie z danymi pochodzącymi z Powszechnego Spisu Rolnego przeprowadzonego w 2002 roku na obszarze gminy funkcjonowało 932 gospodarstwa na powierzchni 11 552 ha². Większość z nich, bo 824 posiadała swoje siedziby na obszarze wiejskim gminy. Najliczniejszą grupą obszarową jest grupa gospodarstw o powierzchni UR do 1 ha (ok. 1/3 ilości gospodarstw w

²Różnica między danymi statystycznymi a danymi pochodzącymi z ewidencji gruntów wynika ze specyfiki przeprowadzania badań statystycznych - przy spisaniu gospodarstw uwzględniane są grunty zarówno własne, jak i dzierżawione, a także grunty należące do gospodarstwa, nie leżące na obszarze gminy, w której znajduje się siedziba gospodarstwa²

gminie), jednak największym arealem użytków rolnych dysponują grupy gospodarstw 10 – 15 ha UR oraz powyżej 15 ha UR.

Przeciętna wielkość statystycznego gospodarstwa rolnego wynosi w gminie 12,4 ha, jest więc wyższa od średniej w województwie dolnośląskim (8,2 ha), a także w powiecie górowskim (10,4 ha).

Tab. Gospodarstwa rolne według siedziby gospodarstwa

GRUPA OBSZAROWA	GOSPODARSTWA		POWIERZCHNIA			
			OGÓŁEM		w tym użytki rolne	
	Ogółem gmina	w tym obszar wiejski	Ogółem gmina	w tym obszar wiejski	Ogółem gmina	w tym obszar wiejski
	ilość	ilość	ha	ha	ha	ha
OGÓŁEM	932	824	11 552	10 117	10 905	9 559
do 1 ha	291	242	163	138	116	96
1 – 5 ha	254	197	645	524	573	460
5 – 10 ha	176	175	1 387	1 380	1 294	1287
10 – 15 ha	88	88	1 122	1 122	1 071	1071
15 ha i więcej	123	122	8 234	6 953	7 850	6645
w tym						
gospodarstwa indywidualne	929	822	9 611	9 457	9 087	8 946
do 1 ha	291	242	163	138	116	96
1 – 5 ha	253	196	642	521	571	458
5 – 10 ha	176	175	1387	1 380	1 294	1287
10 – 15 ha	88	88	1122	1 122	1 071	1 071
15 ha i więcej	121	121	6297	6 297	6 035	6 035

Wg danych z Powszechnego Spisu Rolnego 2002

Spośród 932 gospodarstw rolnych 660 (tj. 70,8%) prowadzi działalność wyłącznie rolniczą, 18 (tj. 1,9 %) – wyłącznie pozarolniczą, 122 (tj. 13,1%) – rolniczą i pozarolniczą, a 132 – nie prowadzi żadnej działalności.

Niewielki procent gospodarstw inwestuje w rozwój gospodarstwa; tylko 64 (6,9 %) gospodarstwa poniosły wydatki na budowę, remont lub modernizację budynków inwentarskich, a 23 (2,5 %) – na zwiększenie stada podstawowego i zmianę kierunku produkcji zwierzęcej. Ponad 55 % gospodarstw ponosiło wydatki tylko na zakupy bieżące, takie jak zakupy nawozów, wapna i środków ochrony roślin. (US Wrocław – 2002).

• Warunki naturalne dla prowadzenia produkcji rolniczej

Waloryzacja rolniczej przestrzeni produkcyjnej dokonana przez IUNG w Puławach stanowi punktową wycenę jakości i przydatności rolniczej gleb, jakości agroklimatu, rzeźby terenu i warunków wodnych gleb z punktu widzenia wpływu tych czynników na plonowanie roślin.

Wysokość ogólnego wskaźnika waloryzacji rolniczej przestrzeni produkcyjnej plasuje gminę miejsko – wiejską Wąsosz wśród gmin o mniej korzystnych warunkach dla produkcji rolniczej. Zdecydowała o tym przede wszystkim niska jakość gleb oraz mniej korzystne (niż przeciętnie w województwie) warunki wodne.

Tab. Punktowa wycena naturalnych czynników produkcji rolniczej

	GINA WĄSOSZ	POWIAT GÓROWSKI	WOJEWÓDZTWO DOLNOŚLĄSKIE
Jakość i przydatność rolnicza gleb	44,1	47,7	56,9
Agroklimat	13,2	13,0	10,4
Rzeźba terenu	4,3	4,4	3,8
Warunki wodne	2,8	2,9	3,8
Ogólny wskaźnik waloryzacji rolniczej przestrzeni produkcyjnej	64,4	68,1	74,9

Wg Instytutu Upraw Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach - 1994

Ogólny wskaźnik waloryzacji rolniczej przestrzeni produkcyjnej wynoszący 64,4 punktu, jest niższy zarówno od jego średniej wartości dla województwa dolnośląskiego, jak i dla powiatu górowskiego.

Jakość gleb została scharakteryzowana w rozdziale dot. uwarunkowań środowiskowych. Z jakością gleb związana jest ich przydatność rolnicza. Kompleksy rolniczej przydatności grupują różne gleby wykazujące zbliżony skład i właściwości, a także porównywalną przydatność do uprawy określonej grupy roślin.

Tab. Kompleksy przydatności rolniczej gleb

NAZWA KOMPLEKSU	% UDZIAŁ
KOMPLEKSY GRUNTÓW ORNYCH	
1. Pszenny bardzo dobry	0,1
2. Pszenny dobry	11,0
3. Pszenny wadliwy	0,5
4. żytni bardzo dobry	20,3
5. żytni dobry	14,7
6. żytni słaby	34,8
7. żytni bardzo słaby	13,4
8. zbożowo - pastewny mocny	2,5
9. zbożowo - pastewny słaby	2,5
KOMPLEKSY UŻYTKÓW ZIELONYCH	
1. Użytki zielone bardzo dobre i dobre	0,0
2. Użytki zielone średnie	63,2
3. Użytki zielone słabe	36,8

Wg Instytutu Upraw nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach - 1994

Wśród gleb gruntów ornych przeważają w gminie gleby kompleksów żytnich (słabego, bardzo dobrego i dobrego). Kompleks żytni bardzo dobry (przeważający w północno – zachodniej części gminy) – to gleby wytworzone głównie z piasków gliniastych lekkich na zwężlejszym podłożu. Posiadają dobrze wykształcony poziom próchniczny, w związku z czym przy właściwej agrotechnice można na nich uzyskać wysokie plony wszystkich roślin. Gleby kompleksu żytniego dobrego ze względu na lżejszy skład granulometryczny, są bardziej wrażliwe na suszę. Najlepiej plonują na nich rośliny o mniejszych wymaganiach, takie jak ziemniaki i żyto.

Zajmujące największe powierzchnie w gminie gleby kompleksu słabego (większe ich obszary rozmieszczone w pasie na północ i południe od Baryczy, a także w rejonie miejscowości: Wodniki, Świniary, Lubiel i Płoski), ze względu na swą nadmierną przepuszczalność, wykazują trwały niedobór wilgoci. Plony zależą na nich od ilości i rozkładu opadów. Do roślin, które można na nich uprawiać należą żyto, ziemniaki, owies, seradela i łubin.

Okolo 11% gruntów ornych gminy stanowią gleby kompleksu pszennego dobrego (okolice miejscowości: Bełcz Górny, Cieszkowice, Dochowa, Czarnoborsko, Górka Wąsoska, Pobiel i na południu gminy rejon Kamienia Górowskiego, Płosków i Chocieborowic). Charakteryzują się one dużą zasobnością w składniki pokarmowe i optymalnymi warunkami wodnymi. Na glebach tych udają się wszystkie rośliny uprawne.

Na terenie gminy zdecydowanie dominują użytki zielone średnie. Występują głównie w dolinach rzek Baryczy, Orli i Łachy a także na obszarach przylegających do kompleksów leśnych. Gmina należy do obszarów o najkorzystniejszym agroklimacie w Polsce. Występuje tu wysoka średnia roczna temperatura powietrza (8°C) oraz długi okres wegetacyjny (powyżej 220 dni).

• Produkcja rolnicza

Po zasiewami znajduje się w gminie Wąsosz 7 791 ha (tj. ponad 85 % pow.) gruntów ornych. W strukturze zasiewów dominują rośliny zbożowe (z uwzględnieniem kukurydzy na ziarno) – zajmując 79,4 % powierzchni gruntów pod zasiewami, rośliny przemysłowe (buraki oraz rzepak) stanowią 9,5 % powierzchni zasiewów.

Na powierzchni 33,8 ha są uprawiane drzewa owocowe, a krzewy owocowe i plantacje jagodowe zajmują powierzchnię 3,3 ha.

Tab. Powierzchnia zasiewów głównych ziemiopłodów

WYSZCZEGÓLNIENIE	OGÓŁEM		W TYM GOSPODARSTWA INDYWIDUALNE	
	ha	%	ha	%
O G Ó Ł E M				
Ogółem	7 791	100,0	6 672	100,0
Zboża ogółem*	6 186	79,4	5 141	77,1
Strączkowe jadalne na ziarno	12	0,2	12	0,2
Ziemniaki	222	2,9	222	3,3
Przemysłowe	739	9,5	669	10,0
w tym: buraki cukrowe	418	5,4	348	5,2
rzepak i rzepik	300	3,9	300	4,5
Pastewne**	570	7,3	570	8,5
Pozostałe	61	0,8	57	0,9
w tym: warzywa	39	0,5	35	0,5

* Zboża ogółem łącznie z kukurydza na ziarno

** łącznie z mieszankami zbożowo – strączkowymi

Wg danych z Powszechnego Spisu Rolnego 2002

Trwale użytki zielone (łąki i pastwiska) zajmują w gminie powierzchnię 3 533 ha, stanowiąc 26,8 % powierzchni gruntów użytkowanych rolniczo. Między innymi na ich bazie, a także na bazie uprawianych na gruntach ornych roślin pastewnych, stosunkowo dobrze (w porównaniu do innych obszarów województwa) rozwija się produkcja zwierzęca, szczególnie chów bydła.

Obsada bydła w SD/100 ha użytków rolnych wynosi w gminie 29,3, co przy średniej dla województwa dolnośląskiego wynoszącej 13,4, stawia Wąsosz na 9 lokacie w województwie. Nieco słabszą, bo 16 lokatę, zajmuje gmina w województwie pod względem obsady trzody chlewnej – 94,4 SD/100 ha użytków rolnych (przy średniej dla województwa 53,1)

Tab. Stan pogłowia zwierząt gospodarskich w gminie Wąsosz

	BYDŁO		TRZODA		OGÓŁEM W SD*	
	OGÓŁEM	W TYM NA OBSZARZE WIEJSKIM	OGÓŁEM	W TYM NA OBSZARZE WIEJSKIM	OGÓŁEM	W TYM NA OBSZARZE WIEJSKIM
	W SZTUKACH FIZYCZNYCH					
OGÓŁEM	3 193	2 648	10 289	10 240	4 164	3 719
w tym w gospodarstwach indywidualne	2 650	2 648	10 289	10 240	3 729	3 719

* Do przeliczeń pogłowia zwierząt gospodarskich na SD

Wg danych z Powszechnego Spisu Rolnego 2002

4.4. GOSPODARKA LEŚNA

Grunty leśne, zadrzewione i zakrzewione zajmując obszar 5 221 ha, stanowią 26,6 % jej powierzchni ogólnej, z tego lasy o powierzchni – 5 128 ha – 26,2 %. Zdecydowana większość tych gruntów znajduje się w obszarze wiejskim gminy.

Tab. Własność gruntów leśnych oraz zadrzewionych i zakrzewionych w gminie Wąsosz

L.P.	WYSZCZEGÓLNIENIE	GRUNTY LEŚNE, ZADRZEWIONE I ZAKRZEWIONE					
		RAZEM		w tym			
				LASY		GRUNTY ZADRZEWIONE I ZAKRZEWIONE	
		ha	%	ha	%	ha	%
1.	Grunty Skarbu Państwa	5 036	96,4	4 979	97,1	57	
	- wchodzące w skład Zasobu WRSP	140		92		48	
	- w zarządzie PGL LP	4 882		4 878		4	
	- pozostałe grunty Skarbu Państwa	14		9		5	
2.	Grunty gminy	26	0,5	24	0,5	2	
3.	Grunty osób fizycznych	140	2,7	108	2,1	32	
	- wchodzące w skład gospodarstw rolnych	135		104		31	
	- nie wchodzące w skład gospodarstw rolnych	5		4		1	
4.	Grunty pozostałych właścicieli	19	0,4	17	0,3	2	
	RAZEM	5 221	100,0	5 128	100,0	93	

Wg sprawozdania z wykazu gruntów na 01.01.2006 r.

Właścicielem znaczącej większości gruntów leśnych jest, podobnie jak w całym województwie dolnośląskim, Skarb Państwa – reprezentowany głównie (w 93,5 %) przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe. Pewna ilość (2,7 %) gruntów leśnych wchodzi w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Z ramienia PGL LP gruntami leśnymi administruje głównie Nadleśnictwo Góra Śląska (podlegające pod RDLP w Poznaniu). Jedynie niewielki kompleks leśny w okolicy Wrzącej Wielkiej podlega Nadleśnictwu Wołów (RDLP Wrocław). Nadleśnictwo Góra Śląska posiada opracowany przez Biuro Urządzania Lasów i Geodezji Leśnej w Poznaniu „Plan urządzenia gospodarstwa leśnego na okres 01.01.2005 - 31.12.2014 roku”, według którego prowadzona jest tu gospodarka leśna.

Nadleśnictwo prowadzi, w ramach zadań powierzonych przez starostę powiatu, nadzór nad gospodarką w lasach nie stanowiących własności Skarbu Państwa. Ich ilość w gminie wynosi powyżej 200 ha i w związku z wdrożeniem przepisów dotyczących zalesiania gruntów niskiej jakości, sukcesywnie rośnie.

Działania gospodarcze Nadleśnictwa ukierunkowane są przede wszystkim na uzyskanie trwałego, zróżnicowanego gatunkowo i wielofunkcyjnego lasu. Pozyskanie drewna jest naturalną konsekwencją związaną z hodowlą i ochroną lasu.

Na potrzeby odnowień i zalesień (w tym zalesień gruntów porolnych) Nadleśnictwo we własnych szkółkach prowadzi produkcję materiału szkółkarskiego na bazie wyłączonych i gospodarczych drzewostanów nasiennych. Wśród zadań Nadleśnictwa należy wymienić również działania mające na celu ochronę drzewostanów przez zagrożeniami natury biotycznej i abiotycznej.

5. WARUNKI I JAKOŚĆ ŻYCIA MIESZKAŃCÓW

Uwarunkowania społeczno-gospodarcze obok uwarunkowań przestrzennych są istotnym czynnikiem wpływającym na rozwój poszczególnych obszarów. Elementy takie jak: prawa własności gruntów, demografia, struktura wieku, struktura zatrudnienia i bezrobocie oraz jakość życia mieszkańców posiadają znaczący wpływ na przyszłość zagospodarowania przestrzennego gminy. Analiza tych uwarunkowań w powiązaniu z uwarunkowaniami przestrzennymi pozwala prawidłowo określić kierunki rozwoju i zagospodarowania obszaru Studium.

5.1. DEMOGRAFIA

Gmina Wąsosz należy do grupy mniejszych, pod względem liczby ludności, gmin w województwie dolnośląskim. W 2010 roku liczyła 7776 mieszkańców (stan na dzień 30.04.2010 r.). W roku 2005 ilość osób na 1 km² wynosiła 38,7 i była niższa od średniej powiatu górowskiego (50,1 osoby/km²) oraz dużo niższa od średniej województwa dolnośląskiego (144,7 osoby/km²) oraz średniej krajowej (122 osoby/km²).

Największą miejscowością jest Wąsosz liczący 2922 mieszkańców w 2010 r., następnie Pobiel około 500 os., Lubiel około 350 os., Czeladź Wielka około 320 os., Kamień Górowski około 270 os., Cieszkowice około 260 os., Chocieborowice około 220 os., Wiewierz około 200 os., Płoski około 180 osób. Do najmniejszych wsi w gminie, w których liczba mieszkańców nie przekracza 100 osób należą: Baranowice, Bartków, Belcz Górny, Drozdowice Małe, Górka Wąsoska, Kąkolno, Lechitów, Ostrawa, Rudna Mała, Sułów Wielki, Wrząca Wielka i Zbaków Dolny.

Ludność gminy rosła do początku lat 70, osiągając prawie 8000 mieszkańców, w latach 70 nastąpił spadek poniżej 7700, pod koniec lat 80 ponowny wzrost do ok. 7850, następnie od początku lat 90 znowu spadek i od 2002 roku stabilizacja ludności na poziomie ok. 7500. W omawianym okresie rozwój miasta trwał do końca lat 80 osiągając liczbę ponad 2900 mieszkańców, następnie lekki spadek i od 1993 roku stabilizacja na poziomie ok. 2800. Ludność wsi wzrastała do początku lat 70 osiągając liczbę prawie 5900 mieszkańców, następnie dynamiczny spadek w latach 70, zmniejszający się w latach 80 aż do stabilizacji na poziomie ok. 4700 od 2001 roku.

Jest to zjawisko związane z zahamowaniem rozwoju budownictwa mieszkaniowego w miastach, a także upadkiem Państwowych Gospodarstw Rolnych, które były następstwem przemian ustrojowych w Polsce w 1989 r.

Gmina w 2005 roku liczyła 7499 mieszkańców co przy 36 996 mieszkańcach powiatu górowskiego stanowiło 20,27 % ludności powiatu. W populacji gminy liczba kobiet i mężczyzn jest prawie w równowadze, jest ich bowiem 3771 w stosunku do 3728 mężczyzn, co daje wskaźnik 101,1 kobiet na 100 mężczyzn (stan 31 grudnia 2005 r.).

Liczba ludności w wieku produkcyjnym po okresie wzrostu w ostatnich latach zacznie w najbliższych latach maleć, pogłębi się spadek ludności w wieku przedprodukcyjnym. Systematycznie rosnąć będzie liczba ludności w wieku poprodukcyjnym. Sytuacja demograficzna Wąsosz nie odbiega od ogólnych trendów zachodzących od kilkunastu lat w kraju, jest porównywalna z innymi miastami o podobnej wielkości jednakże notowany spadek ludności nie jest zjawiskiem korzystnym dla przyszłego rozwoju populacji miasta.

Poniższa tabela przedstawia liczbę mieszkańców w wybranych latach od 1933 r.

Tab. Liczba mieszkańców (1938 - 2004) oraz prognoza dla miasta i gminy Wąsosz

ROK	1933	1950	1960	1970	1978	1988	1990	1991	1993	1995
WĄSOSZ GMINA				7 948	7 690	7 854			7 694	7 824
WĄSOSZ MIASTO	2 530			2 065	2 495	2 911			2 794	2 840

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz 2011

wieś				5 883	5 195	4 943			4 900	4 984
ROK	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
WĄSOSZ GMINA	7 764	7 773	7 764	7 646	7 646	7 563	7 478	7 504	7 496	7 499
WĄSOSZ MIASTO	2 838	2 837	2 853	2 818	2 851	2 824	2 790	2 804	2 793	2 802
wieś	4 926	4 936	4 911	4 826	4 795	4 739	4 688	4 700	4 703	4 697
POWIAT GÓRA	38 347	38 491	38 541	38 389	37 333	37 229	37 210	37 160	37 099	36 996
PROGNOZA BIOLOGICZNA DLA GMINY WĄSOSZ ZE STUDIUM ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO WOJ. LESZCZYŃSKIEGO NA ROK 2010										
WĄSOSZ GMINA	7716									
WĄSOSZ MIASTO	2840									

- Struktura wieku**

Wraz ze zmianami w stanie ludności (patrz tab. 11) wystąpiły w ostatnich latach zmiany w strukturze wiekowej ludności. Obserwuje się wyraźny spadek w najmłodszych grupach wiekowych oraz w całym przedziale ludności w wieku przedprodukcyjnym. W przedziale wiekowym powyżej 19 roku życia obserwowano stały przyrost do roku 2001, a następnie spadek. Obserwuje się stabilizację liczby ludności w przedziałach wiekowych powyżej 65 roku. Zachodzący proces w dłuższej perspektywie czasu będzie niekorzystny i będzie skutkował wzrostem zapotrzebowania na usługi dla ludności w wieku starszym, zmniejszającą się liczbą ludności aktywnej zawodowo, a przez to coraz dotkliwszym brakiem pracowników oraz zmniejszeniem zapotrzebowania na usługi oświaty.

Poniższa tabela ilustruje zmiany przyrostu ludności w poszczególnych przedziałach wiekowych w latach 1995 – 2004.

Tab. Struktura wieku w przedziałach wiekowych dla gminy Wąsosz

ROK	PRZEDZIAŁ WIEKOWY						
	0-6	7-12	13-15	16-19	20-64	≥65	
1995	746	801	414	531	4266	927	
1997	718	721	424	538	4292	978	
1999	656	671	407	526	4284	973	
2001	638	699	388	565	4183	967	
2003	591	643	386	535	4313	960	
2004	557	631	394	512	4381	958	

- Ludność w wieku produkcyjnym i nieprodukcyjnym.**

Gmina Wąsosz charakteryzuje się procentowo niższą liczbą ludności w wieku produkcyjnym w stosunku do średniej dla całego województwa.

Tab. Ludność w wieku produkcyjnym i nieprodukcyjnym gminy Wąsosz

ROK	OGÓŁEM (W TYM MIASTO)	WIEK PRZEDPRODU KCJNY(W TYM MIASTO)	WIEK PRODUKCYJNY (W TYM MIASTO)	WIEK POPRODUK CYJNY (W TYM MIASTO)	LUDNOŚĆ W WIEKU NIEPRODUK. NA 100 OS. W WIEKU PRODUKCYJNYM (W TYM MIASTO)
1987	7946	2484	4444	1018	78,8
1995	7685 (2840)	2228 (806)	4327 (1671)	1130 (315)	77,6

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz 2011

1996	7641 (2838)	2162 (765)	4319 (1694)	1160 (335)	76,9
1997	7671 (2837)	2137 (729)	4376 (1706)	1158 (343)	75,3
1998	7634 (2853)	2072 (706)	4400 (1733)	1162 (353)	73,5
1999	7517 (2818)	2003 (667)	4378 (1736)	1136 (361)	71,7
2000	7543 (2854)	2086 (750)	4338 (1690)	1119 (363)	73,9 (65,9)
2001	7440 (2824)	2013 (724)	4308 (1673)	1119 (375)	72,7 (65,7)
2002	7390 (2790)	1940 (703)	4347 (1679)	1103 (369)	70,0 (63,8)
2003	7428 (2803)	1874 (663)	4457 (1730)	1097 (375)	66,7 (60,0)
2004	7433 (2793)	1843 (679)	4513 (1767)	1086 (368)	64,9 (59,3)
2005	7460 (2802)	1784 (672)	4588 (1788)	1088 (368)	62,6 (58,2)
Gmina Góra (2005)	20 901	4 929	13 222	2 750	58,1
Powiat Górowski (2005)	36 607	8 746	22 760	5 101	60,8
Podregion Wrocławski (2004)	436 905	96836	282035	58034	54,9
Wrocław (2004)	636 268	98556	425133	112579	49,7
Woj. Dolnośląskie (2004)	2 893 055	563453	1883806	445796	53,6

• Ruch naturalny ludności

W 2004 roku zanotowano 66 urodzeń, 60 zgonów, przyrost naturalny wyniósł 6 osób i był jednym z najniższych w ciągu ostatnich kilkunastu lat. Jeszcze w latach 1995-98 kształtował się na poziomie ok. 30 osób. Malejący przyrost naturalny powoduje, że ostatnie lata przyniosły stabilizację liczby ludności. Ogólnie jednak biorąc, poziom przyrostu naturalnego ludności zmniejsza się nie tylko w gminie Wąsosz, jest to bowiem tendencja ogólnokrajowa, wynikająca z jednej strony z faktu starzenia się społeczeństwa oraz z drugiej - z różnych powodów społecznych i gospodarczych.

Tab. Ruch naturalny ludności gminy Wąsosz w latach 1995-2005

ROK	MAŁŻEŃSTWA	URODZENIA	ZGONY	PRZYROST NATURALNY
1995	47	108	83	25
1996	42	112	75	37
1997	37	105	75	30
1998	48	96	64	32
1999	43	90	96	-6
2000	44	102	74	28
2001	45	80	82	-2
2002	45	89	83	6
2003	44	73	70	3
2004	42	66	60	6
2005	42	92	71	21

• Migracje

Od roku 1995 gmina odnotowuje dość zróżnicowane tempo migracji zarówno po stronie napływu (ok. 30 - 100 osób rocznie, wyjątek rok 2002 – 3 osoby) jak i odpływu ludności (ok. 70 -

160 osób rocznie, zmniejszające się w ostatnich latach) co skutkuje stałym ujemnym saldem migracji.

Tab. Saldo migracji

ROK	NAPŁYW				ODPŁYW				SALDO MIGRACJI
	OGÓŁEM	Z MIAST	ZE WSI	Z ZAGRAN ICY	OGÓŁEM	DO MIAST	NA WIEŚ	ZA ZAGRAN ICĘ	
1995	103	55	48		141	80	61		-38
1996	68	28	40		165	87	78		-97
1997	112	59	53		133	70	63		-21
1998	64	29	35		105	57	48		-41
1999	34	17	17		146	70	76		-112
2000	88	46	42		114	60	54		-26
2001	33	17	16		114	73	41		-81
2002	3	0	3		94	58	36		-91
2003	94	54	40		71	34	37		23
2004	60	39	21		74	33	41		-14
2005	64	25	39		82	50	32		-18

Procesy demograficzne jakie mają miejsce na terenie gminy są niekorzystne. Odpływ ludności dotyczy przede wszystkim ludzi młodych i ambitnych poszukujących lepszego wykształcenia i korzystniejszych warunków życia. Dla odwrócenia tego trendu należy podjąć działania powodujące rozwój gospodarczy i poprawę warunków życia.

5.2. OSADNICTWO

Miejsko-wiejska gmina Wąsosz, składa się z miasta Wąsosz, 33 wsie sołeckie oraz 12 przysiółków. Rozwój poszczególnych miejscowości na przestrzeni lat 1987 - 2005 przedstawiono w tabeli.

Tab. Ludność w latach 1987-2005 wg miejscowości

L. p.	Miasto i wsie sołeckie	1987	1999	2002	2003	2004	2005 (wsie z przysiółkami)	Saldo
1	Wąsosz	2843	2911	2833	2900	2947	2946	+ 104
2	Baranowice	75	56	59	60	66	68	- 7
3	Bartków	76	66	58	55	56	54	- 22
4	Bełcz Górny	88	95	93	98	95	94	+ 6
5	Bełcz Mały	176	186	165	167	159	149	- 27
6	Chocieborowice	215	214	204	210	220	218	+ 3
7	Cieszkowice	271	244	256	225	260	260	- 11
8	Czarnoborsko	129	137	132	137	130	132	+ 3
9	Czeladź Wielka	311	330	310	304	303	305 (321)	+ 10
9a	Czeladź Wielka - Stefanów			16	19	16	16	
10	Dochowa	163	145	136	142	133	133	- 30
11	Drozdowice Małe	74	71	67	66	66	66	- 8
12	Drozdowice Wielkie	127	107	74	74	75	75 (127)	0
12a	Drozdowice Wielkie - Jawor			31	34	35	34	
12b	Drozdowice Wielkie - Marysin			15	13	16	18	
13	Gola Wąsoska	73	124	84	76	82	83 (144)	+ 71
13a	Gola Wąsoska - Podmieście			59	62	61	61	
14	Górka Wąsoska	92	80	85	87	89	90	- 2
15	Kamień Górski	292	289	269	275	271	272	- 20
16	Kąkolno	32	23	20	20	19	21	- 11
17	Kowalowo	129	132	131	132	131	132	+ 3
18	Lechitów	81	73	68	67	68	69 (85)	+ 4
18a	Lechitów - Sądowel			12	13	16	16	
19	Lubiel	388	376	334	340	329	334 (356)	- 32

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wąsosz 2011

19a	Lubiel - Czaple			21	24	22	22	
20	Ługi	160	146	92	91	82	81 (133)	- 27
20a	Ługi - Unisławice			49	52	53	52	
21	Ostrawa	15	6	6	7	6	6	- 9
22	Płoski	235	188	165	167	165	164 (185)	- 50
22a	Płoski - Kobylniki			20	21	21	21	
23	Pobiel	465	458	461	453	459	459 (504)	+ 39
23a	Pobiel - Młynary			22	22	22	22	
23b	Pobiel - Zubrza			23	23	23	23	
24	Rudna Mała	149	102	96	99	97	96	- 53
25	Rudna Wielka	160	159	170	173	164	165	+ 5
26	Sułów Wielki	90	72	100	87	87	86	- 4
27	Świniary	186	159	90	94	98	99 (157)	- 29
27a	Świniary - Borowna			56	59	58	58	
28	Wiewierz	200	193	195	198	196	198	- 2
29	Wiklina	117	105	110	110	113	113	- 4
30	Wodniki	121	113	105	107	100	100	- 21
31	Wrząca Śląska	146	133	135	132	135	134	- 12
32	Wrząca Wielka	86	68	67	66	71	70	- 16
33	Zbaków Dolny	70	63	58	63	62	61	- 9
34	Zbaków Górny	111	113	109	110	110	110	- 1
	RAZEM WSIE	5103	4826	4828	4834	4840	4840	- 263
	RAZEM	7946	7737	7661	7734	7787	7786	- 160

5.3. RYNEK PRACY

• Struktura zatrudnienia

W 2005 roku ogólna liczba pracujących (bez podmiotów gospodarczych o liczbie pracujących do 9 osób oraz bez pracujących w gospodarstwach indywidualnych w rolnictwie) wynosiła 571 osób (w tym w sektorze produkcyjnym 257, co stanowiło 45,0 %, a usługowym 314 - 55,0 %). Od roku 1997 następuje systematyczny spadek liczby pracujących (1997 – 913 osób). Niekorzystnym zjawiskiem jest stała tendencja spadkowa zarówno ogólnej liczby pracujących, pracujących w przemyśle i budownictwie jak i w usługach, która jednak została zatrzymana w sektorze przemysłowym w 2004 r. Korzystnym zjawiskiem jest wzrost liczby osób prowadzących działalność gospodarczą w 2005 (395) w stosunku do 2004 (388) roku.

Tab. Pracujący w gospodarce narodowej wg sekcji w gminie (bez podmiotów gospodarczych o liczbie pracujących do 9 osób oraz bez pracujących w gospodarstwach indywidualnych w rolnictwie)

ROK	OGÓŁEM (W TYM W MIEŚCIE)	PRZED. PUBLICZNE	PRZED. PRYWATNE	SEKTOR PRZEMYSŁOWY, BUDOWLANY (W TYM W MIEŚCIE)	SEKTOR PRODUKCYJ NY	USŁUGI RYNKOWE (W TYM W MIEŚCIE)	USŁUGI NIE RYNKOWE (W TYM W MIEŚCIE)	SEKTOR ROLNY (W TYM W MIEŚCIE)
1995	866			332		123	253	158
1996	868			361		127	242	138
1997	913			385		157	234	137
1998	833			322		153	237	121
1999	772	382	390	290		153	222	107
2000	754	368	386	280		158	215	101
2001	750	386	364	276		89	281	104
2002	751	380	371	285		150	211	105
2003	674 (487)	338	336	241 (162)		123 (109)	215 (166)	95 (50)
2004	672			255		100	226	91
2005	571				257	314		

Tab. Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą wg wybranych sekcji

ROK	OGÓŁEM (W TYM W MIEŚCIE)	PRZETWÓRSTWO PRZEMYSŁOWE (W TYM W MIEŚCIE)	BUDOWNICTWO (W TYM W MIEŚCIE)	HANDEL I NAPRAWY (W TYM W MIEŚCIE)	HOTELE I RESTAURACJE (W TYM W MIEŚCIE)	TRANSPORT, GOSPODARKA MAGAZYNOWA I ŁĄCZNOŚĆ (W TYM W MIEŚCIE)	POŚREDNICTWO FINANSOWE (W TYM W MIEŚCIE)	OBSŁUGA NIERUCHOMOŚCI I FIRM (W TYM W MIEŚCIE)
2002								
2003	388 (197)	34 (15)	41 (21)	154 (81)	18 (10)	29 (16)	11 (6)	29 (20)
2004	395 (202)	31 (13)	45 (23)	161 (83)	16 (8)	30 (16)	12 (6)	29 (20)

• Podmioty gospodarki

W 2004 r. istniały 463 podmioty zarejestrowane w KRUPGN REGON (wzrost o 174 od 1995 r i o 52 podmioty od 2000 r). Korzystnym zjawiskiem jest wzrost liczby podmiotów ogółem (dynamiczny w 1996 i 1999 r.), a także w poszczególnych sekcjach (budownictwo, handel i naprawy, transport i łączność, obsługa nieruchomości i firm, nauka, pośrednictwo finansowe).

Podstawową dziedziną działalności w gminie poza rolnictwem jest handel 181 podmiotów co stanowi 39,1 % ogółu firm, następnie budownictwo 47 podmioty - 10,2 % oraz przemysł 39 podmioty - 8,4 %.

Zdecydowana większość to podmioty nieduże zatrudniające poniżej 10 osób (442 podmioty co stanowi prawie 94,4 % ogółu podmiotów) wśród których dominują osoby fizyczne prowadzące własną działalność. W gminie w 2004 roku były tylko 2 średnie i duże podmioty zatrudniające minimum 50 osób.

W roku 2010 było zarejestrowanych w ewidencji 376 podmiotów gospodarczych.

Tab. Podmioty gospodarki narodowej zarejestrowane w KRUPGN REGON wg sekcji

ROK	OGÓŁEM	PRZEMYSŁ	BUDOWNICTWO	HANDEL I NAPRAWY	HOTELE I RESTAURACJE	TRANSPORT, GOSPODARKA MAGAZYNOWA I ŁĄCZNOŚĆ	OBSŁUGA NIERUCHOMOŚCI I FIRM, NAUKA	POŚREDNICTWO FINANSOWE
1995	289	36	24	124	18	18	21	1
1996	318	40	19	122	19	24	23	4
1997	335	40	26	131	14	21	22	9
1998	362	40	32	137	13	24	24	10
1999	393	43	40	146	14	26	24	10
2000	411	43	39	154	15	28	25	10
2001	416	41	40	151	15	31	30	11
2002	440	41	43	166	16	32	32	12
2003	459	42	43	175	18	32	35	12
2004	468	39	47	183	16	33	34	13
2005	463	39	47	181	16	28	35	10

Tab. Podmioty gospodarki narodowej w rejestrze REGON wg liczby pracujących

ROK	OGÓŁEM	9 I MNIEJ	OD 10 DO 49	50 I WIĘCEJ
2002				
2003	459	431	25	3
2004	468	442	24	2

• Bezrobocie

Tendencja spadkowa stopy bezrobocia (zgodnie z trendem ogólnokrajowym) utrzymywała się do roku 1997 po czym zaczęła systematycznie rosnąć aby osiągnąć maksimum w 2003 i od roku

2004 znowu powrócić do tendencji spadkowej. W 2005 r. zanotowano w powiecie 3992 bezrobotnych (spadek o 569 osób od 2003 roku), w gminie Wąsosz 760 bezrobotnych ogółem, w tym 410 kobiet (spadek o 166 osób od 2003 roku). Brak jest danych statystycznych dotyczących stopy bezrobocia dla samej gminy.

Pozytywnym zjawiskiem zachodzącym w ciągu ostatnich dwóch lat jest zmniejszająca się liczba bezrobotnych, a także zwiększająca się liczba ofert pracy oraz liczba podjęć pracy (duży spadek szczególnie wśród mężczyzn liczby bezrobotnych w roku 2005 w stosunku do 2004 r.), negatywnym – niewielki spadek bezrobocia kobiet.

Tab. Stopa bezrobocia rejestrowanego w % (w nawiasie stopa bezrobocia wg danych Narodowego Powszechnego Spisu Ludności i Mieszkań z 2002 r.)

ROK	WOJ. DOLNOŚL.	WROCŁAW	POWIAT GÓROWSK I	POWIAT WOŁOWSK I	POWIAT TRZEBNIC KI	POWIAT ŚREDZKI	POWIAT LUBIŃSKI	POWIAT WROCŁAW SKI
2000	18,4	7,3	24,8	20,6	20,0	20,7	15,9	12,6
2001	21,5	9,9	27,1	22,4	24,2	22,9	17,8	15,2
2002	22,4 (25,6)	12,3 (18,3)						21,7 (26,1)
2003	23,8	12,9 (17,1)						19,6
2004	22,4	12,3						19,2
2005	20,6		31,6					
2006	16,8		28,1					

Tab. Bezrobotni zarejestrowani wg czasu pozostawania bez pracy z powiecie górowskim (stan na 31.12)

ROK	BEZROBOTNI OGÓŁEM	BEZROBOTNI MĘŻCZYŻNI	BEZROBOTNE KOBIETY	BEZROBOTNI POZOSTAJĄCY BEZ PRACY 12-24 MIESIĄCE	BEZROBOTNI POZOSTAJĄCY BEZ PRACY PONAD 24 MIESIĄCE
1999	3375	1539	1836		
2000	3833	1758	2075	806	869
2001	4201	2023	2178	873	1168
2002	4264	2125	2139		
2003	4561	2240	2321	796	1509
2004	4270	2046	2224	695	1517
2005	3992	1873	2119	613	1428

Tab. Bezrobocie w latach 1997 – 2006 w gm. Wąsosz

ROK	LICZBA BEZROBOTNYCH (STAN NA 31.12)				
	OGÓŁEM (W TYM MIASTO)	W TYM:			
		KOBIETY	ZWOLNIENI Z PRZYCZYN DOT. ZAKŁ. PRACY	Z PRAWEM DO ZASIŁKU	DOTYCHCZAS NIE PRACUJĄCY
1997	549				
1999	705 (271)	364		180	
2003	926	438			
2004	868	458			

2005	760	410			
2006	580	343			

5.4. CHARAKTERYSTYKA ZAINWESTOWANIA

• Mieszkalnictwo

Gminę Wąsosz zamieszkuje około 7500 osób. Na jej terenie występuje przede wszystkim budownictwo zagrodowe, indywidualne budownictwo jednorodzinne oraz w małej ilości budownictwo wielorodzinne. Największym ośrodkiem mieszkaniowym jest Wąsosz. Zdecydowaną większość zabudowy stanowi w gminie zabudowa zagrodowa związana z funkcją rolniczą. Coraz większa ilość nowych obiektów posiada jednak charakter willowy. Dotyczy to w szczególności miejscowości takich jak: Borowna, Gola Wąsoska, Pobiel, Świniary.

Według narodowego spisu powszechnego w 2002 roku były w gminie 2144 (w Wąsoszu 840) mieszkania (w tym 2089 mieszkania zamieszkane na stałe), z tego:

336 (w Wąsoszu 50) mieszkania o pow. użytkowej 26 768 m² wybudowane przed rokiem 1918 (15,7 %),

1162 (w Wąsoszu 362) mieszkania o pow. użyt. 86 407 m² wybudowane w latach 1919 – 1944 (54,2 %),

123 (w Wąsoszu 61) mieszkania o pow. użyt. 7730 m² wybudowane w latach 1945–1970 (5,7 %),

258 (w Wąsoszu 191) mieszkania o pow. už. 15780 m² wybudowane w latach 1971-1978 (12,0 %),

193 (w Wąsoszu 138) mieszkania o pow. už. 16274 m² wybudowane w latach 1979–1988 (9,0 %),

50 (w Wąsoszu 27) mieszkania o pow. už. 8424 m² wybudowane w latach 1989 – 2002 (2,3 %),

(łącznie z mieszkaniami będącymi w budowie)

19 (w Wąsoszu 10) mieszkania o powierzchni użyt. 3071 m² wybudowane w latach 2001 – 2002 (0,9 %), (łącznie z mieszkaniami będącymi w budowie).

Jak wynika z powyższego największą grupę w gminie stanowią mieszkania wybudowane w latach 1919 – 1944 bo ponad 54 % ogółu mieszkań, w samym Wąsoszu porównywalna jest liczba mieszkań wybudowanych w latach 1919 – 1944 oraz w latach 1971 - 2002.

W gminie wg stanu na 31.12.2004 było 2286 mieszkań (w tym w Wąsoszu 684), 8 578 izb o łącznej powierzchni 179,1 tys. m². Przyrost powierzchni mieszkaniowej w okresie 1995 - 2004 był nieduży i wyniósł 6,6 %. W okresie tym oddano do użytku 98 mieszkań (w latach 1995 – 2001 wybudowano tylko dwa mieszkania).

Wielkość zasobów, wskaźniki charakteryzujące zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, mieszkania oddane do użytku dokładniej przedstawiono w tabeli. Wskaźniki zagęszczenia mieszkań mimo zastoju w budownictwie mieszkaniowym poprawiają się. Spowodowane to jest malejącą liczbą mieszkańców oraz rosnącą liczbą nowych mieszkań głównie w zabudowie jednorodzinnej. W 1999 r. na osobę przypadało 18,6 m² powierzchni użytkowej mieszkania, a w 2004 wartość ta wzrosła do 22,9 m², (Miasto Wąsosz - 21,0 m² Góra - 22,5 m², woj. dolnośląskie – 22,9 m²). Przeciętna liczba osób w mieszkaniu wynosiła 3,25 i zmniejszyła się z 3,29 w 1999 roku (Miasto Wąsosz - 3,26 m², gmin Góra - 3,14 m², woj. dolnośląskie – 2,88 m²), dla powiatu górowskiego – 3,26. Gmina Wąsosz należy do gmin charakteryzujących się stosunkowo dużą powierzchnią użytkową przypadającą na 1 mieszkanie Przeciętna wielkość użytkowa mieszkania wynosiła w roku 2004 (wg rocznika statystycznego WUS) 74,4 m² (miasto Wąsosz - 68,3 m²) i jest to wielkość wyższa niż dla gminy Góra - 70,3 m², woj. dolnośląskiego - 65,9 m² oraz powiatu górowskiego 72,5 m². W porównaniu ze średnią wojewódzką wypada różnicowanie, osiągając gorsze współczynniki w przeciętnej liczbie osób w mieszkaniu, porównywalne w przeciętnej powierzchni użytkowej na 1 mieszkańca oraz lepsze w przeciętnej powierzchni użytkowej 1 mieszkania.

Charakterystykę stanu zasobów mieszkaniowych na terenie gminy Wąsosz w porównaniu ze średnimi wskaźnikami województwa wg stanu na rok 2004 przedstawia poniższa tabela.

Tab. Porównanie zasobów mieszkaniowych

GMINA:	PRZECIĘTNA LICZBA OSÓB W 1 MIESZKANIU (2002) [2003] 2004	PRZECIĘTNA POWIERZCHNIA UŻYTKOWA 1 MIESZKANIA W M ² (2002) [2003] 2004	PRZECIĘTNA POWIERZCHNIA UŻYTKOWA W M ² NA 1 OS. (2002) [2003] 2004
GMINA WĄSOSZ	[3,26], 3,25	[74,2], 74,4	[22,8], 22,9
MIASTO WĄSOSZ	[3,21], 3,26	[68,0], 68,3	[21,2], 21,0
GMINA GÓRA	3,14	70,3	22,4
MIASTO GÓRA	2,96	66,6	22,5
POWIAT GÓRA	3,26	72,5	22,3
WROCŁAW	2,60	59,8	23,0
WOJ. DOLNOŚL.	2,88	65,9	22,9

Charakterystykę stanu zasobów mieszkaniowych na terenie gminy Wąsosz i Góra w porównaniu z poprzednimi latami (dane WUS) przedstawia poniższa tabela.

Tab. Rozwój zasobów mieszkaniowych na przestrzeni ostatnich 6 lat

ROK	WSKAŹNIKI ZASOBÓW MIESZKANIOWYCH					
	IŁOŚĆ MIESZKAŃ (W MIEŚCIE)	IŁOŚĆ IZB (W MIEŚCIE)	POWIERZCHNIA UŻYTKOWA MIESZKAŃ W TYS. M ² (W MIEŚCIE)	PRZECIĘTNA LICZBA OSÓB W 1 MIESZKANIU (W MIEŚCIE)	PRZECIĘTNA POWIERZCHNIA UŻYTKOWA 1 MIESZKANIA W M ² (W MIEŚCIE)	PRZECIĘTNA POWIERZCHNIA UŻYTKOWA W M ² NA 1 OS. (W MIEŚCIE)
WĄSOSZ (W TYM MIASTO)						
1988	2157 (803)					
1995	2188 (820)	8046	151515	3,58	61,2	19,4
1996	2188 (820)	8046	151515	3,55	61,2	19,5
1997	2188 (820)	8046	151515	3,55	61,2	19,5
1998	2188 (820)	8046	151515	3,55	61,2	19,5
1999	2188 (820)	8046	151515	3,29	61,2	18,6
2000	2188 (820)	8046	151515	3,41	69,3	20,3
2001	2190 (820)	8058	151900	3,36	69,3	20,6
2002	2244 (840)	8224	162704	3,33	72,5	21,8
2003	2282 (862)	8553 (3203)	169400 (58600)	3,29 (3,25)	74,2 (68,0)	22,6 (20,9)
2004	2286 (864)	8578 (3218)	170129 (59045)	3,28 (3,23)	74,4 (68,3)	22,7 (21,1)
2005	2289 (867)	8594 (3225)	170591 (59201)	3,28 (3,23)	74,5 (68,3)	22,7 (21,1)
GÓRA (W TYM MIASTO)						
2001	6420	23355	409700	3,37	63,8	19,0
2004	6670 (4217)	25686 (16323)	468780 (284826)	3,14 (2,96)	70,3 (66,6)	22,4 (22,5)

Sytuacja mieszkaniowa w gminie ulega powolnej ale systematycznej poprawie zarówno jeśli chodzi o wielkość mieszkań, powierzchnię przypadającą na jednego mieszkańca jak i wyposażenie w media. Z powyższej tabeli wynika, że w stosunku do poprzednich lat (od 1999) poprawiły się wskaźniki przeciętnej liczby osób w mieszkaniu, przeciętnej powierzchni użytkowej mieszkań na 1 osobę, oraz przeciętnej powierzchni użytkowej na osobę w mieszkaniu.

• Oświata, wychowanie i nauka

Usługi oświaty reprezentowane są przez przedszkola, szkoły podstawowe, gimnazjum oraz szkołę ponadgimnazjalną szkołę zawodową. W roku szkolnym 2005/2006 na terenie gminy funkcjonowało 1 przedszkole, oddziały przedszkolne przy szkołach podstawowych w Płoskach oraz Pobielu, 4 szkoły podstawowe, gimnazjum w Wąsoszu Ponadto w Wąsoszu funkcjonuje Specjalny Ośrodek Szkolno – Wychowawczy (ul. Janusza Korczaka 6).

Przedszkole miejskie publiczne zlokalizowane jest na ulicy: Pl. Kościelny 2.

Wychowaniem przedszkolnym objętych jest ok. 128 dzieci, co stanowi niespełna 38,3 % ogółu dzieci w wieku przedszkolnym.

W związku z obserwowanym systematycznym spadkiem liczby dzieci posyłanych do przedszkola związanym z malejącym przyrostem naturalnym od roku 1995 zostały zlikwidowane w sumie 3 oddziały przedszkolne.

Tab.Przedszkola

ROK:	PRZEDSZKOL A SAMODZIELNE	ODDZIAŁY	ODDZIAŁY PRZY SZKOŁACH	DZIECI W PRZEDSZKOLACH	DZIECI W ODDZIAŁACH PRZY SZKOŁACH	RAZEM DZIECI
1995	1	3	7	63	125	188
1996	1	2	7	47	127	174
1997	1	4	5	95	62	157
1998	1	4	5	100	77	177
1999	1	4	5	88	66	154
2000	1	4	4	93	68	161
2001	1	4	3	95	56	151
2002	1	4	3	106	45	151
2003	1	4	3	101	43	144
2004	1	4	3	94	39	133
2005	1	4	3	93	35	128

Na terenie gminy funkcjonują obecnie 4 szkoły podstawowe, są to: Publiczna Szkoła Podstawowa im. Bolesława Chrobrego w Wąsoszu (Al. Niepodległości 10), Publiczna Szkoła Podstawowa im. Marii Kownackiej w Płoskach (Płoski 4), Publiczna Szkoła Podstawowa w Czarnoborsku (Czarnoborsko 22) oraz Publiczna Szkoła Podstawowa w Pobielu. Do szkoły w Wąsoszu w roku szkolnym 2003/04 uczęszczało 308 uczniów. Szkoła obsługuje 9 obrębów: Chocieborowice, Górka Wąsoska, Gola Wasoska, Bełcz Mały, Lechitów, Wąsosz, Czeladź Wielka, Kowalowo, Baranowice, przysiółki Jawor i Marysin. Szkoła mieści się w trzypiętrowym budynku wybudowanym w okresie przedwojennym. Budynek wymaga gruntownej modernizacji i remontu. Do szkoły w Płoskach w roku szkolnym 2003/04 uczęszczało 97 uczniów i 10 dzieci sześciolletnich dzieci do kl. „0”. Szkoła obsługuje 8 obrębów: Płoski, Wrząca Wielka, Lubiel, Ostrawa, Kamień Górski, Drozdowice Wielkie, Drozdowice Małe, Wrząca Śląska. Budynek szkolny został zmodernizowany poprzez ocieplenie, wymianę okien i wymianę instalacji c.o., usytuowany jest z dala od tras komunikacyjnych. Do szkoły w Czarnoborsku w roku szkolnym 2003/2004 uczęszczało 126 dzieci. Szkoła obsługuje 11 obrębów: Sułów Wielki, Rudna Wielka, Rudna Mała, Dochowa, Bełcz Górny, Cieszkowice, Czarnoborsko, Wiklina, Wiewierz, Zbaków Górny, Zbaków Dolny. W roku 2003 dokonano termomodernizacji budynku szkolnego, zainstalowano ogrzewanie na biomasę oraz wymieniono pokrycie dachu. Do szkoły w Pobielu w roku szkolnym 2003/04 uczęszczało 105 uczniów i 8 sześciolletnich dzieci do kl. „0”. Szkoła obsługuje 6 obrębów: Pobieli, Zubrza, Świniary, Wodniki, Ługi, Bartków. Publiczna Szkoła Podstawowa w Pobieli znajduje się w 3 budynkach bez odpowiedniego zaplecza sportowego w związku z powyższym posiada bazę lokalową niedostosowaną do potrzeb edukacyjnych.

W związku ze zmniejszeniem liczby dzieci w wieku szkolnym oraz powstaniem w 1999 r gimnazjów, od 1995 roku zlikwidowano 4 szkoły podstawowych, w tym jedną w Wąsoszu. Szkoły podstawowe są rozmieszczone stosunkowo równomiernie.

Tab. Szkoły podstawowe

ROK	LICZBA SZKÓŁ (WTYM W WĄSOSZU)	LICZBA ODDZIAŁÓW (WTYM W WĄSOSZU)	LICZBA NAUCZYCIELI PEŁNOZATRUDNIONYCH	LICZBA UCZNIÓW (WTYM W WĄSOSZU)	LICZBA ABSOLWENTÓW
1995	8 (2)	70 (30)	94	1248 (595)	142
1996	8 (2)	67 (29)	95	1217 (572)	155
1997	7 (2)	67 (30)	84	1213 (569)	158
1998	6 (1)	59 (22)	74	1179 (496)	148
1999	6 (1)	53 (18)	64	995 (413)	159
2000	5 (1)	40 (16)	49	785 (355)	
2001	4 (1)	34	40	715 (60)	125
2002	4 (1)	34	42	706 (63)	114
2003	4(1)	33		666 (56)	134
2004	4(1)	33		640 (44)	99
2005	4 (1)	32 (14)		610 296	106

Publiczne Gimnazjum im. Henryka Sienkiewicza w Wąsoszu (ul. Zacisze 10) mieści się w nowo wybudowanym budynku oddanym do użytku we wrześniu 2000 roku. Według stanu na dzień dzisiejszy baza dydaktyczna gimnazjum nie jest wystarczająca. W listopadzie 2003 roku została oddana do użytku sala gimnastyczna dzięki czemu poprawiły się warunki prowadzenia zajęć z wychowania fizycznego jak również innych zajęć pozaszkolnych. Liczba gimnazjów wydaje się być wystarczająca.

Tab. Gimnazja

ROK	LICZBA SZKÓŁ (SPECJALNE)	LICZBA ODDZIAŁÓW	LICZBA NAUCZYCIELI PEŁNOZATRUDNIONYCH	LICZBA UCZNIÓW (uczniowie gimnazjów specjalnych)	LICZBA ABSOLWENTÓW
1999	1	6	2	131 (25)	
2000	1 (1)	12	20	253 (26)	
2001	1 (1)	16	25	360 (41)	
2002	1 (1)	16	24	353 (33)	105
2003	1 (1)	16		363 (42)	122
2004	1 (1)	16		363 (44)	98
2005	1 (1)	16		353 (52)	109

• Zdrowie i opieka społeczna

W zakresie lecznictwa zamkniętego gmina Wąsosz obsługiwana jest przez szpitale we Wrocławiu, Górze oraz Lubinie. Opieka zdrowotna otwarta na terenie gminy reprezentowana jest przez Gminny Ośrodek Zdrowia w Wąsoszu, przychodnię oraz Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej „Vis-Med”. W Wąsoszu działa również apteka. Ponadto istnieje kilka prywatnych gabinetów lekarskich. Na terenie gminy nie funkcjonuje żaden żłobek.

• Kultura

Usługi kultury reprezentowane są przez Zespół Placówek Kultury w Wąsoszu powstały w wyniku połączenia Biblioteki Publicznej Miasta i Gminy Wąsosz oraz Miejsko - Gminnego Ośrodka

Kultury w Wąsoszu. W skład Zespołu Placówek Kultury wchodzi również Filia Biblioteczna w Kamieniu Górowskim. Budynek ZPK mieści się w Wąsoszu przy ulicy Świerczewskiego 31. ZPK organizuje następujące imprezy kulturalno-oświatowe: wystawy (rocznice historyczne, literackie, państwowe, wydarzenia kulturalne i oświatowe), konkursy dla dzieci i młodzieży (plastyczne, recytatorskie, czytelnicze), imprezy muzyczne (dyskoteki, festyny, zabawy andrzejkowe i karnawałowe), spektakle, koncerty, montaż okolicznościowe z okazji uroczystości państwowych i lokalnych (m.in. „Dni Wąsosza”), prowadzi “kółka zainteresowań”: muzyczne, plastyczne. ZPK współpracuje ponadto z ludowym zespołem śpiewaczym „Wąsoszanki” i instrumentalno-wokalnym „Sawa”.

W Wąsoszu (kościół św. Józefa Oblubieńca NMP) Kamieniu Górowskim, Ługach, Pobielu, Czeladzi Wielkiej, Sułowie Wielkim, Sądowelu znajdują się kościoły, a w Cieszkowicach i Czarnoborsku kaplice. Świetlice są zlokalizowane w Baranowicach, Chocieborowicach, Cieszkowicach, Czarnoborsku, Czeladzi Wielkiej, Kamieniu Górowskim, Lubielu, Ługach i Zbakowie Górnym.

• **Administracja i łączność**

Usługi w zakresie administracji zlokalizowane są na terenie Wąsosza. Znajdują się tutaj: Urząd Gminy, siedziba Rady Gminy i Urząd Stanu Cywilnego. W Wąsoszu znajduje się również komisariat policji. Na terenie gminy funkcjonuje placówka pocztowo-telekomunikacyjna w Wąsoszu.

• **Sport i rekreacja**

W gminie Wąsosz działają trzy kluby sportowe. Miejski Klub Sportowy "Orla" Wąsosz posiada 5 drużyn; seniorów, trampkarzy starszych, młodzików oraz 2 drużyny dziewczęce. MKS "Orla" Wąsosz ma do dyspozycji stadion sportowy z płytą główną i treningową bieżnią okólną i trybunami na około 500 osób. W miesiącu lipcu 2005 r. na w/w obiekcie oddano do dyspozycji dla wszystkich zainteresowanych aktywnym wypoczynkiem boisko do plażowej piłki siatkowej. W miejscowości Wiewierz działa Ludowy Klub Sportowy "Wiewierzanka" Wiewierz. Obecnie Klub ten posiada tylko drużynę seniorów. Uczniowski Klub Sportowy "Orla" Wąsosz działa wśród dzieci i młodzieży gminy Wąsosz. Zachęca do aktywności fizycznej poprzez organizowanie zajęć i imprez sportowych. UKS "Orla" Wąsosz w dużym stopniu korzysta z zaplecza sportowego MKS "Orla" Wąsosz.

Do obiektów sportowych w gminie należą również sale gimnastyczne w gimnazjum oraz szkołach podstawowych, boiska szkolne w Czarnoborsku, Płoskach (Kobylniki) i Pobielu oraz wiejskie boiska sportowe.

W Wodnikach znajduje się ośrodek szkoleniowo-rekreacyjny Zakładu Karnego w Rawiczu oparty o istniejący zbiornik wodny.

• **Turystyka i wypoczynek**

Gmina dysponuje stosunkowo dużymi walorami turystyczno-wypoczynkowymi, jednak jej niekorzystne - peryferyjne położenie w stosunku do Wrocławia utrudnia korzystanie z nich. Część gminy wchodzi w obręb obszaru chronionego krajobrazu „Dolina Baryczy”. Na terenie gminy szczególnie we wschodniej części występują znaczne powierzchnie lasów. W centralnej i wschodniej części znajdują się kompleksy leśne z lasami przydatnymi do rekreacji. Dodatkowym walorem gminy Wąsosz jest bardzo dobry stan higieny atmosfery związany z brakiem w pobliżu uciążliwych obiektów przemysłowych.

Walory krajoznawcze wiążą się z miejscowościami, w których występują interesujące zabytki architektury. Należą do nich: zespół zamkowy w Wąsoszu wraz z parkiem zamkowym, kościół z 2 połowy XVIII w, kościół z 2 poł. XVII w. w Sułowie Wielkim, parki podworskie w Cieszkowicach, Czeladzi Wielkiej, Wiklinie, Wrzącej Wielkiej, Lechitowie oraz park pałacowy w Górcie Wąsoskiej. Przez gminę przebiegają szlaki turystyczne: gmina Rawicz, Wiklina, Gola Wąsoska, Wąsosz, Kowalowo, gmina Jemielno oraz Gmina Jemielno, Baranowice, Czeladź Wielka, Belcz Mały, Wąsosz, Ługi, Bartków, gmina Żmigród.

• Handel, gastronomia i usługi rzemiosła

W Wąsoszu funkcjonuje 48 sklepów, w pozostałych miejscowościach 30. Są to na ogół prywatne sklepy z artykułami spożywczo – przemysłowymi, odzieżowymi, chemicznymi i posiadają charakter usług wbudowanych. Stan techniczny obiektów handlowych jest na ogół dobry.

Usługi handlowe są stosunkowo dobrze rozwinięte w Wąsoszu (wzrost jednostek od 1995 roku z 32 do 48) w pozostałych jednostkach nastąpił spadek z 39 do 30.

Usługi gastronomii są przeciętnie rozwinięte, większość zlokalizowana jest w Wąsoszu. Usługi rzemieślnicze reprezentowane są w mieście stosunkowo licznie. Zlokalizowane są one zarówno w obiektach wolnostojących (głównie warsztaty samochodowe, piekarnie, usługi z zakresu kamieniarstwa, remontowo - budowlane i inne) jak i wbudowane w partery budynków mieszkalnych (usługi naprawcze dla ludności - zegarmistrzostwo, naprawa sprzętu RTV i AGD itp.).

Tab. Sklepy, stacje paliw oraz targowiska

ROK	OGÓŁEM SKLEPY (W TYM WĄSOSZ)	SEKTOR PRYWATNY(W TYM WĄSOSZ)	PRACUJĄCY (W TYM WĄSOSZ)	STACJE PALIW (W TYM WĄSOSZ)	TARGOWISKA (W TYM WĄSOSZ)
1995	71 (32)	70 (31)	105 (54)		1 (1)
1996	69 (39)	68 (38)	100 (62)	3 (2)	1 (1)
1997	66 (40)	65 (39)	100 (67)	3 (2)	1 (1)
1998	75 (44)	74 (43)	125 (79)	3 (2)	1 (1)
1999	81 (52)	80 (51)	141 (101)	2 (1)	1 (1)
2000	82 (53)	82 (53)	148 (108)	2 (1)	1 (1)
2001	80 (46)	80 (46)	164 (109)	2 (1)	1 (1)
2002	75 (45)	75 (45)	153 (112)	2 (1)	1 (1)
2003	78 (48)	76 (48)	152 (112)	2 (1)	1 (1)
2004					1 (1)

• Działalność produkcyjna i budowlana, najwięksi inwestorzy

Zakłady produkcyjne zlokalizowane w gminie to jednostki nieduże. Większość zlokalizowanych jest w Wąsoszu. Tylko 2 zakłady zatrudniają powyżej 50 osób. Najważniejsze z nich to: filia zakładów FagorMastercook (d. Wrozamet), RESPOM, Wizental, GAZ, Kutzmann, Zakład Usług Drzewnych, Polski Koncern Mięsny Duda, Gospodarstwo Rolne K. Jachimowski, Ferma Drobiu Woźniak.

• Cmentarze

W gminie zlokalizowane są dwa czynne cmentarze: w Wąsoszu oraz w Ługach. Ponadto są 3 cmentarze nieczynne: Ługi, Płoski oraz Sułów Wielki.

5.5. WARUNKI ŻYCIA MIESZKAŃCÓW

Dominującym elementem oddziałującym na warunki życia są zagrożenia i uciążliwości powodowane przez wzrastający ruch samochodowy, komunikację kolejową oraz zakłady przemysłowe. Transport samochodowy jest głównym generatorem zanieczyszczenia powietrza wzdłuż drogi nr 36, dróg wojewódzkich oraz w centrum miasta (szczególnie wzdłuż nienormatywnych ul. Mickiewicza i Świerczewskiego). Gmina Wąsosz nie posiada szczególnie uciążliwych zakładów przemysłowych.

Stan czystości powietrza w mieście jest zadowalający. Na podstawie badań przeprowadzonych przez WIOŚ We Wrocławiu w 2005 r. nie stwierdzono przekroczeń wartości dopuszczalnych badanych zanieczyszczeń powietrza. Obecnie najpoważniejszymi źródłami zanieczyszczeń do powietrza na terenie gminy są paleniska domowe, pyły z obróbki drewna oraz transport drogowy.

Ilość i jakość wód powierzchniowych i podziemnych decyduje bezpośrednio o warunkach życia. W zakresie zanieczyszczenia wód powierzchniowych sytuacja nie przedstawia się

zadowalająco. Jakość wód rzeki Baryczy oraz Orli obniżają przede wszystkim ponadnormatywne zawartości substancji biogenych, azotu azotanowego. Badania jakości wód wykazały, że rzeka prowadzi wody IV i V klasy w punktach pomiarowych poniżej rzeki Orli, natomiast powyżej jej ujścia do Baryczy osiąga nawet III klasę czystości a ilość wskaźników w klasie I i II dochodzi do 70 %. Wpływ na stan czystości wód Baryczy mają przede wszystkim zanieczyszczenia z jej dwu prawobrzeżnych dopływów – Orli i Polskiego Rowu, będących odbiornikami ścieków z woj. wielkopolskiego.

Komfortowe warunki życia mieszkańców w dużej mierze zależą od elementów środowiskowych takich, jak nasycenie zielenią, dostępność terenów rekreacyjnych i warunki klimatu lokalnego. Struktura przestrzenna gminy stwarza korzystne warunki bioklimatyczne.

6. POTRZEBY I MOŻLIWOŚCI ROZWOJU GMINY WĄSOSZ

6.1. OGRANICZENIA ROZWOJU

Sfera społeczno-ekonomiczna

- rozpad funkcji produkcyjnych dawnych ośrodków państwowych gospodarstw rolnych
- mała liczba ludności gminy i niewielkie jednostki osadnicze
- malejący przyrost naturalny i zmniejszająca się liczba ludności w wieku przedprodukcyjnym,
- utrzymujące się wysokie bezrobocie (szczególnie wśród kobiet),
- niekorzystny bilans ruchu migracyjnego,
- stosunkowo niskie dochody ludności,
- mała aktywność zawodowa ludności
- skąpa oferta kulturalna
- niedostateczna oferta infrastruktury turystyczno–hotelowej,
- niedostateczna oferta gastronomiczna,
- mała ilość zagospodarowanych terenów rekreacyjnych,
- zły stan techniczny części komunalnych zasobów mieszkaniowych.

Sfera gospodarczo-przestrzenna

- peryferyjne położenie gminy w obrębie województwa dolnośląskiego
- peryferyjne położenie względem międzynarodowych szlaków komunikacyjnych
- znikomy ruch budowlany
- silne rozdrobnienie gospodarstw indywidualnych
- brak obwodnicy miasta Wąsosza
- dekapitalizacja mieszkań związana z okresem ich wybudowania
- brak większych ośrodków miejskich w bezpośrednim sąsiedztwie
- słaba kondycja drobnych form aktywności gospodarczej głównie usług i rzemiosła,
- niewielka liczba zakładów przemysłowych,
- brak nowoczesnych branż (high tech) w strukturze przemysłowej,
- niekorzystna struktura agrarna,
- obniżone parametry techniczne dróg krajowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych,
- uciążliwość ciężkiego transportu tranzytowego,
- niewielka oferta terenowa dla dużych inwestycji,
- brak zainteresowania gminą ze strony kapitału zagranicznego
- brak kanalizacji,
- brak bazy i wyposażenia turystycznego.

Sfera przyrodnicza

- zagrożenie powodzią
- zanieczyszczenie rzek Barycz i Orla, prowadzą wody pozaklasowe
- tereny wymagające rekultywacji – wyrobiska,
- niewykorzystane tereny zieleni urządzonej i nieurządzonej.

6.2. MOŻLIWOŚCI ROZWOJU

Sfera społeczno-ekonomiczna

- występowanie zabytków o charakterze ponadregionalnym i regionalnym,
- stosunkowo młoda i mobilna społeczność,
- preferencje podatkowe uchwalone przez władze gminne dla inwestorów tworzących nowe miejsca pracy,

- wzrastające dochody budżetu gminy,
- możliwość rozwoju turystyki weekendowej.

Sfera gospodarczo-przestrzenna

- korzystne warunki naturalne do rozwoju rolnictwa
- występowanie potencjału w postaci obiektów gospodarczych po byłych PGR-ach i SKR-ach
- występowanie złóż gazu ziemnego i surowców budowlanych
- wstąpienie Polski do Unii Europejskiej (możliwość pozyskania znacznych środków pomocowych),
- realizacja południowo - wschodniej obwodnicy Wąsosza na trasie drogi krajowej nr 36,
- rozwój małej i średniej przedsiębiorczości,
- wysoki udział sektora prywatnego w gospodarce lokalnej,
- znaczące rezerwy potencjalnych terenów inwestycyjnych (obecnie użytkowanych rolniczo),
- potencjalnie duże możliwości zagospodarowania agroturystycznego, turystycznego i budownictwa letniskowo-rekreacyjnego,
- duży udział inwestycji w wydatkach budżetu miasta,
- poprawa infrastruktury technicznej w zakresie dróg, gospodarki wodno - kanalizacyjnej, zaopatrzenia w gaz.

Sfera przyrodnicza

- duża ilość terenów leśnych,
- walory środowiska przyrodniczego i krajobrazowego - duża ilość terenów atrakcyjnych turystycznie i rekreacyjnie (stawy, Obszar Chronionego Krajobrazu „Dolina Baryczy”, rzeki Orla i Barycz)
- czyste środowiska przyrodnicze i mała powierzchnia terenów zdegradowanych,
- duże zasoby wód podziemnych.

6.3. GŁÓWNE CELE I KIERUNKI

Biorąc pod uwagę istniejące uwarunkowania, w Studium określono główne cele strategiczne:

1. Innowacyjne rolnictwo

- prywatyzacja i trwałe zagospodarowanie gruntów i obiektów administrowanych przez Agencję Własności Rolnej Skarbu Państwa
- rozwój gospodarstw wielkoobszarowych
- zmiana struktury agrarnej, specjalizacja produkcji (hodowla, produkcja ekologicznej żywności)
- rozwój funkcji rolniczej z preferencją dla rozwoju rolnictwa ekologicznego i agroturystyki
- rozwój przetwórstwa i przechowywania artykułów rolnych
- zwiększenie wydajności i konkurencyjności
- rezygnacja z rolniczego wykorzystania najsłabszych kompleksów glebowych
- rozwój usług rolniczych
- tworzenie organizacji rolniczych zajmujących się rynkiem zbytu

2. Rozwinięta turystyka i rekreacja

- rozwój bazy turystyczno-wypoczynkowej (ośrodek wędkarski, przystań kajakowa)
- wyznaczenie terenu pod domki letniskowe
- wyznaczenie ścieżek rowerowych
- tworzenie gospodarstw agroturystycznych
- promocja gminy – zmiana wizerunku
- wykorzystanie lasów

3. Rozwój usług i drobnej wytwórczości

- podniesienie atrakcyjności inwestycyjnej gminy
- tworzenie tzw. „otoczenia biznesu” – banki, telekomunikacja, infrastruktura techniczna
- promocja gminy
- wspieranie rozwoju przedsiębiorczości (inkubatory przedsiębiorczości)
- przygotowanie oferty terenowej dla działalności usługowej i produkcyjnej
- rozwój funkcji usługowych zgodnie z lokalnym zapotrzebowaniem, ukierunkowanych na obsługę lokalną oraz regionalną

4. Czyste środowisko

- utrzymanie i prawidłowe gospodarowanie na terenie obszaru chronionego krajobrazu „Dolina Baryczy”
- kształtowanie prawidłowych warunków ochrony środowiska przyrodniczego poprzez zachowanie istniejących i tworzenie nowych form ochrony przyrody
- ustalenie zasad ochrony głównych wód podziemnych
- uporządkowanie gospodarki wodno – ściekowej
- ustanowienie stref ochronnych dla ujęć wód podziemnych
- likwidacja dzikich wysypisk śmieci
- stosowanie systemów grzewczych o wysokiej sprawności i niskim stopniu emisji zanieczyszczeń
- realizacja programu przeciwpowodziowego
- rekultywacja wyrobisk poeksploatacyjnych
- doprowadzenie do docelowej klasy czystości

5. Wysoki poziom życia mieszkańców

- zapewnienie mieszkańcom ogólnodostępnej i różnorodnej oferty usługowej (kultury, handlu, gastronomii, rzemiosła, sportu, wypoczynku i rekreacji)
- podniesienie ogólnego poziomu wykształcenia
- rozwijanie różnych form oświaty rolniczej
- wyznaczenie nowych terenów zabudowy mieszkaniowej
- rehabilitacja osiedli mieszkaniowych z zabudową wielorodzinną (wielka płyta, wielki blok)
- poprawa warunków mieszkaniowych
- zapewnienie mieszkańcom ogólnodostępnej i różnorodnej oferty usługowej (kultury, handlu, gastronomii, rzemiosła, sportu, wypoczynku i rekreacji)
- modernizacja układu komunikacyjnego poprzez podniesienie parametrów dróg: krajowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych
- pełne wyposażenie w zakresie infrastruktury technicznej
- uporządkowanie struktury przestrzennej poprzez doinwestowanie na obszarach luk budowlanych
- ochrona dziedzictwa środowiska kulturowego poprzez poprawę jakości przestrzeni urbanistycznej (rewaloryzacja i odbudowa zabytków architektury i budownictwa oraz powiązanej z nimi w formie parków, ogrodów, alei i szpalerów zieleni) oraz tworzenie różnych form ochrony
- poprawa stanu bezpieczeństwa publicznego
- zwalczanie patologii społecznych
- sprawne działanie systemu opieki społecznej.

7. KOMUNIKACJA

• Powiązania zewnętrzne

Gmina Wąsosz położona jest w południowo – wschodniej części powiatu górowskiego na północnym krańcu województwa dolnośląskiego, posiada stosunkowo dogodne połączenia drogowe z Wrocławiem, Wołowem, Lubinem i Legnicą, Głogowem, Wschową, Rawiczem i Leszmem. Wąsosz położony jest 67 km od Wrocławia, 16 km od Góry Śl.

• Komunikacja kolejowa

Przez gminę przebiega jednotorowa linia kolejowa relacji Rudna – Rawicz z przystankami w miejscowościach: Drozdowice Wlk., Wąsosz, Cieszkowice, Kamień Górowski oraz Wiewierz. Linia ta jest nieczynna od 1992 r.

7.1. SIEĆ DROGOWA

Gmina posiada stosunkowo gęstą sieć dróg, na którą składają się:

- droga krajowa nr 36;
- droga wojewódzka nr 324;
- drogi powiatowe nr: 1083D, 1084D, 1100D, 1101D, 1102D, 1103D, 1104D, 1105D, 1106D, 1107D, 1108D, 1109D, 1110D, 1111D, 1112D, 1113D, 1114D, 1115D;
- drogi gminne.

Stan techniczny i parametry części z nich odbiegają od wymogów normatywnych.

• Droga krajowa nr 36:

Droga nr 36 relacji Prochowice - Lubin – Ścinawa – Wąsosz – Rawicz – Krotoszyn – Ostrów Wlkp. Zarządzeniem Nr 83 Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad z dnia 24 grudnia 2009 r. zmieniające zarządzenie w sprawie klas istniejących dróg krajowych ustalono klasę techniczną: droga główna (G). Droga krajowa przebiega przez gminę na długości ok. 15 km i jest drogą prowadzącą głównie ruch tranzytowy pomiędzy północną częścią woj. Dolnośląskiego (Legnica, Lubin, Wołów), a południową częścią woj. Wielkopolskiego (Leszno, Rawicz, Gostyń) w znacznym stopniu obsługuje gminę oraz południowo-wschodnią część powiatu górowskiego poprzez sieć łączących się z nią dróg wojewódzkich i powiatowych.

Na obszarze miasta przebiega ulicą Rawicką, 1 Maja, Mickiewicza, Świerczewskiego, pl. Wolności i Kolejową o parametrach zbliżonych do klasy Z (ale przy nienormatywnych odległościach między przecinającymi ją ulicami). Natężenie ruchu kołowego wynosi 2940 pojazdów/dobę (pomiar z 2005 r.).

W 2010r. Wojewoda Wielkopolski rozpoczął postępowanie w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w ciągu drogi ekspresowej S5 (przewidywane zakończenie robót październik 2012r.). Projektowane zamierzenie budowlane „Budowa drogi S5 Poznań (A-2 węzeł „Głuchowo”) – Wrocław (A-8 węzeł „Widawa”) odcinek Kaczkowo – Korzeńsko: zlokalizowane jest na terenie województwa wielkopolskiego oraz województwa dolnośląskiego. Projektowana droga S5 Poznań – Wrocław przebiega na terenie województwa wielkopolskiego przez tereny powiatu leszczyńskiego – gmina Rydzyna, powiatu rawickiego – gmina Bojanowo i Rawicz, natomiast na terenie województwa dolnośląskiego przez teren powiatu trzebnickiego – gmina Żmigród oraz powiaty górowskiego – gmina Wąsosz. Integralną częścią, związaną z budową drogi S5 jest budowa północnej obwodnicy Rawicza w ciągu drogi krajowej Nr 36 Lubin – Rawicz – Krotoszyn – Ostrów Wlkp. Obwodnica ta przechodzi w większości przez teren gminy Rawicz oraz we fragmencie przez gminę Wąsosz. Ostateczną decyzją nr 13/2010 z dnia 28 lipca 2010r. o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zn. IR.III-6.71190-21/09 Wojewoda Wielkopolski zezwolił na realizację I etapu ww. inwestycji ustalając tym samym miejsce, w którym odcinek drogi nr 36 przetnie granicę gminy Wąsosz i Rawicz. W listopadzie 2010r. toczyło się postępowanie w

sprawie zezwolenia na wykonanie II etapu (zaprojektowanego) uwzględniającego odcinek drogi krajowej nr 36 przebiegający po terenie gminy Wąsosz.

- **Droga wojewódzka nr 324:**

Droga nr 324 sklasyfikowana jako droga klasy G relacji: Szlichtingowa (DK12) – Wroniniec – Góra Śl. – Załęcze (DK36), obsługuje centralną część powiatu na kierunku wschód – zachód oraz północną część gminy Wąsosz. Na obszarze gminy przebiega przez miejscowości: Rudna Wielka, Wiewierz i Zbaków Dolny.

- **Drogi powiatowe**

Stanowią zasadniczą sieć drogową obsługującą część miasta oraz gminę, łączą poszczególne miejscowości ze sobą oraz z siedzibą gminy.

Parametry ich są zróżnicowane – kl. Z lub L. Wszystkie drogi posiadają nawierzchnie twardą z wyjątkiem drogi 1111D (jest to droga gruntowa), a przy przejściu przez miejscowości nie zawsze istnieje segregacja ruchu kołowego i pieszego.

Nr 1083D: granica gmin – Wąsosz, klasy Z

Nr 1084D: granica gmin – Wąsosz, klasy L

Nr 1100D: granica gmin – Wąsosz, klasy Z

Nr 1101D: granica gmin – Baranowice, klasy L

Nr 1102D: Kowalowo – Baranowice, klasy L

Nr 1103D: granica gmin – granica powiatu, klasy L

Nr 1104D: Rudna Wielka – Sułów Wielki – granica województw, klasa L

Nr 1105D: Rudna Wielka – Wąsosz, klasa L

Nr 1106D: Czarnoborsko – Wodniki, klasa L

Nr 1107D: Zbaków Dolny – Zbaków Górny, klasa L

Nr 1108D: Wodniki – Pobiel, klasa L

Nr 1109D: Świniary – Borowna, klasa L

Nr 1110D: Wąsosz – Pobiel – Unisławice – granica powiatu, klasy L

Nr 1111D: Pobiel – Kąkolno – granica powiatu, klasy L

Nr 1112D: Unisławice – Lubiel, klasy L

Nr 1113D: Wąsosz – Płoski – granica powiatu, klasy L

Nr 1114D: Płoski – Lubiel – granica powiatu, klasy L

Nr 1115D: Kamień Górski – granica powiatu, klasy L

Na terenie gminy Wąsosz znajdują się obiekty mostowe zlokalizowane w ciągu dróg powiatowych:

Tab. Wykaz obiektów mostowych.

lp.	nr drogi	nazwa drogi	nr mostu	przeszkoda	miejscowość
1.	1110D	Wąsosz-Pobiel	1028707	rzeka Orla	Pobiel
2.	1112D	Unisławice-Lubiel	1028697	rzeka Barycz	Bartków
3.	1112D	Unisławice-Lubiel	1028698	rów Stawek	Bartków
4.	1112D	Unisławice-Lubiel	1028699	rów Stawek	Bartków
5.	1114D	Płoski-Lubiel	1028705	kanal Łacha	Ostrawa
6.	1114D	Płoski-Lubiel	1028706	kanal Łacha	Lubiel

- **Drogi gminne**

Drogi gminne są uzupełniają sieć dróg powiatowych, służą głównie w obsłudze rolnictwa lub leśnictwa, w Wąsoszu tworzą sieć ulic. Parametry klasy L, D lub poniżej.

- **Stacja i zaplecze PKP**

Stacja PKP usytuowana jest w południowej części miasta przy ul. Kolejowej, obecnie nieużytkowana ze względu na zawieszenie ruchu kolejowego.

• **Komunikacja PKS**

Wąsosz leżąc na trasie drogi krajowej nr 36, posiada sieć połączeń komunikacji autobusowej pozamiejscowej. Wąsosz posiada połączenie z Wrocławiem (2 połączenia dziennie), Górą (18), Bolesławcem (2), Ciechocinkiem (1), Głogowem (1), Jelenią Górą (2), Jemielnem (3), Karpaczem (1), Lubinem (2), Piłą (1), Poznaniem (4), Rawiczem (7), Wińskiem (1), Wołowem (1), Wschową (1). Istniejący dworzec i plac manewrowy PKS zlokalizowany jest w północnej części miasta przy ulicy Rawickiej.

• **Zaplecze techniczne**

Na terenie Studium funkcjonują 2 stacje paliw, obydwie w Wąsoszu (ul. Rawicka, ul. 1 Maja).

• **Trasy rowerowe i turystyczne szlaki piesze**

W gminie zlokalizowanych jest kilka tras ścieżek rowerowych. Ponadto stosunkowo niewielki ruch rowerowy odbywa się drogami wojewódzkimi, powiatowymi i ulicami miejskimi.

7.2. NATĘŻENIE RUCHU, ANALIZA STANU ISTNIEJĄCEGO I ZAGROŻENIA

• **Natężenie ruchu**

Natężenie ruchu kołowego na drodze wg pomiarów generalnych w latach 1985 - 2000.

Tab. Natężenie ruchu kołowego na drodze krajowej nr 36 oraz wojewódzkiej nr 324

NR DROGI	ODCINEK	NATĘŻENIE RUCHU W POJAZDACH/DOBĘ W LATACH 1985 – 2005				
		Struktura ruchu: samochody osobowe/samochody ciężarowe/autobusy				
		1995	WSP. WZROSTU	2000	WSP. WZROSTU	2005
36	WĄSOSZ - RAWICZ			1800	1,63	2940
324	RUDNA WLK. – DR. NR 36			1410	1,42	2001
324	GÓRA ŚL. – RUDNA WLK.			3520		

• **Analiza stanu istniejącego i zagrożenia**

- Trasa drogi krajowej nr 36 przebiega przez Wąsosz na kierunku południowy-zachód – północny-wschód, w znacznej części (szczególnie na obszarze Starego Miasta) w pobliżu zabudowy mieszkaniowej i usługowej stanowiąc zagrożenie bezpieczeństwa kierujących pojazdami oraz pieszych. Trasa posiada obniżone parametry i ze względu na historyczne ukształtowanie nie ma możliwości ich podniesienia.
- Przywrócenie ruchu na zawieszonyj linii kolejowej jest potencjalnym czynnikiem aktywizującym obszar Studium.
- Stosunkowo gęsta sieć dróg zapewnia dogodnie połączenie większości miejscowości z siedzibą gminy w Wąsoszu, powiatu w Górze oraz innymi miejscowościami regionu, wymaga jednak poprawy parametrów technicznych i stanu nawierzchni.
- Projektowane obejście Wąsosza po południowo - wschodniej stronie miasta przejmie znaczną część ruchu tranzytowego i odciąży istniejącą trasę drogi nr 36 od ciężkiego ruchu samochodowego, zwłaszcza ciężarowego.
- Konieczność izolacji zielenią oraz segregacji ruchu kołowego, rowerowego i pieszego - budowa chodników, ścieżek rowerowych.

8. INFRASTRUKTURA TECHNICZNA

8.1. GOSPODARKA WODNO-ŚCIEKOWA

• Zaopatrzenie w wodę

Mieszkańcy miasta i 30 miejscowości z terenu gminy korzystają ze zbiorowego zaopatrzenia w wodę, a obsługą istniejących urządzeń i sieci wodociągowych zajmuje się ZBWiK w Wąsoszu.

Źródłem zaopatrzenia w wodę miasta Wąsosza są ujęcia zlokalizowane poza jego granicami: ujęcie wód Wąsosz-Młynary (10 studni kopanych) $Q_{\max h} = 40 \text{ m}^3/\text{h}$.

Woda z ujęć, poprzez stacje uzdatniania wody, kierowana jest do sieci wodociągowej obejmującej swym zasięgiem następujące miejscowości: miasto Wąsosz, Gola Wąsoska, Górka Wąsoska, Bełcz Mały, Kamień Górski, Lubiel, Płoski, Wrząca Wielka, Wrząca Śląska, Drozdowice Małe, Drozdowice Wielkie (z przysiółkami Marysin i Jawor), Kowalowo, Chocieborowice, Czeladź Wielka.

System wodociągowy oparty na ujęciu wód podziemnych w Rudnej Wielkiej ($Q_{\max h} = 14,5 \text{ m}^3/\text{h}$), obsługuje wsie: Rudna Wielka, Rudna Mała, Sułów Wielki, Bełcz Górny, Cieszkowice, Dochowa i Wiewierz.

Na terenie gminy Wąsosz zlokalizowane są również ujęcia wody dla miasta Rawicza w pobliżu miejscowości Świniary. Z tego ujęcia korzystają także mieszkańcy wsi z gminy Wąsosz, a mianowicie: Świniary (z Borownem i Warszewkiem), Wodniki, Wiklina, Pobel, Zbaków Górny i Zbaków Dolny.

Wodociąg zbiorowy w Czarnoborsku oparty o ujęcie podziemne o wydajności $Q_{\max h} = 11 \text{ m}^3/\text{h}$ zaopatruje w wodę mieszkańców tej miejscowości.

Sieć wodociągową posiadają również wsie: Baranowice – podłączone do wodociągu gminy Jemielno oraz Lechitów – podłączone do wodociągu gminy Góra.

W grudniu 2009r został ukończony wodociąg dla miejscowości Ługi, Unisławice i Bartków a do końca roku 2011 planuje się podłączenie miejscowości Ostrowa (do czasu podłączenia do wodociągów mieszkańcy zaopatrują się w wodę ze studni przydomowych).

Ujęcia wody znajdujące się na terenie gminy Wąsosz, będące na stanie ZBWiK Wąsosz:

Tab. Wydane pozwolenia wodno – prawne w gminie Wąsosz.

Lp.	Nazwa ujęcia	Nr decyzji	Urząd wydający decyzję	Data wydania decyzji	Termin ważności decyzji
1	Wąsosz - Młynary	BO-II-6223/2/05	Starosta Górski	19-05-2005 r.	01-12-2010 r.
2	Ujęcie w m. Płoski	BO-OŚ/PN-II-6223/14/07/08	Starosta Górski	18-01-2008 r.	31-08-2017 r.
3	Rudna Wielka	BO-OŚ-II-6223/4/06/PN	Starosta Górski	12-06-2006 r.	31-08-2015 r.

Planuje się sieć wodociągową wody surowej z miejscowości Świniary gmina Wąsosz do miejscowości Załęcze, gmina Rawicz. Na ww. sieć wodociągową zostało udzielone przez Starostę Górskiego pozwolenie na budowę nr BD-50/09 z dnia 14 kwietnia 2009r.

• Odprowadzanie i unieszkodliwianie ścieków

Na terenie miasta i gminy Wąsosz nie ma uporządkowanej gospodarki ściekowej. W mieście zlokalizowane są dwie lokalne mechaniczno-biologiczne oczyszczalnie ścieków:

- przy ulicy Franka, obsługująca szkołę podstawową oraz rejon ulic Zacisze i Franki o przepustowości $48,5 \text{ m}^3/\text{d}$, pozwolenie na odprowadzanie ścieków do wód ROŚ-II-6223/15/03 z dnia 03.07.2003 r. z terminem ważności do 31.12.2009 r. (zgoda została przedłużona), odbiornikiem oczyszczonych ścieków jest rów mający ujęcie do rzeki Orli;
- przy ulicy Rzemieślniczej dla osiedla mieszkaniowego, pozwolenie wodnoprawne wydane przez Starostę Górskiego ROŚ-II-6223/17/04 z 04.01.2005 r.

Długość czynnej sieci kanalizacyjnej w 2005 r. wynosiła 3,7 km, a ludność korzystająca z instalacji kanalizacyjnej w % ogółu ludności w miastach – 19,4% (zgodnie z GUS – Bank Danych Regionalnych).

Część miasta posiada odcinki kanalizacji deszczowej, gdzie ścieki odprowadzane są najkrótszymi drogami do rzek Baryczy i Orli. Na terenie gminy mieszkańcy wsi nie korzystają ze zbiorowego systemu odprowadzania i oczyszczania ścieków komunalnych.

8.2. GOSPODARKA ODPADAMI

Źródłem powstawania odpadów komunalnych na terenie gminy Wąsosz są przede wszystkim gospodarstwa domowe oraz obiekty infrastruktury jak: handel, usługi i rzemiosło, szkolnictwo, obiekty turystyczne, w których powstają odpady podobne do komunalnych. Są to takie odpady jak: odpady organiczne i zielone, papier i karton, tworzywa sztuczne, tekstylia, szkło, metale oraz odpady wielkogabarytowe, budowlane i niebezpieczne wytwarzane w grupie domowych odpadów komunalnych.

Unieszkodliwianie odpadów komunalnych z terenu gminy polega w głównej mierze na ich składowaniu. Systemem zbiórki odpadów komunalnych zajmuje się Zakład Budżetowy Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Wąsoszu. Odpady gromadzone są w pojemnikach (0,11 m³, 1,1 m³ oraz w szczególnych przypadkach KP-7) i wywożone na składowiska odpadów w miejscowościach Wrząca Śląska i Rudna Wielka.

Gmina prowadzi działania zmierzające do zmniejszenia ilości odpadów kierowanych na składowisko poprzez wdrażanie programu selektywnej zbiórki odpadów. Odpadami podlegającymi segregacji są: tworzywa sztuczne – butelki typu PET, opakowania szklane i makulatura.

Składowisko odpadów w miejscowości Wrząca Śląska o powierzchni 2,5 ha jest zlokalizowane na terenie wyrobiska po żwirowni, w odległości około 600 m od zabudowań wsi (przy drodze między Wrzącą Śląską a Kamieniem Górskim) oraz zarządzane jest przez ZBGKiM w Wąsoszu. Obsługuje ono miasto i gminę Wąsosz oraz ościennie gminy (najwięcej odpadów pochodzi z gminy Wińsko). Składowisko wykonane w 1993 r., nie posiada uszczelnienia podłoża i drenażu odcieków, wypełnione jest w ok. 75%, a przewidywany okres eksploatacji do 2009 roku.

Na terenie gminy Wąsosz wybudowane zostało komercyjne składowisko odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne w pobliżu miejscowości Rudna Wielka przez inwestora prywatnego (CHEMEKO-SYSTEM sp. z o.o., Zakład Utylizacji, Recyklingu, Przerobu i Unieszkodliwiania Odpadów Komunalnych i Przemysłowych – Wrocław) pozostającego w spółce z Gminą Wąsosz. Teren składowiska zajmuje powierzchnię ok. 11 ha, a obecnie funkcjonuje na powierzchni 1,8 ha i jest rozbudowywane do powierzchni 4,5 ha. Najbliższe zabudowania mieszkalne i gospodarcze oddalone są od składowiska o ok. 600 m. Składowisko posiada uszczelnienie dna i skarp oraz podfoliowy drenaż odsączający, a odcieki zbierane są do zbiornika i sukcesywnie wywożone do najbliższej oczyszczalni ścieków.

Jest ono również objęte siecią monitoringu jakości wód podziemnych.

8.3. ENERGETYKA

• Zaopatrzenie w gaz

Na terenie gminy Wąsosz z gazu przewodowego korzystają jedynie mieszkańcy miasta Wąsosza. Gaz ziemny wysokometanowy dostarczany jest do miasta gazociągiem wysokiego ciśnienia o średnicy DN80 i ciśnieniu 6,3 MPa do stacji redukcyjno-pomiarowej I^o w Wąsoszu o przepustowości 650 m³/h.

Gaz rozprowadzany jest siecią gazociągów dystrybucyjnych średniego ciśnienia i niskiego ciśnienia poprzez stację redukcyjno-pomiarową II° zlokalizowaną przy ul. 1-go Maja, której właścicielem jest Wielkopolska Spółka Gazownictwa Sp. z o.o. w Poznaniu.

Według danych GUS na koniec 2005 roku w Wąsoszu z miejskiej sieci gazowej korzystało ogółem 320 gospodarstw domowych, z czego 219 gospodarstw wykorzystywało gaz do celów grzewczych. Zużycie gazu ziemnego wynosiło ogółem 372,2 tys. m³/rok, w tym 212,9 tys. m³ wykorzystano rocznie w gospodarstwach domowych do ogrzewania mieszkań.

Gmina poprzecinana jest siecią gazociągów wysokiego ciśnienia, których eksploatacją zajmują się:

- Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. Oddział w Poznaniu

- gazociąg przesyłowy wysokiego ciśnienia Dn500 relacji Odolanów – Załęcze (wybudowany w 1975 roku),
- gazociąg wysokiego ciśnienia Dn80 odb. Wąsosz (wybudowany w 1992 r.) wraz ze stacją gazową wysokiego ciśnienia w m. Wąsosz o przepustowości $Q=650\text{nm}^3/\text{h}$.
- Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. Oddział we Wrocławiu:
 - gazociąg przesyłowy wysokiego ciśnienia relacji Załęcze – Aleksandrowice (Zgorzelec) o średnicy nominalnej DN350 oraz ciśnieniu nominalnym PN 6,3MPa,
 - gazociąg przesyłowy wysokiego ciśnienia relacji kop. Załęcze – kop. Borzęcin o średnicy nominalnej DN250 oraz ciśnieniu nominalnym PN 6,3MPa.
- Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. Oddział w Zielonej Górze
 - gazociąg wysokiego ciśnienia o średnicy DN500 relacji Załęcze – Bojanowo, ciśnienie 6,4 MPa (rok budowy 1974),
 - gazociąg wysokiego ciśnienia DN 250 relacji Aleksandrowice – Załęcze, ciśnienie 6,3MPa (rok budowy 1973),
 - gazociąg przesyłowy DN 400 relacji Ośrodek Grupowy Wiewierz – Ośrodek Centralny Załęcze, ciśnienie 1,74MPa (rok budowy 1977),
 - dolotowy ssący gazociąg DN 200 relacji KGZ Załęcze – Tłocznia Gazu Załęcze, ciśnienie 1,45MPa (rok budowy 1989),
 - dolotowy ssący gazociąg DN 300 relacji KGZ Załęcze – Tłocznia Gazu Załęcze, ciśnienie 1,45MPa (rok budowy 2001),
 - gazociąg ekspedycyjny tłoczny DN 200 relacji Tłocznia Gazu Załęcze – KGZ Załęcze, ciśnienie 6,0MPa (rok budowy 1989).
- KGHM Polska Miedź S.A. – O/Huta Miedzi Cedynia w Orsku:
 - gazociąg przesyłowy wysokiego ciśnienia o średnicy Dn150 oraz ciśnieniu 6,3 MPa relacji Załęcze – Orsk.

Na terenie gminy występują również złoża gazu ziemnego: Ślubów, Załęcze, Wiewierz E i Wiewierz W eksploatowane przez PGNiG Oddział w Zielonej Górze na podstawie koncesji Nr 142/93, 143/93, 144/93 i 145/93 wydanych przez Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (wszystkie koncesje ważne 21.06.2018 r.).

Złoża gazu ziemnego mają wyznaczone granice obszarów i terenów górniczych:

- obszar i teren górniczy „Ślubów”,
- obszar i teren górniczy „Załęcze-Wiewierz”,

w których rozmieszczone są czynne i zlikwidowane odwierty wraz z gazociągami od odwiertów do Ośrodka Grupowego Wiewierz (w pobliżu miejscowości Czarnoborsko) lub do Kopalni Gazu Ziemnego Załęcze (w pobliżu miejscowości Wodniki)

• **Zaopatrzenie w energię elektryczną**

Elektroenergetyczna sieć przesyłowa:

Na terenie gminy Wąsosz nie występują urządzenia i sieci elektroenergetyczne najwyższych napięć 400 kV i 220 kV.

Elektroenergetyczna sieć dystrybucyjna:

Na terenie gminy nie występują urządzenia i linie elektroenergetyczne o napięciu 110 kV. Zaopatrzenie w energię elektryczną gminy Wąsosz odbywa się z Głównego Punktu Zasilania Góra. Dystrybucyjna sieć elektroenergetyczna 20 kV eksploatowana jest przez ENEA Operator Sp. z o.o.

• **Zaopatrzenie w energię ciepłą**

Na terenie miasta i gminy Wąsosz brak jest centralnych urządzeń zaopatrujących mieszkańców w ciepło. Źródła ciepła są rozproszone i rozdrobnione, a mieszkańcy korzystają jedynie z kotłowni lokalnych i indywidualnych źródeł ciepła zlokalizowanych w poszczególnych gospodarstwach domowych opalanych paliwem stałym, gazem (tylko w mieście) lub energią elektryczną.

Jednostki oświatowe i budynek Urzędu Gminy wyposażone są w nowoczesne, ekologiczne kotłownie. Szkoły w Czarnoborsku i Pobielu korzystają z kotłowni na biomasę, natomiast szkoły w Wąsoszu oraz Urząd wyposażone są w kotłownie gazowe.

9. UWARUNKOWANIA WYNIKAJĄCE Z KIERUNKÓW POLITYKI PRZESTRZENNEJ SAMORZĄDU WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Najważniejsze elementy polityki przestrzennej dotyczące obszaru Studium wskazane w „Planie zagospodarowania przestrzennego województwa dolnośląskiego” do uwzględnienia w Studium:

• W zakresie ochrony środowiska

- 1) udokumentowane złoża gazu ziemnego: Ślubów, Wiewierz W, Wiewierz E, Załęcze,
- 2) objęcie najwyższą ochroną obszarów zasilania Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 322 „Pradolina Barycz – Głogów E”,
- 3) Obszar chronionego krajobrazu „Dolina Baryczy”,
- 4) Obszar planowanego powiększenia Parku Krajobrazowego Dolina Baryczy.

• W zakresie komunikacji

- 1) droga krajowa nr 36 wraz z budową obejścia Wąsosza (uzyskanie docelowo parametrów klasy G),
- 2) droga wojewódzka nr 324 Szlichtyngowa – Góra - Załęcze.

• W zakresie ochrony przeciwpowodziowej

PZPWD wyznacza trzy strefy reżimów powodziowych. Miasto i Gmina Wąsosz należy do strefy nizinnej, dla których wyznacza się następujące działania:

- odbudowa, modernizacja i budowa wałów przeciwpowodziowych,
- zwiększenie przepustowości istniejących koryt i kanałów.

• W zakresie infrastruktury technicznej

- 1) na terenie gminy Wąsosz operatorem systemu dystrybucyjnego jest ENEA Operator Sp. z o.o. realizacja stacji 110/20 kV Wąsosz oraz linii napowietrznej 110 kV relacji Rawicz – Góra, wraz z obszarami szkodliwego oddziaływania pola elektromagnetycznego, jest przewidziana w Projekcie Planu Rozwoju ENEA Operator Sp. z o.o. – zakończenie budowy jest planowane na rok 2015,
- 2) istniejąca sieć gazowa wysokiego ciśnienia,
- 3) w zakresie gospodarki odpadami plan zagospodarowania przestrzennego województwa wskazuje budowę całłościowego systemu gospodarki odpadami którego podstawą realizacji będzie opracowany, zgodnie z ustawą z dnia 24 kwietnia 2001 roku o odpadach, „Plan gospodarki odpadami dla województwa dolnośląskiego”,
- 4) kompleksowe i równoczesne rozwiązywanie problemów zaopatrzenia w wodę i oczyszczania ścieków w zlewni Baryczy.